

TBMM Açıldı!

TAYAD'lılar,
Gençlik,
Memurlar,
iş, ekmeği
elinden
alınanlar da
oradaydı!

“İşgal
ortaklığına,
tecrite hayır!”
dediler...
“Sorunlarımızı
çözün” diye
haykırdılar...

Ama oligarşinin meclisindekilerin
kulakları, HALKA KAPALI!

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 80/ Tarih: 5 Ekim 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com | Mail:info@ekmekveadalet.com

İki hafta sonra
DİRENİŞ
4. YIL'a
girecek!

Psikolojik savaşta
burjuvazinin sınıf bilinci:

Polis
Hürriyet
dağıtıyor

Psikolojik savaş ve insan hakları

Bana dokunmayan “psikolojik savaş”
bin yaşasın! Mı?

F Tiplerine Karşı Direniş

“Zorla Müdahale” sonucu iki ölüm
orucu direnişçisi daha sakat bıraktıldı!

Ulucanlar'da katledilenler anıldı: "DEVİRİMCİ TUTSAKLAR TESLİM ALINAMAZ!"

26 Eylül 1999'da Ulucanlar Hapishanesi'nde 10 devrimci tutsağın katledilmesinin yıldönümünde, çeşitli şehirlerde yapılan eylemlerde katliam lanetlenirken, o büyük saldırıda direnerek şehit düşen devrimci tutsaklar anıldı.

Yapılan tüm protesto ve anma eylemlerinde, Ulucanlar katliamının "19 Aralık"ın provası, ilk adımı" olduğu vurgulandı.

İlk anma, katliamın yapıldığı yerde, Ankara'da Ulucanlar Hapishanesi'nin önünde gerçekleştirildi. Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, TAYAD'lı Aileler ve İHD'liler katıldı anmaya. Ellerinde şehitlerin resmi, dillerinde katilleri lanetleyen sloganlar vardı. Hapishane kapısına bırakılan karanfiller, unutmayacağımızın, unutturmayacağımızın

simgesi oldu. TAYAD'lılar bu eylemin ardından Karşıyaka Mezarlığı'na giderek burada da şehitlerin mezarları başında bir anma düzenlediler.

Adana'da Dayanışma Derneği üyeleri ve İHD'lilerin katılımıyla İnönü Parkı'nda yapılan bir eylemle, katillerin yargılanması istendi.

ÇHD Ankara Şubesi üyelerinden bir grup, Adliye binası önünde açıklama yaparak, katliamı kınadılar. ÇHD Şube Başkanı Saait Kıran, operasyonun 19 Aralık Operasyonu'nun bir provası olduğunu belirterek, bu operasyonun devamı olan F tipi ve tecrit uygulamasına son verilmesini istedi. Avukatlar, aynı gün önce Ulucanlar, ardından da Sincan F Tipi Hapishanesi'nde toplu avukat görüşü yapacaklarını açıkladılar.

İzmir'de Konak Sümerbank önünde toplanan TAYAD'lılar, katilleri lanetlediler. Taşdıkan pankartta yazanlar, katillerin kimliğini açıkça belirtiyordu: "Ulucanlar Katliamının Sorumlusu ABD ve MGK'dır!" Yine İzmir'de, ayrı bir anma da TAYAD'lıların, İHD'lilerin, ESP'lilerin ve çeşitli kitle örgütlerinden kişilerin katılımıyla İHD binası önünde yapıldı.

İstanbul'da, Ulucanlar'da katledilen Ümit Altıntaş'ın Karacaahmet'teki mezarı başında, TAYAB'lılar tarafından bir anma düzenlenerek Ulucanlar şehitleri anıldı.

Ayrıca TAYAD ve Gençlik Birlik Koordinasyonu tarafından yapılan açıklamalarla da Ulucanlar katliamı lanetlenerek, tecrite son verilmesi istendi.

HALK VE VATAN SEVGİSİNİN ADI AV. FUAT ERDOĞAN

28 Eylül 1994 tarihinde İstanbul Arzum Kafe'de bir infaz yapıldı, infazı yapanlar İstanbul Emniyeti Siyasi Şube polisleri idi. Katledilenler ise büromuz avukatlarından Av. Fuat Erdoğan, sendikacı Elmas Yalçın, mühendis İsmet Erdoğan idi.

Senaryo artık herkesin ezberlediği, bildik senaryo idi. Polis bir ihbar almıştı, ihbara göre örgüt üyeleri(!) bir kafeteryaya girip oturmuşlardı. Polis kafenin etrafını sarp kimlik kontrolü yapmak istemiş, içeridekiler ateşle karşılık verince polis uyarı amaçlı havaya ateş açmış, içerideki üç kişi ölmüştü.

Yargılama devam ettikçe yalanlar birer birer ortaya çıktı. Polis baştan beri kim olduklarını bildiği üç kişiyi infaz etmek için kafeteryaya gitmişti. Kafeteryadakileri sağ yakalamak için hiçbir şey yapılmamıştı. Ne plastik mermi, ne ambulans gibi hiçbir şey yoktu. Ama ağır silahlar, çelik yelekler vardı. Polis çatışma çıktığını iddia etti. Ama tanıklar ve infaz yerinde toplanan deliller polisi yalanladı, içeriden dışarıya ateş edilmemişti. ... Ama yargılamada tümü hakkında beraat kararı verildi. Çünkü 1000 operasyondan biri yapılmıştı. Çünkü MGK'nın gizli yönetmelikleri uygulanmıştı. Ve katiller yeni katliamlar yapmaları için beraat etmeliydiler. Terfi etmeliydiler.

mokrası, adalet, hukuk mücadelesi vermek birçok bedeller istiyor, bu bedeller kimi zaman gözaltı, tutuklama, işkence olabileceği gibi kimi zaman da infaz edilmek, katledilmek oluyor. Av. Fuat Erdoğan demokrasi ve adalet mücadelesinde en büyük bedeli ödemiş, inandığı değerleri, idealleri uğruna ölümü göze almıştır. Topraklarımızın ABD emperyalizmine peşkes çekildiği, birkaç milyar dolar kredi için askerlerin kanının satıldığı, vatan topraklarının parsel parsel satıldığı günümüz Türkiye'sinde Fuat halk ve vatan sevgisinin adı olmuştur.

Fuat Erdoğan büromuz avukatlarındandı. Onu katledenler Fuatları bitireceklerini düşündüler. Ama bitmedik. Fuat 9 yıl önce katledildi ve HALKIN HUKUK BÜROSU, geçen 9 yıldır bu topraklarda. 9 yıldır hemen her hak alma mücadelesinde biz de yer aldık. Statülerimiz hiç olmadı. Hepimiz birer Fuat olduk ve yeni Fuatlar yetişmeye devam ediyor.

Dostlarının onu tanımladığı haliyle 'insan güzeli' Av. FUAT ERDOĞAN demokrasi mücadelesinde, bağımsızlık ve adalet mücadelesinde bizlere ışık olmaya, bizlere yol göstermeye devam ediyor.

ANISI ÖNÜNDE
SAYGIYLA EĞİLİYORUZ.

HALKIN HUKUK BÜROSU

ÇAĞRI
DUYURU

16-17 Nisan'da İstanbul'da 11 devrimcinin katledilmesiyle ilgili dava sürüyor. Susurlukçular ölüm mangalarını sahipleniyor; biz ADALET istiyoruz!

Hukuktan, adaletten yana olanlar, zulme karşı çıkarlar, bu dava hepimizin davası.

Tarih: 7 Ekim 2003

Yer: Kayseri 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde

17 Nisan Davası
Duruşmasına Çağrı

Ekmek
Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Can Erkan
Adresi: İnebey Mahallesi İnşaat Caddesi Oto Han 55/54 Akşaray Fatih İstanbul
İribat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yapımcı: Vercor, 507-A
Tel: 0049 221 280 87 74
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2
Tel-faks: 0 322 351 19 25
Ankara: GİM Bakan Osm. İğnani Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatürk Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 242 223 87 18
Bartın: Recep Cad. Gök İş Hanı
Daire: 25/4 Haykeli Tel-faks: 0 224 224 93 97
Bazı: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yenigöy Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey
Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-Faks:0 466 351 42 08

50025 Kâlin

0049 221 280 87 75

0212 347 69 66

0212 347 69 65

0212 347 69 65

0212 347 69 65

0212 347 69 65

0212 347 69 65

0212 347 69 65

0212 347 69 65

0212 347 69 65

0212 347 69 65

- 3... *Psikolojik savaş ve sınıf bilinci*
5... *Avukatlara saldırı sürüyor*
8... *Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Yönetim Kurulu'ndan...*
10... *Biçici kullanıldığını görmelidir*
12... *Ruhunu Amerika'ya satan vatan hainlerinin iktidarı*
13... *İşbirlikçi ve halka karşı savaş meclisi...*
14... *Öldüren meclis...*
16... *Üniversite açılışında gençlik YÖK'ü protesto ediyor*
18... *Halkı çürüten fuhuş*
19... *İki direnişçiye zorla müdahale*
20... *Örgütlenip direnecek miyiz?*
21... *Eskişehir Paşabahçe'de direniş*
24... *Pir Sultan'lar ölmediki, evlatlarımız ölsün*
26... *MGK operasyonları-5 Uluçanlar Katliamı*
29... *Genelkurmay'ın yasadışılığı*
31... *Adalet ister bu topraklar*
32... *"Burası pislik içinde"*
35... *Direnişe yeminliyiz*
38... *Onurlu hiçbir avukat, pişmanlığı savunamaz*
40... *İki miting ve solun görünümü*
41... *İHD Kiraz Biçici'yi ihraç edecek mi?*
42... *İHD içindeki sol, bu tavra ortak mı?*
43... *Emperyalizmin kontra faaliyetleri*
44... *Avrupa emekçileri eylemde*
45... *Grup Yorum üzerine bir kitap*
47... *Devlet gazetesi psikolojik savaşa devam ediyor*
48... *Kahramanlar ölmez*
49... *Elmas Yalçın anıldı*
50... *Köyün delisi*

Psikolojik Savaş ve SINIF BİLİNCİ

MGK ile AKP arasında çelişkiler var; bunu herkes biliyor. AKP ile CHP arasında da, ordu ile polis arasında da çelişkiler var. TÛSİAD'ın hem AKP'yle, hem MGK'yla çelişkileri var. Doğan Medya'nın Hürriyet'i, Milliyet'i ile, Uzan'ın Star'ı, Dinç Bilgin'in Sabah'ı ve Sabancı-Ciner-İlhan Selçuk ortaklığının Cumhuriyet'i arasında da çelişkiler var. Ama yine hepimiz görüyoruz ki, bütün bu kesimler, halkın mücadelesinin, direnişinin sözkonusu olduğu yerde, halka ve devrime karşı yekvücut oluyorlar... Bunu sağlayan, onların sınıf bilincidir. Her konuya, kendi aralarındaki iktidar savaşına da, oligarşiyle halk arasındaki sorunlara da ait oldukları, savundukları sınıfın çıkarları açısından bakıyorlar.

Hürriyet'in sınıf bilincini düşünün. Bir başka gazetede yayınlanmış haberi alıp manşetine çıkarıyor. Bir gazetenin başka gazetenin haberini manşet yapması gazetecilik açısından hiçbir gazeteye artı puan getirmez; ama o gün Ertuğrul Özkök'ün bunu değil, sınıfının çıkarlarını düşündüğü açık. Ardından polis o manşeti alıp bildiri yaparak dağıtıyor. Polis şefleri, ne olacak bir avukat meselesi işte deyip geçmiyor, o da maaşını veren burjuvazinin öğrettiği bilinçle hareket ediyor. Hürriyet Yayın Yönetmeni de, polis şefi de sola, halkın değerlerine, sürmekte olan bir direnişe ne kadar zarar verirsek kardır diyor. O malzemeyi, değişik biçimlerde işleyip kullanarak verdiği zararı büyütmek için resmen savaşıyor. Evet, savaşıyor. Hürriyet Gazetesi, halka devrimcilere karşı savaşıyor. O manşet de savaşın bir parçası.

Peki soldaki sınıf bilinci? Sola göre böyle bir olay yok sanki. Bunu görmeyenler, hala "ben düşüncemi söylerim, kimin nasıl kullanacağı benim problemim değil" diye sayıklıyor. Bunu görmeyenler, sanki böyle bir "psikolojik savaş" saldırısı yapılmamış gibi, konuya ilişkin tek bir kelime etmiyorlar.

Oligarşi nasıl beyinlere vurup bencilleştiriyor, nasıl küçük düşüncelere hapsediyor, bu tabloda oldukça net görünüyor. Siyasetin birçok alanında belirleyici hale gelen "benmerkezcilik", psikolojik savaş karşısındaki tutumda da gösteriyor kendini. Benmerkezcilik, kendi başına bir olgu değil elbette; ideolojik, politik kaynağı var. Ülkemiz siyasetindeki benmerkezcilik, kaynağını düzen için hesap ve politikallardan almıştır. Düzen içi zeminlerde kalabilmek için, düzenin sakıncalı gördükleriyle yan yana gelmeme, düzenin riskli, tabu ilan ettiği alanlarla ilgilenmeme benmerkezciliği temel bir politik tutum haline dönüştürmüştür. Düzen içi hesaplar, kaygılar, statükoculuk, öylesine gözleri köreltmıştır ki, "Örgüt Adaleti" manşetiyle sürdürülen psikolojik savaşın halka, devrimcilere karşı genel bir saldırı olduğu da görülmemektedir artık.

Psikolojik savaş karşısında çeşitli sol kesimlerin de, İslamcılar'ın da manştığı aynı şekilde çalışıyor. 28 Şubat'ın hedefi olan İslamcı yayın organları, 28 Şubatçılar'ın devrimci düşmanlığının tetikçiliğini de yapabiliyorlar. Psikolojik savaşın defalarca hedefi yapılmış bir dernek, bu savaşın niteliğini anlamadığı, düzen içi düşündüğü için, bakıyorsunuz, psikolojik savaşın kurmayları tarafından devrimcilere karşı kullanılabilir. İslamcılar açısından bu durumun açıklaması pragmatizmlerinde bulunabilir. Sol açısından ise, asıl sorun **sınıf bilincinden** uzaklaşmaktır.

Sınıf bilinci, burjuvaziye **düşman** olarak bakabilmektir. Sınıf bilinci, her olaya, olguya "kimin işine yarıyor, kimin çıkarlarını savunuyor?" soru-

suyla bakabilmektir. Burjuvazinin attığı her adıma sorgulayıcı yaklaşımdır. Burjuvazi karşısında halkın çıkarlarını esas almaktır. Solun ahlakı, kültürü de buna göre biçimlenir. Ahlakın da soyut bir tanımı yoktur, o da sınıfsaldır. Burjuvazinin işine yarayan hiçbir davranış ahlaklı bir davranış değildir. **“Her sınıfın yönetimi, kendi sınıfının çıkarlarına hizmet eder!”** Sınıf bilincinin en özet kavranışlarından biri budur. Bunu devam ettirdiğimizde, her sınıfın gazetesinin, televizyonunun da esas olarak kendi sınıfının çıkarlarına hizmet edeceğini düşünmek için ayrıca siyaset bilimci olmak gerekmez. Tiraj kaygılarıyla, egemenler arası çelişkiler nedeniyle zaman zaman bunun dışındaymış gibi görünen haberlere, yazılara yer verseler de, bu temeldeki gerçeği değiştirmez.

Kimse bu savaşın dışında değildir. *“Biz bu savaşın dışındayız, biz tarafsızız”* diyenler de değildir. Onlar da savaşın içindedirler ve savaşan taraflardan birinin safındadırlar. Dolayısıyla kimse *“ben şunu yaparım, bunu söylerim, kimin nasıl kullanacağı beni ilgilendirmez”* deme hakkına sahip değildir. Her sözün, her tavrın hizmet ettiği bir yer ve bundan dolayı da her sözün, her tavrın bir sorumluluğu vardır. Kimse bu savaşın dışında değildir ve “susmak” da kimseyi savaşın dışında bırakmaz. Bir saldırının sözkonusu olduğu her durumda, susmanın da bir sorumluluğu ve hizmet ettiği bir yer vardır. “

Bu savaş, ekonomik, ideolojik ve siyasi planda sürdürülen bir savaştır ve hiçbirini birbirinden bağımsız değildir. İdeolojik olarak burjuvazinin safında yer alanların “muhalif”likleri geçici ve kısımdır. *“Her türlü şiddete karşıyız”* diyen

Kimse bu savaşın dışında değildir. “Biz bu savaşın dışındayız, biz tarafsızız” diyenler de değildir. Onlar da savaşın içindedirler ve savaşan taraflardan birinin safındadırlar. Dolayısıyla kimse “ben şunu yaparım, bunu söylerim, kimin nasıl kullanacağı beni ilgilendirmez” deme hakkına sahip değildir. Her sözün, her tavrın hizmet ettiği bir yer ve bundan dolayı da her sözün, her tavrın bir sorumluluğu vardır.

burjuva apolitikleştirmenin savunucuları, konjonktürel olarak zaman zaman “muhalif” saflarda yer alsalar bile, nihai anlamda savaşa burjuvazinin safından girmiş olmaktadır. Ülkemizde “sol”un bir kısmı tarafından sahiplenilen Avrupalıların, sivil toplumculuğun yolaçtığı garebet de buradadır. Sıfatıyla solda, kültürü, ideolojisiyle burjuvazinin saflarında yer alma gibi bir çarpıklık çıkmaktadır ortaya. Solun, Marksist-Leninist, komünist, sosyalist, devrimci olduğunu iddia

eden kimi kesimleri de, bu çarpık şekillenişin yaratıcılarıyla o kadar içiçe geçmişler, aralarındaki sınırları o kadar inceltmişlerdir ki, bir çok platformda kendine açıkça AB’ci diyenle kendine Marksist-Leninist diyen, hatta silahlı mücadeleyi savunduğunu söyleyen arasındaki fark silinmektedir.

Sosyalist, komünist, Marksist-Leninist olmak, en başta sınıf bilinciyle davranmaktır. Türkiye solu işte bütün bu gerçekleri unutmuşçasına bakmaktadır olaylara. Biz bu unutulmuş gerçeği sık sık hatırlattığımız için, soldaki sapmalara, çarpıklıklara karşı bıkmadan savaştığımız için, kimileri tartışılan-eleştirilen sorunun özünü örtmeye çalışmakta, sekterlik gibi suçlamalarla üste çıkmak istemektedir. Bizi rahat bırakın dilediğimiz gibi “solculuk” yapalım deniyorsa, hayır, rahat bırakamayız. Çünkü istismar ettikleri, dejenere ettikleri bize ait kavramlar ve değerlerdir. Onları rahat bırakmamızın tek koşulu, bize ait bu sıfatlar, kavramlar ve değerlerle ilişkileri olmadığını ilan etmeleridir. O zaman diledikleri gibi Avrupalılık yapabilir, sivil toplumculuk oynayabilirler, bir burjuva gibi insan hakları savunuculuğuna soyunabilir, “insan” ve “hak” kavramı üzerinde istedikleri gibi tepinebilirler. Ama hem sosyalistim, komünistim, Marksist-Leninist’im diyeceksiniz, hem de bunlarla uzaktan yakından ilgisi olmayan düşünceleri savunacak, bunlara yakışmayacak tavırlar geliştireceksiniz; hayır, buna izin vermeyeceğiz.

MGK’nın özel örgütlenmiş organizasyonları tarafından kurmayca yönetilen psikolojik savaşa karşı savaşabilmek için, en azından bu saldırıları yapanlar kadar sınıf bilincine sahip olunmalıdır. Oligarşi savaşıyor, MGK savaşıyor, burjuva medya savaşıyor. Hergün birbirlerinin neredeyse gözünü oyan burjuva medya organları, mesela ölüm orucunu sansürlemek konusunda en küçük bir farklılık göstermiyorlar. Soldan ölüm orucuna sansür koyanlar, sınıf bilinciyle baktıklarında, onlarla aynı şeyi yaptıklarını, onlara güç verdiklerini de görürler. Hürriyet, 2 Ekim’de de *“İşte Türkiye’yi kilitleyen 4 kişi”* diyerek HADEP’i, onların nezdinde Kürt ulusal hareketini koydu psikolojik savaşın hedefine. Soruna sınıf bilinciyle bakmayanlar, kendilerine mikrofon uzatılsa, pekala soyut insan hakları ölçüleriyle, soyut hukuk yasa ölçüleriyle yine saldırının aleti olacaklardır.

Sınıf bilincinden uzaklaşmak, mücadele içinde pusulasını kaybetmektir. Ondan sonra nereye savrulacakları, kimin hangi manevralarında kullanılacakları, hangi saldırılarda maşa yapılacakları belli olmaz.

Polis, Hürriyet'in "Örgüt Adaleti" manşetini bildiri yapıp dağıtıyor! **İ**stanbul Barosu, "hedef gösterilen" Avukatlar hakkında soruşturma başlattı!

Avukatlara Saldırı Sürüyor!

Cumhuriyet Gazetesi'nin haberi "sıradan bir haber", Hürriyet'in manşeti "sıradan bir manşet" değildi. Öyle olmadığı için özellikle "haber"i ilk yapan Cumhuriyet'e geçen hafta üst üste sorular sorduk: "Kim yaptırdı bu haberi?", "Armutlu Davası'nın duruşması üzerinden iki hafta geçtikten sonra kim pişirdi bu iftiraları?"

Cumhuriyet'ten bir cevap alınamadı.

Fakat onların başlattığı, Hürriyet'in manşete taşıdığı "psikolojik savaş" saldırısı, çeşitli biçimlerde sürdürülüyor.

İzmir polisi, "Hürriyet" dağıtıyor!

İzmir polisi, burjuva medyanın servise koyduğu malzemeyi hiç zaman kaybetmeden kullanmaya başladı. Hürriyet'in "Örgüt Adaleti" manşetinin olduğu bölüm ve haberin iç sayfalarındaki devamı, İzmir Polisi tarafından arkalı önlü bir bildiri haline getirilerek, iş yerlerinde ve okullarda, İzmir'in ilçelerinde dağıtılmaya başlandı.

İzmir polisinin bildirisinde, hain Eylem Göktaş'ın resmi yanında "avukatları terk etti" başlığıyla, İstanbul Barosu ve İstanbul İHD Şubesi gibi iki kurumun tanıklığı eşliğinde, örgütlerin ne kadar "kötü", ne kadar adaletsiz olduğu, "militan kafalı" avukatların nasıl bir sanığı savunma-

sız bıraktıkları gösteriliyor. İzmir polisi bulmuş malzemeyi, kullanıyor.

İstanbul Barosu "Soruşturma" Başlattı!

Armutlu Davası'nda yer alan avukatlar hakkında yapılan yayınlar ve bizzat Baro Başkanı'nın açıklamalarıyla ilgili olarak dört avukat İst. Baro Başkanı Kazım Kolcuoğlu'yla görüşmeye gittiler.

Görüşmeye avukatlar Behiç Aşçı, Özgür Gider, Hüda Berber ve Hakan Karadağ katıldı.

Avukatlar görüşmenin başında Kolcuoğlu'nun açıklamalarını eleştirerek, kendilerine danışılmadan ve olaylar öğrenilmeden açıklama yapmanın yanlış olduğunu vurguladılar.

Daha sonra avukatlar, İzmir'de polis tarafından gazete kopyalarının çoğaltılıp dağıtılmasını hatırlatarak, Kolcuoğlu'nun yaptığı açıklamaların devamında bir saldırı geliştirildiğini, tekzip yapmaları gerektiği belirtildi.

Kolcuoğlu, gazetelerde yazanların tümünü kendisinin söylemediğini, bazı şeylerin gazeteler tarafından eklendiğini, örneğin "avukatlar kılıf buluyorlar" gibi bir şey demediğini belirtti.

Fakat buna rağmen Kolcuoğlu tekzip yapmaya yanaşmadı. Çünkü... Çünkü gazetelerde yer alan haber ve demeçler "ihbar" kabul edilmiş ve haberde adı geçen dört avukat (Behiç Aşçı, Özgür Gider, Hüda Berber ve Süleyman Şensoy) hakkında Baro tarafından soruşturma açılmıştı.

Baro Başkanı da, hukuka, yasalara saygısından(!) dolayı, bu soruşturma bitmeden bir açıklama yapamazdı.

Ertuğrul Özkök mutlu, ya kullanılanlar?

İstanbul Barosu "resen soruşturma" açtı. Devletin savcılarının da sırada fırsat beklediğinden kimsenin kuşkusu olmalıdır. Avukatların bu meselede haklı ve

Sayı 80

5

5 Ekim
2003

Örgüt adaleti

Yasadışı DHKP-C örgütüne yardım ve yataklıktan tutuklu olan Eylem Göktaş, ölüm orucuna son verince avukatları tarafından savunmasız bırakıldı.

Ölüm orucunu bozunca avukatları terk etti

İşte örgüt adaleti

Yasadışı DHKP-C'ye yardım-yataklık suçundan tutuklu bulunan Eylem Göktaş, ölüm orucuna son verince savunmasız kaldı. Sanığı yandaş avukatları tepki gösteren İHD, "Bu şekilde emsalsiz yandaş bırakılması, avukatlar bu görevi soruşturmadan göremez. Göktaş iddianame hainleri bir savunur." açıklaması yaptı.

Avukat: Görüş ayırtı

Hükümetin iddiasına göre Göktaş, ölüm orucuna son verince savunmasız kaldı. Sanığı yandaş avukatları tepki gösteren İHD, "Bu şekilde emsalsiz yandaş bırakılması, avukatlar bu görevi soruşturmadan göremez. Göktaş iddianame hainleri bir savunur." açıklaması yaptı.

meşru olmaları, Eylem Göktas'ın avukatlığının bırakılmasında yasadışı, hukukdışı hiç bir şey olmaması, savcılar için bir önem taşımıyor.

Haberi manşete çıkaran Hürriyet Genel Yayın Yönetmeni Özkök, Baro Başkanı'ndan, İHD Şube Başkanı'ndan o demeçleri almasaydı, kuşkusuz o haberi manşet yapmaz, yapsa da fazla bir etkisi olmazdı. Ama devrimci avukatları suçlayabilmek için son derece "etkili" tanıklar bulunca tereddütsüz manşet yaptı. Şimdi Hürriyet manşetinin polis tarafından çoğaltılıp dağıtılmasından, avukatlar hakkında soruşturma açılmasından kuşku yok ki son derece hoşnuttur. Manşeti amacına ulaşmıştır. Hem devrimcilere karşı propaganda yapmış, hem onlara hukuki olarak da zarar vermenin yolunu açmıştı.

Peki kullanılanlar ne düşünüyor acaba bu noktada?

Hürriyet'in adaleti yoktur İHD'nin adaleti var mı?

Psikolojik savaşta, burjuva medya İHD'ye mikrofon uzatıyor. İHD Şube Başkanı, "araştıralım" demiyor, "muhataplarına soralım" demiyor, konuşuyor.

Hürriyet kendisine o mikrofonu uzattığında "hangi maksatla soruyorsun, o kadar sorun var, bunu nereden çıkardın, amacın ne?.." diye soruyor. Konuşuyor, itham ediyor, ihbar ediyor.

En azından "suçlama"ya maruz kalanların ne deyip demediğini öğrenme gereği duymuyor. **Başkalarına savunma hakkı vermeyenler, nasıl savunma hakkını savunabilir?**

Evet, durum budur; kendilerinin çok sevdiği deyimle, Armutlu Davası'ndaki dört avukatı savunmalarını bile sormadan "yargısız infaz" etmiş, sonra da kalkmış, bir hainin savunmasız kalışına gözyaşı döküyor.

Ciddiyetsizlik, sorumsuzluk ve riyakarlık!

Bu tavır eleştirildiğinde de verilen cevap: *falana söyledim, o aradı bulamadı... başka nereye sorabilirdik... vs. vs.* Öyle ya, Hürriyet kaçıyor. Hürriyet'te demecinin çıkması fırsatı kaçıyor. Bir saniye bile bekleyemez. Araştırmadan, cahilce veriyor hükmünü! Suçluyor, yargılıyor, mahkum ediyor. Hem de Ertuğrul Özkök'ün uzattığı mikrofandan. İşte sorumsuzluk, adaletsizlik, vicdansızlık. Siz kimin ne hakkını savunabilirsiniz bu adaletsizlikle?

Kendisine o soruları soran gazetelerin ne tür gazeteler olduğunu bir saniye düşünse, oyunu görecektik. Bu medyada F tipleriyle ilgilenmek yok, ölüm orucu yok. En koyu biçimde sansür-

lenmiş bunlar. Armutlu Katliamı yok. Armutlu Davası'nda katillerin değil, saldırıya uğrayanların yargılanması yok... Biçici, Hürriyet'e "sen bunları sansürlerken, Armutlu Katliamı'nı yazmazken, bugüne kadar Armutlu Davası'na da hiç ilgi göstermemişken bu özel ilgi nereden çıktı?" demiyor. Çünkü kafasında burjuvazi, sınıflar yok. Burjuvazinin hangi konu olursa olsun, onda mutlaka kendi sınıfsal çıkarlarını gözeticeğini görmek istemiyor. Çünkü, Armutlu Davası konusunda İHD olarak kendileri de en az Hürriyet kadar ilgisiz. Defalarca çağrılar yapılmasına rağmen, bir kez bile gitmemiş, ilgilenmemişlerdir Armutlu Davası'yla. Oradaki 14 sanığın, bir katliamı örtbas etmek için yargılandığını kendileri için "mesele" yapmamış, İHD gündemine almamışlardır. Sonra birden bir hain avukatsız kaldı diye Armutlu Davası'yla ilgilenmeye başlamışlardır.

Bu çelişki "kim olursa olsun onun insan haklarını savunmak"la açıklanabilir mi? Çocukları bile kandıramazlar.

İnsan hakları savunuculuğu, sorumsuzluk mudur?

İHD İstanbul Şube Başkanı, bu konudaki tavır ve açıklamalarının tüm tutarsızlığı, alenen oligarşi tarafından kullanıldığı açık olmasına rağmen, hala "ben doğru bulduğumu söylerim, kimin kullandığı benim problemim değildir" demeye devam etmekte ve İHD'de bu tavra da karşı çıkılmamaktadır. Hiç mi akli başında birisi yok orada? Devrimci, demokrat yok mu? Biri kalkıp da, yanlış yapılmıştır, düzeltilmelidir demiyor mu?

Demek zorundadır. Çünkü "insan hakları savunuculuğu" rastgele konuşmak, kanıtsız belgesiz ihbar yapmak değildir. Hiçbir ideoloji böyle bir sorumsuzluk hakkına sahip olamaz.

Hürriyet, bugüne kadar istisna olarak bile tutsakların savunma hakkıyla ilgilenmemiştir. Onun bu ilgisindeki art niyeti görmemek için kör olmak gerekir. İHD bu koroya niye katıldı?

Burjuvazinin uzantısı olarak mı? Değilseniz niye yaptınız? Açıklamak zorundasınız.

Afra tafaı bırakın; kimse insan haklarını öğretmezmiş kendilerine. Niye, siz insan haklarının ordinaryüsü müsünüz? Öğreteceğiz. Hürriyet'in piyonu olduysanız, bu öğrenmek zorunda olduğunuzu da gösterir.

Bir yerlerden Dimitrov'un savunmasını duymuş, onu anlatıp duruyor. Üstelik tartışılan olayla, verdiği bu "tarihi örneğin" neresinin benzeşip benzeşmediği konusunda da düşünmüş değil.

Türkiye'deki savunmaların nasıl, hangi koşullarda yapıldığını ne kadar biliyor acaba?

Tutsaklar, şimdi Hürriyet'in, Biçiciler'in istisnalarını yaptığı savunma hakkı için ne bedeller ödediler, haberi var mı?

Cehalet diz boyu. Doktor-hasta, avukat-müvekkil ilişkisini aynılaştırdığı yetmiyormuş gibi "açıklamak zorundadırlar" diyor. Kelimenin gerçek anlamıyla atıyor; neyin nasıl olması gerektiğinden hareketle değil, adeta bir "hasım" olarak gördüğü avukatları mahkum edebilmek kaygısıyla konuşuyor. Doğrular, gerçekler ilgilendirmiyor. İlgilendirse, araştırıp sorup öğrenecek. Avukatların müvekkillerini bıraktıklarında bunun gerekçesini açıklamak değil, açıklamamak durumunda olduğunu, avukata müvekkilini neden bıraktığını açıkla demenin onu suçla teşvik etmek olduğunu öğrenecek.

Polis benim sözlerimi dağıtıyor, burada bir terslik var diye düşüneceksiniz, bunu bile düşünemiyorsanız, orada ciddi bir sorumsuzluk vardır.

Kimin haklarını savunuyorsunuz? Açıklayın!

İHD düşünmelidir; biz nasıl bir insan hakları savunucusuyuz ki, MGK psikolojik savaşta bizi kullanabiliyor?

Biçici'nin "ben söyleyeceğimi söylerim, kimin nasıl kullandığı beni ilgilendirmez" değişti **itiraf**tır. Nasıl kullanıldığının farkındadır. Gerçeğin üstünü örtmek istemektedir. Üstü örtülmek istenen gerçek, "insan hakları savunuculuğu" adına burjuvaziyle aynı kulvarda gidildiğidir.

Sınıf mücadelesi dışında bir insan hakları savunuculuğu olamaz. Böyle bir "insan hakları savunuculuğu" burjuvazinin ölçüleri içindedir. Oysa burjuvazi de kendi sınıf bilinciyle yapar bunu. İnsan haklarının her türlü ezen-ezilen, sömüren-sömürülen ilişkisinin dışına çıkarılması, "her türlü şiddet karşıtlığına" dönüştürülmesi, emperyalizm tarafından şekillendirilmiştir. Bugün İHD'lilerin asıl olarak savunduğu da budur.

Son zamanlarda daha sıkça rastlanan "biz işkencecilerin de insan haklarını savunuyoruz" değişimleri tam da bu bakış açısının tezahürüdür.

Burjuvazinin, ezenlerin, işkencecilerin "insan hakları" diye bir tutum olamaz.

Sosyalistler, emperyalizmin himayesinde ve icazetinde belirlenmiş bildirgelerle konuşmazlar.

Ezilen halkların diliyle konuşurlar.

Kiraz Biçici'nin dili hangisi peki?

Kiraz Biçici açıklamak zorundadır: Hangi sı-

nıfın haklarını savunmaktadır?

Sınıflardan soyutlanmış "insan"ı savunuyorsa, bunu da açıklamak zorundadır. Kimle, nasıl bir ideolojiyle muhatap olduğumuz açığa çıkmalıdır. Sınıflardan soyutlanmış insanı savunmak, burjuvazinin solu dejenere etmek için uydurduğu bir teoridir. Biçici'nin siyasi düşüncesi yok mu? Yoksa Biçici "sınıflarüstü" mü? Aynı soru tabii İHD için de geçerli? "Sınıflarüstü"lük de, emperyalizmin halkların mücadelesini tasfiye etmek için uydurduğu bir düşüncedir. Eğer "biz sağ sol, burjuva emekçi demeden herkesin haklarını savunuyoruz" deniliyorsa, "ideolojiler eskimiştir, ölmüştür... bunlar taş devri düşünceleridir..." devam etmelidirler.

Bir yandan sosyalist; bir yanda "sınıflar yok, insan var!". Bu ikisi yanyana gelemmez. İkisinin yanyana geldiği yerde ülkemizdeki İHD gibi bir ucube çıkar ortaya. Siyasi açıdan riyakarlık çıkar.

Hiç kimse komünistim, sosyalistim deyip, ardisıra insan hakları savunuculuğu ardına gizlenip bu riyakarlıklara başvuramaz. İnsan hakları maskesi altında hainler, itirafçılar sahiplenilemez. Bu, burjuvazinin safında olmaktır. Devrimci örgütlere, devrimci ilke ve değerlere karşı burjuvazinin safından savaşmaktır.

Avukatlar, komployla mahkum edilemez!

Oligarşiye, avukatlara ve genel olarak devrimcilere yönelik bu saldırı fırsatını Baro ve İHD vermiştir. Bu son derece açıktır.

Hürriyet'in manşetiyle işaret fişegi atılan saldırı, soruşturmalarla açık bir komploya dönüştürülüyor. Yarın daha vahim sonuçlara da yol açabilir.

Bu nedenle, hukukçulara, insan hakları savunucularına, devrimci, demokrat tüm sol kesimlere bir kez daha sesleniyoruz.

Artık bir komploya dönüşen saldırıya kimse ortak olmasın! Demeçleriyle saldırıya çanak tutanlar, özür dilesin, tekzip etsin. Bu demeçler, bir hata, yanlışlık olarak görülmüyorsa, Hürriyet'le aynı düşünülmüyorsa, o zaman sorun başkadır. O zaman başka türlü tartışırız.

Susanlar, sessiz kalanlar, bu psikolojik savaş saldırısının tüm aktörlerine karşı sesini yükseltsin. Avukatların, onlar nezdinde devrimcilerin karalanmasına izin vermemek, kendisine devrimci, demokrat, hukukçu diyen herkesin görevidir.

Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Yönetim Kurulu'ndan Kiraz Biçici'ye: **"Çarpık insan hakları düşüncenizin sonucu olan açıklamanızı düzeltmeniz gerekmektedir"**

Halkın Hukuk Bürosu avukatlarını suçlayan açıklamaları üzerine Çağdaş Hukukçular Derneği tarafından Kiraz Biçici'ye bir mektup gönderildi. Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Yönetim Kurulu ayrıca, 26 Eylül'de yaptığı bir basın açıklamasıyla da kamuoyuna Cumhuriyet ve Hürriyet'te yer alan haberler üzerine düşüncelerini açıkladılar. Aşağıda Kiraz Biçici'ye hitaben yazılan mektubu yayınlıyoruz:

Sayın Kiraz Biçici, İstanbul İHD Şube Başkanı

23.09.2003 tarihli Hürriyet Gazetesi'nin birinci sayfasında, manşetten verilen "örgüt adaleti" başlıklı habere kaynak olan açıklamanız nedeniyle yönetim kurulu olarak, tarafınızı uyarma ve düzeltme talep etme zorunluluğu duyduk.

Açıklamanızda yer alan;

"Ölüm orucunu bıraktığı veya örgütten ayrıldığı için avukatsız bırakılan çok sayıda kişi var. Eylem'i bırakan avukatı başka sebep gösterse de emareler asıl nedenin ölüm orucunu bırakması ile ilgili olduğunu gösteriyor.

Bir doktor nasıl ameliyatı yarıda bırakıp çıkmazsa avukat da etik ve ahlaki nedenler dışında davayı sonuçlandırmadan çekilmemeli. Sanık avukatı olmadan kendi durumuyla ilgili bilgilere nasıl ulaşacak, kendini nasıl savunacak? Bunları iyi düşünmek lazım."

şeklindeki ifadeler Genel Yönetim Kurulu üyemiz Av. Behiç Aşçı, İstanbul Şube Yönetim Kurulu Başkanımız Av. Süleyman ŞENSOY ile üyelerimiz Hüdaî BERBER ile Mümin Özgür GİDER'i hem örgüt avukatlığı ile hem de 4806 sayılı yasa-ya göre suçlayıcı ihbar niteliği taşımaktadır.

Ancak devletin, egemen sistemin ve "O" gazetelerin politik tarzını kavrayacak asgari sınıfsal politik bilince sahip olmak, her şeyden önce onlara malzeme olmamak için gerekiyor.

F tipi hücrelerde ve birçok cezaevinde

-Avukatların iç çamaşırlarına kadar aranmaları, ayakkabılarının ve kemerlerinin çıkarılması, cezaevine dava belgelerini götürmelerinin engellenmesi, belgelerin ve savunmaların idare tarafından okunması, incelenmesi, mektupların karalanması, sansürlenmesi, bir davadan hükümlü olanların avukatlarıyla görüşmelerinin vasi iznine tabi tutulması, görüşme konusu ile ilgili belge istenmesi, cezaevinde askerlerin fiziki saldırılarına ma-

ruz kalmaları, görevliler ve askerler tarafından aleyhlerinde tutulan uydurma tutanaklar vs.

Tutuklu ve hükümlülerin,

-Avukatları ile görüşmeye gelirken birden fazla ve onur kırıcı aramaya tabi tutulmaları, yanlarında kağıt, kalem getirmelerinin engellenmesi, üç kitap sınırlaması, AİHM'ye gönderilen bazı dilekçelerin yok edilmesi, mektupların sansürlenmesi vs.

"O" GAZETELERDE HİÇBİR ZAMAN MANŞET OLMADI. AMA SİZİN AVUKATLARI SUÇLAYICI AÇIKLAMANIZ NASIL DA "ÖRGÜT ADALETİ" DİYE MANŞET OLDU!

"O" gazeteler yıllardır (12 Eylül, 28 Şubat, "Hayata Dönüş Operasyonları"nı hatırlayın) bize "ders" veriyor. Her operasyonun hazırlık aşamasında "o" gazetelerin devletin kamuoyu oluşturma planının birer aracı olduklarını, operasyonlara çanak tuttuklarını asla unutmamak, temsil ettikleri sınıflardan gelen o "dersi" anlayabilmek için en az onlar kadar politik bilince sahip olmak gerekiyor. Birinci sayfada manşetten verilen açıklamanızın avukatlara yönelik bir operasyon hazırlığına malzeme olmayacağını kimse iddia edemez.

Avukatlar savunma görevlerini yaparken toplumdaki topluma, kültürden kültüre, eski çağlardan bu yana maddi toplumsal gelişim koşullarına bağlı olarak sürekli değişen etik ve ahlak kategorileriyle sınırlı değildirler. Etik ve ahlaktan yoksun da değildirlere.

Avukatlar, her insanın (ve insan olarak her avukatın) etik ve ahlak anlayışını belirleyen, yaşadığı toplumsal ideolojik, politik, kültürel, sanatsal, hukuksal vs. koşullar içinde kendi dünya görüşü çerçevesinde istediği kişi veya kişilerin, kurumların savunmasını üstlenmekte özgürdürler. Savunma görevine başladıktan sonra bu koşullarda meydana gelen değişiklikler nedeniyle, hukuksal prosedürü yerine getirmek ve hukuksal sonuçlarına katlanmak kaydıyla savunma görevinden çekilmekte de özgürdürler. Bu özgürlük avukatın hem insani hem mesleki hem de hukuksal hakkıdır. Bir avukatın savunma görevinden çekilmesini eleştirebilirsiniz, ancak insan hakkı ihlali olarak değerlendiremezsiniz.

AVUKATIN SAVUNMA GÖREVİNDEN ÇEKİLMESİ, "BİR DOKTORUN AMELİYATI YARIDA BIRAKMASINA" ASLA BENZEMEZ. Ameliyatı yarıda bırakılan hasta ölür.

Ama avukatı davadan çekilen sanık yeni avukat talep etme hakkına her zaman sahiptir. Yeni avukat gelinceye kadar sanığın savunması sadece kesintiye uğrar ve kaldığı yerden devam eder.

CMUK'un 142. maddesi, aynı dosyada birden çok kişinin savunulabilmesini *"...birden fazla maznunların menfaatleri birbirine uygun ise"* şartına bağlamıştır.

Avukatlık Meslek Kuralları 35. maddesinde **"Avukat aynı davada birinin savunması, öbürünün savunmasına zarar verebilecek durumda olan iki kişinin birden vekaletini kabul etmez"** denilmektedir.

Meslektaşlarımız, İstanbul 6 No'lu DGM 2002/74 No'lu dosyada 14 sanığın savunmasını üstlenmişlerdir. İddianamenin *"ferdileştirilmemiş"* olması nedeniyle müşterek yürütülen savunmadan ayrılmak isteyen sanığın menfaatlerinin diğer dosya sanıkları ile çatışması ihtimali dahi avukatın çekilmesini mesleki bir zorunluluk haline getirir.

Olayımızla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, bazı basın organları tarafından öne çıkarılan 4959 sayılı Toplum Kazandırma Yasası başvurularında ise, yasadaki yararlanma şartı olarak getirilen **"bizzat kendisine (ikrar) ve diğer dosya sanıklarına (atfı cürüm), suç atma zorunluluğu"** nedeniyle, müşterek vekilin yasadaki yararlanma talebinde bulunan sanığın (veya diğer sanıkların) savunmasından çekilmesi yasa ve meslek kuralları gereğidir.

Eylem GÖKTAŞ'ın 30.11.2002 tarihinde kendi iradesiyle ölüm orucuna başladığı ve yine kendi iradesiyle Mart 2003'te ölüm orucunu bıraktığı anlaşılmaktadır.

Meslektaşlarımızın GÖKTAŞ'ın da dahil olduğu tüm sanıklar yönünden, takip eden bir duruşmaya katıldıkları ve tahliye talebinde bulundukları, duruşmayı izleyen bir itirazı hazırlayıp başvurdukları, vekaletten ise ancak Haziran 2003'te bizzat sanığın talebini takiben çekildikleri anlaşılmaktadır.

Savunma görevi ve mesleğini yaralayan, kendi kişisel etik ve ahlak anlayışını insan hakkı olarak dayatan, çarpık insan hakları düşüncenizin doğal bir sonucu olarak ortaya çıkan basın açıklamanızı düzeltmeniz ve özür dilemeniz gerekmektedir. Uyarı ve talebimizin konusu meslektaşlarımızın insan hakkı gerekçesine sığınarak suçlayan ve ihbar eden tarzınız, savunma görevi ve mesleğiyle ilgili cehalet arz eden düşüncelerinizdir.

İç sorunlarımızın çözüm yeri kendi demokratik kitle örgütleri zeminimizdir. "O" gazetelerin ve devletin değil. Konunun takipçisi olacağız.

24.09.2003

Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Yönetim Kurulu

Av.H.Yüksel Biçen (Genel Başkan),
Av.Kazım Bayraktar (Genel Sekreter), Av.Vedat Aytaç,
Av.Selçuk Kozağaçlı, Av.Elvan Olkun, Av.Zeki Rüzgar,
Av.Sarper Gürcan, Av.Filiz Kalaycı, Av. Sevim Akat,
Av.Cemre Topal, Av.Özgür Yılmaz, Av.Behiç Aşçı

Sayı 80

9

5 Ekim
2003

Armutlu Davası "Sanıkları"ndan Açıklama

"Savunma Hakkını" savunuyorsanız; Armutlu'da dört insanın neden ve nasıl katledildiğini sorgulayın! Neden katledenlerin değil, katledilenlerin yargılandığını sorun!

Burjuva medyanın "savunma aşkını" depreştiren hain Eylem Göktaş'ın yer aldığı davada yargılanan devrimci tutsaklardan Selma Kubat, Gamze Turan, Güzin Tolga imzasıyla yapılan açıklamada, davaya ilişkin gerçeklere ve riyakarlığa dikkat çekildi:

"Bizler Armutlu Davası'ndan yargılanıyoruz. ... Davamız tam bir hukuksuzluk örneği olarak devam ediyor. Dünyanın gözleri önünde bir

mahalleye savaş açıldı. İsmi dahi bilmediğimiz bombalara maruz kalanlarımızdan dördü o evde yaşamını yitirdi. ... O alevlerin ardından sağ çıkan bizler ise oradan sağ çıktığımız için tutuklandık. Adeta 'orada ölmediniz böyle bir şekilde öldürmeyi istiyoruz' deniyordu.

... Bugüne kadarki mahkemelerimizi takip etseydiniz eğer dosyamızın şahıslar üstünde değil F tipi hapisanelerine, tecrite karşı olmamız ve ölüm orucu eylemini yargılamak için yürütüldüğünü anlardınız...

Yazınızı yazarken yine **mahkememizi bir kez bile izlemeyen** hatta ilgilenmeyen İHD İstanbul Şube Başkanı Kiraz Biçici ile İstanbul Barosu Başkanı Kazım Kolcuoğlu ile görüşmeden önce, bu konu hakkında bilgilenmeniz ve öğrenmeniz gerekirdi diye düşünüyoruz.

Sizin bu yaptığınız haber, 5 Kasım 2001 tarihinde yapılan Armutlu Operasyonu'na neden olan Sabah Gazetesi'nin haberinden farklı değildir. O gün bir mahalleye operasyon düzenlenip onlarca bomba atılmış bir ev yakılarak dört insanın yaşamının yitirilmesine neden olmuştur.

Bugün, bu sizin yazınız da avukatlarımız hakkında ihbar niteliğindedir. Yalnız avukatlarımız da değil, bizim karar aşamasında olan davamızın yönlendirilmesine, kamuoyunun yanlış yönlendirilmesine neden olmaktadır.

Araştırmacı gazetecilik bu değildir. ... Araştırmak istiyorsanız katliamın belgesi olan kasetleri izlemek isteyin, o dört insanın neden ve nasıl katledildiğini sorgulayın, bizlerin neden hala tutuklu olduğumuzu sorun. O zaman görevinizi yapmış olursunuz.

Av. Behiç Aşçı son gelişmeleri değerlendirdi:

Biçici Kullanıldığını Görmelidir

Cumhuriyet'in yazdığı, Hürriyet'in manşete taşıdığı, Baro Başkanı ve Kiraz Biçici'nin çanak tuttuğu avukatlara saldırıda son gelişmelere ilişkin Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Behiç Aşçı ile görüştük.

Size yöneltilen saldırıya ilişkin demokratik kurumların, hukuk kurumlarının ne gibi tavır ve tepkileri oldu?

Av. Behiç Aşçı: Haberlerin özü, örgüt üyesi olduğumuz, müvekkillerimizin örgüt üyesi olduğu, bizlerin örgütsel kararlarını hukuk alanında yerine getirdiğimiz şekildeydi.

Tepkileri üçe ayırmak lazım. Bir kesim bu haberlere destek oldular ve kendi cephelerinden katkılar sundular, eklemeler yaptılar ve çarpıttılar. İkinci grup, bizimle beraber siyasi dava avukatlığının haklılığını ve meşruluğunu savundu. İkinci gruba örneğimiz ÇHD İstanbul Şubesi ve Genel Merkezi'dir. Kendilerine teşekkür ediyoruz. Bir de üçüncü grup var ki, bunlar hiç tepki vermeyenler. Maalesef kendini devrimci, demokrat avukat olarak tanımlayanlardan bir sahiplenme, destek görmedik, sanki böyle bir şey yokmuş gibi davranılıyor. Sadece avukatlar değil. Siyasi partiler, sendikalar, DKÖ'ler hepsi için geçerli.

İlk grupta yer alanlardan İstanbul Barosu'nun durumu farklı. Şu anki yönetim, bizim de içinde bulunduğumuz ÇHD'li avukatların karşısında seçimi kazandı. Devletin politikalarını savunan o politikaları hayata geçirmede kendilerine misyonlar veren gruplar var yönetimde.

Tabii bir de, demokrasi mücadelesinde yer aldığını iddia eden, böyle gözüken, "dost" olarak kendilerini tanıtanlarla karşılaştık. İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Başkanı gibi. Kiraz Biçici'nin gazetelerde çıkan açıklamalarını, gerek sonrasında bizim yaptığımız görüşmelerde söylediklerini ve derginizde çıkan röportajı önemli. Önemsiyoruz, İHD demokrasi mücadelesinde bir kurum olduğunu söylüyor, biz de en azından böylesi bir tavrı beklemiyorduk. Bu açıklama ve konuşmalardan sonra yeniden İHD'nin bu haliyle nerede yer aldığını sanırsanız düşünmek gerekiyor. Biçici'nin üzerinde durmamız da misyonundan kaynaklıdır. Yok ben böyle bir misyon taşı mıyorum, ilerici, demokrat, sosyalist değilim, diyorsa, o zaman farklı konular tartışılır.

Örneğin, "biz söyleriz bunu kim nerede nasıl

kullanır bizim için önemli değil" deniliyor. Bu sorumsuzluğu kabul etmemiz mümkün değil. Sen, "dost" dediğin insanlara karşı kullanılacak malzeme, psikolojik savaş yürüttüğün binlerce kez belgelenmiş bir yayın kuruluşuna kendi elinle mi verirsin? Diyelim ki eleştirileri var; neden bize sormaz da medyaya konuşur? Adeta beklenen bir fırsat mı vardı, bu fırsatın yakalandığı mı düşünüldü diye haklı olarak herkes düşünecektir böylesi bir durumda.

Sorumlu davranmadığınızda, siyasi iktidarın bir piyonu haline gelirsiniz. Bize niyetim şuydu, bu değildi diye anlatmasın, iktidar malzemesini alınca kimin niyeti neydi diye bakmaz. Bakın neye yol açtı bu sorumsuzluk:

Birincisi, İzmir polisi İHD Şube Başkanı'nın konuşmalarını, Kazım Kolcuoğlu'nun söylediklerini ve gazete haberlerini büyütüp afiş haline getirmiş sokaklara asıyor, "işte örgüt adaleti" diye.

İkincisi, İstanbul Barosu hakkımızda disiplin soruşturma başlattı.

İşte size sonuçları! Merak ediyoruz; ister niyetli, ister niyetsiz, ihbarcılık konumuna düşen Biçici hakkında İHD yönetimi bir işlem yapacak mı? Yoksa, insan haklarına aykırı bulunmuyor mu?

Gerçekleri Çarpıtıyor, Bilinç Bulanıklığı Yaratıyor

Sözkonusu gazetelere ve baroya tekzip ve düzeltme talebinde bulundunuz, sonuç var mı?

Sadece Cumhuriyet Gazetesi'nde açıklamamız yayınlandı ama tekzip değildi. Kazım Kolcuoğlu ile görüşüp, Eylem Göktaş'la yaşadığımız hukuki süreç ve dava hakkında bilgi verdik. Şunu söyledi: "çok temel bir hata yaptım, önce sizinle görüşmem gerekirdi". İkinci görüşmemizde düzeltme yapmasını istediğimizde ise, kabul etmediği gibi hakkımızda soruşturma açtığını öğrendik. Aynı şekilde Kiraz Biçici'den de düzeltmesini istedik, ancak sonuç yok şu ana kadar.

Kiraz Biçici'yle konuşmamızda ve açıklamalarında gördük ki, sol değer adına en küçük bir ışık görülüyor. Düzenin çarpık değerlerini bizim karışımızda savunuyor. Gerçekleri çarpıtıyor, bilinç bulanıklığı yaratıyor.

Avukatlıktan istifa etmemizi doktorun ameliyatı yarıda bırakmasına benzetiyor. Hiçbir bağlantı ve benzerlik yok, çok zorlama bir yorum. Doktorun ameliyatı yarıda bırakması telafi edilemez, hasta ölür. Avukatın bırakması telafi edilemeyecek bir durum değil ki. Yasada bu konuda haklar vardır. Yargılanan kişiye avukatının istifa ettiği bildirilir ve yeni bir avukat için süre de verilir, parası yoksa baro devreye girer. İstanbul'da 15 bin avukat var. Sanık avukatsız kalmaz.

Bıçıcı Armutlu Davasını Bilir Mi?

Kaldı ki, sözkonusu dava, Armutlu Davası siyasi bir davadır ve DGM'lerde bu tür davalarda hukuk bir kenara bırakılır, siyasi intikamdır yön veren. Bu davanın ayrıntılarını bir insan hakları savunucusu olarak takip etmediği için Kiraz Bıçıcı bilmez, ama hukuksuzluğun en açık örnekleri yaşanmıştır. Dolayısıyla siyasi davalarda klasik avukat-müvekkil ilişkisi de gerçeğe çelişir. Klasik ilişkide temel paradır. Biz ise hak ve özgürlükler mücadelesi açısından ele alırsak DGM davalarını. O insanlar bu mücadelenin bedelleri için oradadırlar. Bir davayı alırken, sanığın bu ifade ettiğimiz temeldeki duruşuna bakarız. Örneğin itirafçılık yasasına başvuran birinin vekili isek, istifa ederiz. Çünkü haklar ve özgürlükler mücadelesinden kopmuştur artık.

Radikal'den Adnan Ekinci'nin yazısı çıktı bu konuda. Öz olarak şunu diyor; Siyasi davalarda avukat müvekkil ilişkisini salt para ilişkisine indirmemek lazım, ahlaki, düşünsel, birçok nedenlerle avukatlar savunmanlıktan istifa edebilirler, bu gayet doğaldır ve avukatın da hakkıdır.

Yazının kendi içinde tartışılacak yanları olmasına karşın bir gerçekliği ifade ediyor. Bıçıcı de okumalı bu yazıyı.

Bir de "hukuk etiği" tartışılıyor.

Üzıldük, bu konuda hiçbir pratiği olmayan birinin ders veren konumda olmasını anlamak zor. Evet, bu konuda konuşmak, kendi deyimiyle "tekel"dir. Bu konularda konuşmak mücadeleyi sürdürülenlerin, bedel ödeyenlerin hakkıdır ilk önce. Bu ayrıcalığı kimse başıslamıyor, bedellerle kazanılıyor. Bıçıcı, Halkın Hukuk Bürosu'nun tarihini bilir mi? "Savunma hakkı" diyor, bu hak için 12 Eylül mahkemelerinden bu yana ne bedeller ödenmiş haberi var mı?

Hukuk etiği üzerine biz konuşuruz, ÇHD konuşur, devrimci, demokrat, ilerici avukatlar konuşur ama Bıçıcı konuşamaz.

Bıçıcı'nın ideolojik perspektiften uzak tanımlamalarının ve söylemlerinin çok "aşırı" olduğunu düşünüyoruz. Yani birçok "aşırılığı" barındırıyor; Aşırı iddialı, aşırı güvensiz, aşırı bilgisiz gibi.

Daha mütevazı olmayı öğrenmeli. "İnsan hakları" öyle istediğiniz yere yapıştıracağınız bir etiket değil. Faşizm koşullarında insan hakları mücadelesinin ne demek olduğunu da oturup düşünmeli. Önce yüzünü haklar ve özgürlükler mücadelesine dönmeli, sonra tartışmalı. Haklar ve özgürlükler mücadelesinde yer alan birisi asla, "ben konuşurum, kim nasıl değerlendirir, kullanır o beni ilgilendirmez" diyemez ve demez.

O zaman Bıçıcı, bizimle aynı safta mı, haklar ve özgürlükler mücadelesi safında mı, sorusu gündeme geliyor. Pratiği ortada. Ve bu kavgaanın içinde olmayan biriyle hukuk etiğini tartışmak abes olur. Burjuvazinin etiğini anlatacaktır size.

Yanlış Öğrenmiş

Bıçıcı, Eylem Göktaş'ın müvekkilliğini niye bıraktıklarını açıklamak zorundalar diyor?

Bunu kim öğrettiyse, ya işletmiş ya da bilerek yanlış öğretmiş. Böyle bir zorunluluk yok. Ne hukuk fakültelerinde öğretilir böyle bir saçmalık, ne de yasalarda vardır. Baro'yla, çeşitli avukatlarla da bu konuda görüşmelerimiz oldu, aksine şöyle bir şey vardır; Avukat ya da müvekkil, altını çiziyorum, lüzum gördüğünde vekalet ilişkisine son verebilirler. Her iki taraf da kimseye açıklama yapmak zorunda değil. Bıçıcı kanıtlasın, nereden çıkartıyor bunu. Kanıtlayamazsa o zaman şöyle düşüneceğim; Bıçıcı yasaları bilmeden konuşuyor ve kendi görüşlerini yasal metinlermiş gibi açıklıyor. Düşündürücü ve incelenmesi gereken bir ruh hali.

Bıçıcı kullanıldığını görmelidir. Bizlerin örgüt üyesi gibi gösterilmesinde, DGM davalarına bakan tüm avukatların aynı şekilde şaibe altında bırakılmasında, Armutlu davasında yargılanan tüm müvekkillerin örgüt üyesi olduğu konusunda kol-tuk değneği oldu. Ve son olarak, takip ettiğimiz DGM davalarının, müvekkillerimizin hukuki durumlarının ağırlaştırılması konusunda bir görüş ortaya çıkarmış oldu.

Haberde adı geçen, benim dışımda, Av. Özgür Gider, Süleyman Şensoy ve Hüdayi Berber'e hukuki anlamda zarar verebilecek ve objektif olarak ihbarcılık diye kabul edebileceğimiz bir noktaya düştü. Ölüm orucunu teşvikle ilgili ceza maddesi biliniyor. 20 yıla kadar hapis istemli davalar da açılabilir hakkımızda.

Dimitrov örneğini vererek, Nazi Mahkemeleleriyle kıyaslıyor. Çok çirkin bir şey. Niye kendini bu kadar zorluyor?

Evet Bıçıcı çok ağır bir sorumluluk üstlenmiştir. Yaptığı çok büyük bir yanlıştır. Bunu nasıl açıklayacak bilemiyorum. Ama görülüyor ki, hala aynı yanlış savunmakta ısrarlı.

“ **8,5 milyar dolarlık anlaşma, ABD kongre kararının ruhunu aynen yansıtıyor** ”

Ruhunu Amerika'ya Satan Vatan Hainlerinin İktidarı

Yukarıdaki açıklama, AKP Hükümeti'nin bir bakanı, 8,5 milyar dolarlık anlaşmaya imza atan bakanı tarafından yapılıyor. “**Biz, Amerikan çıkarlarının altına imza attık**” diyor Devlet Bakanı Ali Babacan.

Evet, gerçek özetle budur. AKP iktidarı Amerikan çıkarlarının altına imza atmıştır. Amerikan ruhuna uygun olarak davranmış, “Türkiye'nin çıkarları” demagojisinin arkasına sığınarak, Anadolu gençlerinin kanını dolar karşılığı satışa çıkarmıştır. AKP iktidarı, bu anlaşma ile işbirlikçiliğini, ülkemizi Amerika adına yönettiğini belgelemiştir aynı zamanda. Malum olan, yeniden ilan olmuştur bu belgeyle birlikle.

Vatan Hainliğinin Baskılanması

Bu gerçekler ortaya çıktıkça, halkın değişik kesimlerinden tepkiler yükseldikçe “*imzalamamız, alacağımız anlamına gelmez*” açıklaması yapıyor AKP. Bu riyakarlıktan başka bir şey değildir. Siz bu anlaşmanın altına imza attınız mı atmadınız mı, sorun budur. AKP lideri Erdoğan'ın, “*kredi anlaşmasının Irak'a asker göndermekle ilgisi yoktur*” diye her gün çıkıp yalan söylemesinin bir kıymeti harbiyesi yoktur. Anlaşmanın maddeleri, Amerika'nın açıklamaları yalanlıyor sizi. Kürt halkına karşı şovenizmin ve koltuğunu korumak için Amerikan icazetinin yön verdiği vatan hainliği, AKP iktidarının boyunda asılı bir yaftadır artık. Hükümetin iradesinin Amerikan askeri olmaktan yana olduğu bizzat başbakan tarafından açıklanmıştır. Pürüzler, çelişkiler, türlü nedenlerle asker göndermenin gecikmesi ya da hiç gönderilmemesi de durumu değiştirmiyor.

Genelkurmay Başına Çuval Geçirildiğini Unutturmak İstiyor

Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök, “anlaşmanın şartlarından birinin, “*Türkiye'nin Kuzey Irak'a ABD'nin izni, onayı olmadan girmeyeceği*” şartına bağlı olmasından habersiz olduğunu, “*kendilerinin görüşünün alınmadığını*” söyledi.

Kendisine ulusalcı diyen kimi kesimler de anlaşmaya daha çok bu noktadan itiraz ediyorlar.

Genelkurmay'ın itirazı kredinin alınmasına değil, yani kendi askerinin satılmasına, Amerika'nın vurucu gücü olarak Irak halkının direnişinin karşısına dikilmesine değil. Kürt sorununda ABD'ye teslim olmanın belgelenmesinedir. Şovenizmini, ulusallık diye yutturmak istiyor.

Sanki bu anlaşma olmasa, ABD'nin izni dışında girebilecekmiş gibi. “Kırmızı çizgiler” çoktan morlaştı, herkes biliyor bunu. Başınıza nereden ve neden çuval geçirildiğini siz unutturmaya çalışsanız da herkes biliyor.

Anlaşmada “Kuzey Irak” maddesinin bulunması, aynı zamanda kendine “ulusalcı” diyen işbirlikçilerin de gerçek yüzünü ortaya koyuyor. Feryatlarının özünde şovenizm olduğu, Kürt halkına düşmanlık olduğu sırtıyor.

Anadolu İşbirlikçiliğe Direnecek

Kanımız oluk oluk aktı bu topraklara. Bağımsız Türkiye şiarıyla düştü toprağa binlerce devrimci. Biz, bağımsız Türkiye için savaşıırken, bize “terörist, vatan haini, dış güçlerin maşası...” demagojileri yapanların gerçek yüzü bugün hiçbir yoruma gerek bırakmayacak şekilde nettir.

Dünyanın en büyük teröristinin ortağı olmaktan onur duyan ve işbirlikçiliğe karşı çıkan kendi halkına terör uygulayanlardır onlar.

Onlar, vatan hainliğini belgelere kaydeden, bunu da “Türkiye'nin milli çıkarları” diye yutturmaya çalışan demagog vatan hainleridir.

Onların kendilerine ait ne beyinleri, ne iç ne dış politikaları yoktur, hiçbir zaman olmamıştır. Hep dış güçlerin maşası, hep dış güçler tarafından yönetilmişlerdir.

Anadolu bu işbirlikçiliğe karşı da direnecek. Önümüzdeki günlerde tezkere meclise muhtemelen yeniden getirilecek. Sokaklarımız, meydanlarımız, AKP binalarının önü, meclisin önü, hayatın her alanı, vatan hainlerinin her mekanı protestolarımızın, bağımsız Türkiye şiarımızın alanı olmalıdır.

İşbirlikçi ve halka karşı savaş meclisi açıldı

Gündemleri ve Halkın Gündemi

İşbirlikçilerin ve halka karşı savaşın meclisi protestolarla açıldı. Meclisin önünde tutsak ailelerinden gençliğe, kapitalizmin soygun sisteminin mağduru “İmarzede”lerden KESK’li memurlara kadar birçok kesimden insanın protesto sesleri duyuldu.

Tarihi boyunca halkın sorunlarının tartışılmadığı meclisin duvarlarında ise başka sesler yankılanıyordu. Irak’a asker gönderilmesi tartışması, YÖK üzerinden yapılan iktidar kavgaları, IMF’nin istediği yasal düzenlemelerin takvimi, işçinin, memurun, köylünün emeğinin daha fazla sömürülebilmesi için hangi yasaların çıkarılacağı... Dışarıda halkın sesi ve sorunları haykırılırken, içeride bunlar konuşuluyordu.

Kim Yönetiyor?

Parlamentar sistemde halkın iradesini meclislerin temsil ettiği söylenir. Peki öyle midir gerçekten? Bu meclis, iktidardan çıkarı olan kesimlerin dışında kimi temsil ediyor? İktidardan çıkarı olan sermaye ve Amerika dışında kimin için kararlar alıyor? Soruların cevabı açıktır. Yanılgı ve aldatılmışlık sonucu kimi kesimler meclisin kendisini temsil ettiğini düşünebilir ama bunun nasıl bir oyun olduğunu görmek için meclis icraatlarına bakmak yeterlidir.

Bırakın meclisin halkı temsil etmesini, milletvekilleri kendi iradelerini bile yansıtamazlar bizim gibi ülkelerde. Irak’a asker gönderme kararını ele alın. AKP, kendi içindeki tepkileri bastırmak, tezkerenin geçmeme riskini ortadan kaldırmak için hangi yollara başvuruyor görülecektir. “Nasıl yaparız da, muhalif milletvekillerinin iradelerini boşa çıkarırız”ın hesabını yapıyor AKP. “Asker gönderme tezkeresi mi getirsek, hükümete geniş yetki veren bir önergeyle mi bu işi halletsek” hesabı, kendi milletvekiline oyun değilse nedir?

Faşizmin hüküm sürdüğü ülkemizde, TBMM ve hükümetler göstermeliktir. Asıl yöneten MGK’dır. Hükümet MGK’nın emirlerini yerine getirir. Meclis ise hükümetin meşruluğu-

nu sağlayan göstermelik bir kurumdan ibarettir. Zaman zaman AKP’nin MGK ile çatışıyor oluşu, kimi kararları sanki ondan bağımsız alıyor havası yaratmak isteği gerçeği değiştirmez. MGK’ya rağmen alınan bir karar varsa, mutlaka arkasında emperyalist bir güç vardır. Ya Amerika’ya ya Avrupa’ya, çoğunlukla da ikisine birden sırtını dayayarak alıyor bu kararları AKP.

Daha yeni deşifre edilen MGK Yönetmeliği meclisin ne işe yaradığını en açık şekilde gösteren bir belgedir.

Gündemlerinde Halk Yoktur

TBMM’nin çıkaracağı bütün yasaları, alacağı bütün kararları, saatlerce yapacakları tartışmaları takip edin. Bugünden net olarak söyleyebiliriz ki, bunlar arasında halka dair, halkın çıkarına olan hiçbir şey göremeyeceksiniz. Halkın olmayan bir meclisten başka türlü de beklenebilir. Bugüne kadar kimin çıkarlarına karar aldılarsa, bundan sonra da aynı rotada yürümeye devam edeceklerdir.

Kendi ülkesinin hapishanelerinden çıkan 107 ölüme kayıtsız kalan, kapısına dayanan ailelerin açtığı “Öldüren Meclis İstemiyoruz” pankartının ne anlama geldiğini, nasıl büyük bir utanç olduğunu görmezden gelen, insanca yaşayabilmek için haklarını isteyen memura burun kıvrıran, “İşgal Ortaklığına Hayır” diyenleri susturarak gerçeğin üzerini örteceğini hesaplayan, açlığı ve yoksulluğu kömür dağıtarak unutturmaya çalışan hükümet ve onun meclisi, halkın hangi sorununu çözebilir?

“Hükümetin meclisi” diyoruz, çünkü mecliste ikinci bir partinin varlığı ile yokluğu arasında hiçbir fark yoktur. Genelkurmay sözcüsü CHP’nin de laik, anti-laik çatışmasının dışında sesi çıkmaz. Çözülmecek de olsa, halkın hiçbir sorununu meclise taşımaz, duyurmaz.

“Meclis, hükümet, parlamenter demokrasi...” oyunları, halkın meclisini yaratana kadar sürecektir. Gelen/giden iktidarların hiçbirisi bu tablonun dışında değildir. Halkın iradesi sadece halkın meclisinde geçerlidir. Halkın meclisi, halk iktidarının organıdır. İktidarımızı kurmak için örgütlenmekten, mücadeleden başka hiçbir yolumuz yoktur.

TAYAD, Gençlik Birlik Koordinasyonu, KESK Meclis Önündeydi

“Öldüren Meclis İstemiyoruz”

Ecevit Hükümet’inin tamamen emperyalizmin politikalarına angaje olması ile birlikte halka kulaklarını tıkadığı süreç henüz tazedir. Ve bu sürecin sonunda protestolar Başbakanlık önüne kadar uzanmıştır.

AKP iktidarı daha bir yılını doldurmadan Başbakanlık kapılarında, Tayyip’in evinin önünde, il binalarının önünde halkın protestolarıyla karşılaşmaya başladı. Meclisin açılışı da bunun son halkası oldu. Medya ve AKP iktidarı, dile getirilen talepleri, TBMM’nin önünde yükselen çığlığı, “bir kaç grubun tepkisi” ya da Tayyip’in diliyle söylersek “ideolojik eylemler” diye de görebilir. Ama bu gerçeği değiştirmeyecektir. Bu ülkede analar, babalar, eşler, kardeşler kapınıza “Öldüren Meclis İstemiyoruz” pankartıyla dayanmışsa, adınız ölümle, zulümle anılıyor ve tarihe de böyle kaydedilecek demektir.

Tecrit ve Ölümler TBMM Önünde

Günlerdir Ankara’da, ölüm ve zulüm gerçeğini anlatmak için açlık grevi yapan TAYAD’lıların sesi bu kez TBMM önündeydi.

16 Eylül’den bu yana Abdi İpekçi Parkı’nda açlık grevi yaparak, “**bu ülkede ölüm var, tecrit var, tecrit öldürüyor**” diye haykıran, “**işgal ortaklığına ve tecrite hayır**” diyen TAYAD’lılar, 1 Ekim günü eylemlerine son veren açıklamalarının ardından, diğer kentlerden gelen TAYAD’lılarla birlikte meclisin yolunu tuttular.

TAYAD’lıların demokratik haklarını kullanmasını Abdi İpekçi’de gözaltılarla, işkencelerle, insani ihtiyaçlarının dahi karşılanmasına engel olarak önlemeye çalışan polis yine işbaşındaydı. Adeta etten bir duvar örüldü TAYAD’lıların etrafında. F tiplerine, tecrite dair tek bir sesin duyulmaması, ellerindeki pankartların, dövizlerin görünmemesi içindi bu olağanüstü önlem.

Meclis önüne gelen TAYAD’lılar polis barikatı ile karşılandı. 5 kişilik TAYAD’lı heyet milletvekillerine yazılan mektubu vermek üzere

meclise girerken, dışarıda polisin, ailelerin sesini susturma girişimleri sürdü. Abluka altında tutulan TAYAD’lılar, tüm baskılara rağmen pankartlarını açarak basın açıklaması yaptılar.

“Öldüren Meclis İstemiyoruz” pankartını açan TAYAD’lılar, milletvekillerine “kimin vekilisiniz” diye sorarak, şöyle dediler:

“Bu ülkenin hapishanelerinde tecrit hala sürüyor, tecrite karşı başlatılan ölüm orucu direnişi sürüyor. Şimdiye kadar 107 insan öldü, 500’den fazla insan sakat kaldı. Ölümler ve sakatlıklar sürüyor. Bunları biliyorsunuz değil mi sayın milletvekilleri?”

F tiplerinde tecrite son verilmesini, işgale ortak olunmamasını isteyen TAYAD’lılar zafer işaretleri ile eylemlerine son verirken polis basının görüntü almasını engellemek için olağanüstü bir çaba harcadı!...

Gençlik Birlik Koordinasyonu Gençliğin Taleplerini Meclis Önüne Taşdı

TAYAD’lıların dışında meclis önünde gerçekleştirilen protestolardan biri de Gençlik Dernekleri tarafından oluşturulan **GENÇLİK BİRLİK KOORDİNASYONU**’nun eylemiydi. Gençliğin eyleminde 18 öğrenci gözaltına alındı. Gençlik Birlik Koordinasyonu eyleme ilişkin şu açıkla-

Sayı 80

14

5 Ekim
2003

mayı yaptı:

“... Gençlik de geleceğini sahiplenmek, yeni YÖK Yasa Tasarısı’nı ve AKP’nin Amerika’dan alacağı 8,5 milyar dolar karşılığı gençliğin kanını Amerika’ya pazarlamasını ve Irak’ta işgal ortaklığını protesto etmek amacıyla meclis önündeydi. Gençlik Birlik Koordinasyonlu öğrenciler saat 14:00 sıralarında “**GENÇLİK GELECEĞİNİ SİZE BIRAKMAYACAK**” pankartı açarak seslerini duyurmak ve basın açıklaması yapmak için toplandı. Fakat polisin keyfi uygulamasıyla en meşru ve yasal hakları olan basın açıklaması engellenmek istendi. Öğrenciler basın açıklaması yapmanın yasal hakları olduğunu anlatmalarına rağmen polis saldırdı ve 18 öğrenciyi yasadışı bir şekilde gözaltına aldı.

‘7. Uyum Paketi’nin’ ülkeyi ne kadar demokratikleştirdiği bir kez daha gözler önüne serilmiştir. Gözaltına alınan Murat Korkut, Ayfer Camuz, Ozan Anar, Özcan Hır, Demet Şahin, Serkan Zülal, Onur Ürbay, Bedirhan, Sıddık, Özlem, Yaşar, Sultan, Hüseyin, Levent, Hüseyin, Serkan, Özgür, Mustafa, Selda isimli arkadaşlarımız derhal serbest bırakılmalıdır.

Gençlik geleceğine sahip çıkıyor, oligarşi gençliği gözaltılarla susturmak istiyor. Oligarşi ülkesini, halkını, geleceğini sahiplenen gençlikten korkuyor. Gençlik, geleceğini, bu kokuşmuş düzeni demokrasi diye yutturmaya çalışanlara, koltuk düşkünlerine, vatan hainlerine bırakmayacak. Vatansever gençliğin sesini daha çok duyacaksınız.

KESK, Meclis Önünde

Meclis önündeki eylemlerden biri de KESK’e aitti. Toplu görüşme sürecinde hükümetin taleplerini dikkate almamasını protesto eden memurlar, TAYAD’lıların ardından geldiler.

“Zafer Direnen Emekçinin Olacak” sloganlarının atıldığı eylemde polisin engelleme girişimlerine karşın KESK başkanı Sami Evren, memurların taleplerini dile getiren bir konuşma yaptı. Polisin, pankart ve döviz açmalarına izin vermediği açıklamada, Sami Evren, hükümetin günde minde emekçilere yönelik saldırı paketleri ve Irak’a asker gönderme olduğunu belirterek, meclis başkanının “8,5 milyar dolarlık kredinin bedeli var” sözlerini hatırlattı ve “ne anlama geldiğini Bülent Arınç açıklamalı; hangi siyasi taahhütler verilerek geleceğimize ipotek konulduğunu bilmek istiyoruz”. Hükümetin taleplerine kulak tıkamaya devam etmesi halinde eylemlerini artıracaklarını

belirten Evren şunları söyledi: “İşyerlerini terk etmeye, Türkiye’nin dört bir tarafını eylem alanına çevirmeye, diğer emek örgütleri ve yoksul halk kesimleriyle birlikte büyük direnişlere hazırız”. Açıklamanın ardından, memurlar Kızılay’a kadar yürüdü.

Diğer Eylemler

KESK aynı gün diğer kentlerde de çeşitli eylemler gerçekleştirdi. Bunlardan bazıları şöyle:

Ankara: Tüm Bel-Sen üyesi memurlar Mamak Belediyesi’nde 1 saat iş bırakma eylemi yaptılar.

Adana: KESK Adana Şubeler Platformu üyeleri de İnönü Parkı’nda yaptıkları eylemde, mücadelede kararlıyız derken, Adana Balcalı Hastanesi önünde de SES üyesi sağlık çalışanları eylemdeydi.

İzmir: Basmane’de yapılan eylemde, “İn-sanca yaşam ve demok-

ratik bir Türkiye mücadelemizi sürdürmeye kararlıyız.” denildi.

İstanbul: AKP il binası önünde toplanan memurlar iktidarı protesto ederken, SES üyeleri Okmeydanı SSK, Cerrahpaşa, SSK Osmaniye Polikliniği ve Şişli Etfal Hastanesi’nde eylemdeydiler. Cibali TEKEL’de ise işçi ve memurlar birliktiydi.

Manisa: Gerçekleştirilmek istenen eyleme polis saldırarak 19 memuru gözaltına aldı.

Ayrıca, **Bursa**’da, **İskenderun**’da, **Malatya**’da, **Mer-sin**’de, **Antakya**’da yapılan eylemlerde KESK’li memurlar taleplerini dile getirdiler, iktidarı uyardılar.

Üniversite Açılışlarında Gençlik YÖK'ü Protesto Ediyor “F Tipi Üniversite İstemiyoruz”

Üniversite açılışları protestolarla gerçekleşmeye devam ediyor. Ankara'dan İstanbul'a kadar üniversite açılışlarında gençliğin yükselen sesi, AKP ile YÖK arasındaki tartışmada ne dediklerine dahi dönüp bakılmayan, düşünceleri sorulmayan gençliğin de cevabıdır.

Cevapları çok nettir; gençlik 21 yıldır tam bir zulümle üniversiteleri yöneten **YÖK'e de**, katılımcılık, demokratikleşme şovlarıyla çıkarılmak istenen ama bunların hiçbirisiyle alakası olmayan **AKP'nin YEK'ine de karşıdır.**

Gençlik, “F Tipi Üniversite İstemiyoruz” sloganıyla özetliyor üniversitelerin içinde bulunduğu durumu. Bilimsel, halk için eğitim isteyen sesleri kısılmak isteniyor. AKP ile YÖK arasındaki (aslında AKP-MGK arasında) çatışmanın tarafı olmadıklarını, saflarının halk için eğitimden yana olduğunu haykıran gençliğin protesto eylemlerinde yaşanan kimi sahneler, müdahaleler, “F Tipi Üniversite İstemiyoruz” sloganıyla anlatmak istedikleri baskıcı, despot, yasakçı, halkı ve gençliği birbirinden tecrit etmek isteyen, düşünmeyen ve üretmeyen bir gençlik yaratmak isteyen sistemi ve bu sistemin zihniyetini de gözler önüne seriyor. Sloganın yerindeliğini anlatıyor.

İstanbul Üniversitesi

Rektör Kemal Alemdaroğlu konuşuyor, salının her yanından çeşitli gençlik örgütlenmelerinin haklı sesi yükseldi. İslamcı gruplar da üniversite önünde protesto eylemi yaparken, içeride rektör protestolar arasında konuşmasına ara verme gereği dahi duymadı. Çünkü, O, 21 yıldır gençliğin sesine kulak tıkayan bir sistemin adamı. Dinlemekten, saygıdan söz ediyor, ama kendisi ne gençliği ne de öğretim üyelerini bugüne kadar hiç dinlememiş, saygı duymamış. Bir de

29 Eylül günü Ankara Üniversitesi açılışında Ankara Gençlik Derneği ile bazı gençlik örgütlenmeleri protesto eylemleri yaptılar. Tıp Fakültesi Morfoloji Salonu'nda yapılan açılış töreninde, A.Ü. Rektörü Prof. Dr. Nusret Aras'ın konuşma yaptığı sırada “F Tipi Üniversite İstemiyoruz” dövizleri açan ve halk için eğitim isteyen konuşmalar yapan öğrenciler polis müdahalesi ile salondan çıkarıldı.

utanmadan demagoji yapıyor. Gençliğin taleplerine katılmıyormuş, ama demokratik yollarla dile getirmiyorlarmış. İkiyüzlülüğe bakın! YÖK'ü, paralı eğitimi savunan, gençliğe soruşturmalar açan sen değil misin? Söz hakkı vermediğin, halay çekmesini bile cezalandırdığın gençlik demokratik taleplerini nasıl dile getirecek? Sümenaltı edeceğiniz dilekçelerle mi?! Ki o da suç!

Geçin bu demagogileri. Takke düşmüş kel görünmüştür. YÖK'ün faşist yüzü herkesin malumu. Laik-şeriatçı çatışması temelinde yaratılan suni destek de geçicidir. Gençlik YÖK'e karşı sesini yükseltmeye, “F Tipi Üniversite İstemiyoruz” diye haykırmaya devam edecek.

İstanbul Gençlik Derneği'nin “F Tipi Üniversite İstemiyoruz” yazan pankartını açtırmamak için üniversite güvenlik görevlileri, öğretim üyeleri adeta seferber olmuştu salonda. Baskıcı YÖK'e kol kanat germiş protestoyu engellemeye çalışıyor. Buna rağmen protestolar saatlerce engellenemiyor. Onlarca öğrenci salonun her yanından protesto ediyor YÖK'ü ve YEK'i.

Ankara Üniversitesi

Aynı despot kafa Ankara Üniversitesi'nin açılışında da karşımıza çıkıyor. Gençliğin salondan yaka paça dışarı çıkarıldığı sırada salonda bulunan çok sayıda **öğretim üyesi “dışarı dışarı” diye tempo tuttu.** Bu sahne hatırlanacaktır. Tayyip'in konuşması sırasında, IMF'yi eleştiren bir bayanın dışarı atılmasında türbanlı bir grup aynı şekilde tempo tutmuş ve islamcı kesimden dahi bu despot, tahammülsüz kafa eleştiri almıştı.

Peki bu öğretim üyelerinin, “gerici, yobaz” diye eleştirdiği o türbanlılardan ne farkı var? Bilim

adamı sıfatını taşıyor ama zerrece demokrat olmamış, o da 21 yıldır öğretim üyeleri ve öğrencilere zulmün adı olan YÖK'ün protesto edilmesine tahammül edemiyor. YÖK'ün yarattığı yalaka ve despot öğretim üyesi kişilikleridir bunlar.

Aynı zamanda bu olay, YÖK'çü ile YEK'çinin zihniyet olarak, gençliğe yaklaşım olarak hiçbir farkının bulunmadığını, sorunlarının üniversitelerin demokratikleşmesi olmadığını gösteriyor. İstanbul Üniversitesi açılışındaki sahneyi gözlerinizin önünde canlandırın; bir grup öğretim üyesi, protestolarını dile getirmeye çalışan Gençlik Derneği üyesi öğrencilerin elindeki pankartı tutmuş çektiştiriyor, "açtırmam, senin düşüncelerini ifade etmene izin vermem" diye resmen zor kullanıyor.

Bu öğretim üyelerinin zihniyeti ile, meydanlarda gençliği ve halkın her kesimini coplayan, ya da meclis önünde sesini duyurmaya çalışanları gözaltına aldığı polis otosunun içinde dahi slogan atmaması için boğazını sıkın polisin zihniyeti arasında ne fark var? 107 ölümü dile getirmek için gittikleri Tayyip'in evinin önünde TA-YAD'lıların yerlerde sürüklenmesi, kafasının kırılması emrini veren AKP'nin zihniyeti ile YÖK'çü öğretim üyesi arasında hiçbir fark yoktur.

Isparta Gençlik Derneği'nden, Afyon'daki Hukuksuzluğa Protesto

Isparta Gençlik Derneği, 25 Eylül'de bir basın toplantısı düzenleyerek, Afyon Gençlik Derneği'nin keyfi bir şekilde kapatılmasında yaşanan hukuksuzluğu protesto etti. Dernek binasında yapılan basın toplantısı öncesinde dernek polis tarafından kuşatılarak terör havası yaratılmaya çalışıldı. Yerel basının dahi, "bu kadar yoğun polis ablukasından korkuyoruz" demesine sebep olacak baskı ve tecrit politikasının hiçbir hukuki gerekçesi yoktur. Amaç derneği yasadışı gibi göstermek, tecrit etmek. Afyon polisinin amacı da bu değil mi? Isparta'nın Afyon Gençlik Derneği ile dayanışması işte bu nedenle de anlamlı ve önemlidir, baskı ve tecrit politikası her yerde aynı.

Ankara'da Faşist Saldırı

Gazi Üniversitesi'nin Gölbaşı'na taşınan bölümlerinde faşist baskı ve saldırılar ilk günden yaşanmaya başlandı. Faşist afişlerin polis koruması ve okul yönetimi izni ve korumasında yapıstırıldığı, okul girişinde solcu gençlerin tartaklanıp okula alınmadığı haberleri gelirken, 29 Eylül günü okula toplu olarak giren Gençlik Derneği üyesi iki öğrenciye okul çıkışında faşistler saldırdı. Faşist saldırıları protesto eden Ankara Gençlik Derneği, "bu saldırılar mücadelemizi engellemeyiz" dedi ve polis-faşist işbirliğine dikkat çekti.

F Tipi Üniversite İstemiyoruz

Üniversitelerin açılışlarında Gençlik Dernekli öğrenciler "F Tipi Üniversite İstemiyoruz" diyerek protestolar yaptılar, yapıyorlar.

Evet tüm ülke, özellikle F tipi hapisanelerin açılması, 19 Aralık'tan sonra F tipine dönüştürülmeye çalışılıyor. Yasalarla, yasaklarla, işkencelerle, en ufak hak arama talebinde kafamıza inen coplarla, mezar taşlarına bile saldıran bir kafa yapısıyla tüm ülke F tipine dönüştürülmeye, tüm halk teslim alınmaya çalışılıyor. İlk hedefler arasında elbette her zaman olduğu gibi gençlik var.

Peki neden biz, "F tipi üniversite istemiyoruz, okullarımız F tiplerine çevrilmeye çalışılıyor" diyoruz? Hemen yanıtımızda yaşananlara baktığımızda bile çok net görebiliyoruz. Okullarımızda en ufak bir hak aramada, en ufak bir uygulamaya karşı çıktığımızda polisin coplarıyla, tekmeleriyle, işkence ile karşılaşırız. Bilimsel eğitim deriz, eğitim halk için olmalı, halka hizmet etmeli, üniversite kapıları halk çocuklarına açılmalı deriz hakkımızda soruşturmalar açılır, yetmez okuldan atılırız, o da yetmez tutuklanır hapisanelerle tanışırız. Gençliğin sorunlarına hep birlikte çözüm arayalım örgütlenelim diye Gençlik Dernekleri'ni kurarız. Kurucularımızın evleri basılır, aileleri tehdit edilir, derneklerimiz sürekli basılır, sudan bahanelerle kapatılır, derneğimize gelenler tehdit edilir, üyelerimiz kaçırılıp ajanlık teklif edilir, çevredeki esnaflara yalan yanlış şeyler anlatılarak dernek hedef gösterilir...

Her sene olduğu gibi bu sene de üniversitelerin açılışında tüm bu yaşananlar görmezden gelinerek rektörler çıkıp "üniversitelerin akademik seviyelerinin ilerlediğinden, öğretim elemanlarının bu konulara titizlikle yaklaştıklarından, üniversitelerin daha iyiye doğru bir gelişme gösterdiğinden" bahsederler. Gerçekle ilgisi olmayan safsatalar sıralarlar. Ama hiçbir zaman öğrencilere yönelik baskılarından, gençliği nasıl bir cendereye hapsettiklerinden söz etmezler. "Öğrenci sıfatına yakışmayan hareketlerde bulundukları" gerekçesiyle okuldan attıklarını, har(a)ç parasını ödeyemeyip kayıt yaptıramayanları hiç hatırlamazlar. Bunlar hiç yokmuş gibi davranırlar. 12 Eylül'ün çocuğu YÖK'ün 21 yıllık bilançosundan bahsetmezler, YÖK'ü MGK'nın yönettiğinin ve her türlü muhalif sesi baskı altında tutmak için kurulduğunun üstünü kapatmaya çalışırlar. Onlar ne kadar gerçeklerin üstünü kapatmaya çalışırlarsa çalışsınlar Gençlik Dernekleri olarak her zaman her yerde haykıracağız. Akademik demokratik haklarımız için, üniversiteler üzerinden YÖK zihniyeti kalkana kadar mücadele edeceğiz. ÖĞRENCİYİZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

Sayı 80

17

5 Ekim
2003

yoksul

Halkı Çürüten Fuhuş...

İstanbul'un Gazi Mahallesi'nden, Alibeyköy'e, Okmeydanı'na bugünlerde bir kampanyanın haberlerini yapıyoruz. Fuhuşa, çürümeye karşı çeşitli eylemler yapıyor gecekondu yoksulları.

Fuhuş, oligarşinin kapitalist düzeninin halkımızın değerlerini çürütmekte aldığı yolun aynası. Yaratan, körükleyen, devrimci olmayın da ne olursanız olun diye genç kızlarımızı batağa sürükleyen sistemin bir ürünü. Yarattığı yoksullukla çaresizliği ortaya çıkaran, çaresizlere etini satma yolunu gösteren kapitalizmin ahlakı. İdeolojisiyle, kültürüyle, "özürlük" kavramının içini boşaltıp eciş bücüş beyinler yaratarak, televizyon medyasının 24 saat yayınlarıyla hayali burjuva yaşamlara özentiler yaratarak... ve daha onlarca yol, yöntemi kullanarak halkı çürütüyor oligarşi. Ancak bunu söylemek, sorumlusu sistemdir demek yetiyor mu, yetmeli mi? Veya üç beş mahallede, birkaç yürüyüş ve toplantı ile halkı uyarmakla çözülebilir mi bu sorun?

Sorunun çözümünde adım atabilmek, sistemin fuhuşu nasıl yarattığı ve körüklediğini çözmekle mümkündür. Medya nasıl etkiliyor, nasıl bir yaşam özelemlerini körüklüyor? Eğitim sistemi buna nasıl hizmet ediyor, gençlerimize ne öğretiyor? Mahallemizi kuşatan, terör estiren polisi, iti, MİT'i gecekondularımızı içten içe çürüten, gençlerimizi batağa sürükleyen ağı nasıl kuruyor...

Fuhuşu, düzenin yarattığını, yoksulluğun körüklediğini söyleyerek geçiştiremeyiz. Onu yaratan koşullarla, fuhuşla aktif bir mücadele, hayatın her alanına yayılan bir eğitim ile yenebiliriz. Devrimciler halkı eğitmediği, gençlerimizi halkın ve devrimin kültürüyle donatmadığı sürece, pratik tavır alışlar sınırlı bir sonuç yaratabilir ancak.

Gençecik beyinleri düzen teslim alıp her türlü pislüğünü hayatına hakim kılıyorsa, bunun karşısında devrimciler çaresiz değildir. Devrimci ideolojinin düzen ideolojisinden güçlü olduğunu unutmamalıyız. "Düzenin çaldığı beyinleri, biz neden eğitemiyoruz?" sorusunu sormalıyız. Derişim'de bir subayın sözleridir; "Biz devrimcilere karşı savaştık ama onların olmadığı yerlerde bu tür şeylerin (fuhuş başta olmak üzere yozlaşma) olduğunu da yeni gördük. Bu kadar da olmaz dedim olanlar karşısında..."

Kendi eserleri karşısında hayrete düşen subayın sözleri, aynı zamanda devrimcilerin bu tür sorunlara karşı mücadeledeki gücünün itirafıdır.

Abdullah Öcalan: "Görüşe Çıkmayacağım"

İmralı'da tutsak bulunan KADEK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın avukatları, 30 Eylül'de yaptıkları basın toplantısında, Öcalan'ın İmralı'daki tecrit koşullarını protesto etmek için görüşe çıkmama kararı aldığını açıkladılar. Avukatlar, Öcalan'ın bu tavrının gerekçeleriyle ilgili hazırladığı bir açıklamayı da basına dağıttılar. Öcalan, görüşe çıkmama tavrıyla ilgili yaptığı açıklamada özetle şunları belirtti:

"Bu kısıtlılık ve tecrit baştan beri sürüyor. Bunu kabul etmemiz en başından beri doğru değildi. Barışın hatırı için tavrım yumuşak oldu. Sorun yapmadım. ... Bana uygulanan politikalarından vardığım sonuç, Arafat örneğindeki gibi bir tutumu zorunlu olarak göstermem gerektiği biçiminde oldu... Arafat 'benim kovulmam, Filistin halkının kovulmasıdır. Ölümüne mal olsa bile, sıradan bir Filistinli gibi direneceğim' diyor. Benim durumum da benzerdir. Bana karşı geliştirilen tecrit, başta Kürt halkı olmak üzere, Türk halkına ve onun demokratik güçlerine ve aynı zamanda tüm cezaevindekilere uygulanan bir tecrittir.

... Eski biçimde görüşmeye devam etmek, inkar ve imhayı sürdürmek isteyen ve bunu normal bir düzenmiş gibi bize kabul ettirip meşrulaştırmak isteyen güçlerin istediğini yapmak olur. ... Benim sorunum İmralı sistemiyledir... İmralı sisteminin kaldırılması için ortaya koyduğum sorunlar çözülmeyen görüşmeye çıkmayacağım."

Öcalan'ın avukatları, bu tavrın ne kadar süreceğinin ise; görüş süresinin uzatılması, bağışsız bir heyetin Öcalan'ı sağlık kontrolünden geçirmesi gibi öncelikli dört talebin karşılanıp karşılanmamasına bağlı olacağını belirttiler.

Diyarbakır'da fuhuş uyarısı

Diyarbakır ve bölgede fuhuşun yaygınlaşması ile birlikte, buna karşı pratik tavırlar da gündeme gelmeye başladı.

Geçtiğimiz hafta içinde Diyarbakır'da, kendisini "Amed Halk İnisiyatifi" olarak tanımlayan bir grup, çeşitli fuhuş yerlerine yönelik baskın ve eylemler düzenledi. Yapılan yazılı açıklamada, "Diyarbakır'ı fuhuş yuvası haline getiren yerler cezalandırıldı" denilirken, sorunun önemine dikkat çekildi.

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı
direnış

3. yıl... 36. ay

1081. gün

107 Şehit

İki direnişçiye zorla müdahale **Zorla Müdahale** Yarı ölüler yaratan **Katliamcılıktır**

23 Ağustos'ta İzmir Yeşilyurt Hastanesi'nde **Sibel Şahanoğlu**'na yapılan zorla müdahalenin ardından, Sincan F Tipi Hapishanesi'nde ölüm orucunu sürdüren **Mürsel Kaya**'ya da, Ankara Numune Hastanesi'nde zorla müdahale edilerek sakat bırakıldı.

Zorla müdahale 19 Aralık'tan sonra direnişte en çok tartışılan konulardan biridir. Zorla müdahaleyi uygulayanlar, müdahale emrini verenler büyük bir soğukkanlılıkla yüzlerce insanı bu şekilde sakat bıraktı, yaşayan ölüler ordusu yarattı.

Tabip Odaları da başından itibaren bu işkençeye tavır almadıkları gibi, "bilinci kapanınca edilir" diyerek savundular. Sonuç ortada; 500 sakat insan. Ve iktidar bu tartışmalardan güç alarak

zorla müdahaleyi yasal hale getirdi.

Tabip Odaları hala seyrediyor, gündeminde olduğu dahi kuşkuludur bu cinayetlerin. Sessizler, ne ölümler, ne ölüm oruçları, ne zorla müdahaleler onları ilgilendirmiyor. Burjuvazinin kriterlerini "etik" diyerek tartışıp, halkların zulme karşı direnme hakkının karşısında yer aldılar. Şimdi büyük bir sessizlik içindeler. Oligarşi "direnışı kimse gündemine almayacak" diyor, onlar da mesleki olarak kendilerini ilgilendiren bir durumda bile seslerini çıkarmıyor, zulmü seyrediyorlar. Bize yaşamın kutsallığından sözedenler bunlar mıydı, düşünün?

"Yaşam hakkı kutsaldır" diyerek ne riyakarlıklar sergilendi direnişin başından bu yana. Sadece iktidardan kaynaklı değildi bu riyakarlıklar. En büyük desteği kendisine sol, demokrat, ilerici diyenlerden aldılar. Halkların direnme hakkının yok edilmesine çanak tutanlar, iki direnişçinin daha sakat bırakılmasının sorumluları arasındadır.

Ecevit Hükümeti'nden AKP'ye katliamcılık mirası ile birlikte Mengeleler de devredildi. Sami Türk'ün, Osman Durmuş'un Mengeleleri, AKP'nin emrinde yarı ölüler yaratmaya devam ediyor. AKP zulümle direnişi kırma politikasını sürdürüyor.

Mürsel Kaya'nın ziyaretine giden avukatı anlatıyor: "Gözü açık, ama tepkisizdi. Gözlerime bakıyordu, ama konuşmuyordu. Kolunda serum vardı, komadaydı..."

Komadan çıktığında, geçmişine dair kaç yılının zulüm tarafından alındığını belki anlayamayacak Mürsel. Yüzlerce örneği var böyle.

AKP iktidarı işte bu zulmü yasallaştırdı. "Yaşam hakkı" diyerek yaptı. 19 Aralık'a "hayata dönüş" diyenler kadar riyakarca, utanmazca. 107 hayatı yok edenler "yaşam hakkını" savunamazlar. Tecritle, ölüm oruçlarıyla katletmeye devam edenler "yaşam hakkını" savunamazlar.

AKP iktidarı bilmelidir ki, bu zulümle direnişi kırmayı Ecevit Hükümeti çok denedi, yüzlerceimizi sakat bıraktı, başaramadı. AKP de başaramayacak. Zorla müdahalelerle yarı ölüler yaratarak katliamcılığını büyütmekten başka hiçbir iş yaramayacak yasal zulümleri.

Direnişin iradesi bu engelleri çoktan aştı, yola çıkarılan bu pespaye politikaları paçavraya çevirip attı. Sevgiler, Osmanlar, Ümüşler... zorla müdahale ve ona bağlı olarak tahliyelerle direnişi kırma oyunun boşuna olduğunu canlarını verecek kanıtladılar. Yine kıramayacaklar! Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin tecrit hücrelerine karşı yine direnmeye devam edeceğiz.

Bekleyecek, oyalanacak mıyız? Örgütlenip direnecek miyiz?

Hükümet ayağını denkleştirmeli... Çağrımız yanıt bulmadığı takdirde, hizmet üretiminden gelen gücün kullanılması ve işyeri-

ni terk etmeme eylemleri de dahil olmak üzere her türlü demokratik tepkiyi göstermeye kararlıyız."

Benzer açıklamaları birçok kez yaptı KESK. Ama pratikte karşılığı olmadı. Bunu bizim bildiğimiz, gördüğümüz gibi iktidar da görüyor ve bu nedenle artık bu tür çağrı ve uyarılar, tümüyle etkisizleşmiş durumdadır.

Bu emekçileri oyalama politikasıdır.

"Emek Platformu" emekçilere hesap ve özeleştirme vermeden, söz hakkına bile sahip değildir!

Emek Platformu da 30 Eylül'de toplanarak başta "Kamu Yönetimi ve Yerel Yönetimler Tasarımları" olmak üzere çeşitli konuları görüştü. Türk-İş, DİSK, KESK, Türkiye İşçi Emeklileri Derneği, Memur-Sen, TMMOB, BASK, Hak-İş, Tüm Bağ-Kur, Türkiye Kamu-Sen, ve TTB temsilcilerinin katıldığı toplantı sonucunda, iktidarın hazırladığı bu yasa tasarımlarının "kabul edilemez" olduğu açıklandı... **O kadar!**

Yüzbinlerce kişiyi temsil eden kurumların söyleyeceği başka söz yok. Yapacağı başka şey yok. Söz konusu toplantıda Irak'a asker gönderilmesini, IMF'nin 6. gözden geçirme programını, Düzceli depremzedelerin taleplerini de gündemlerine alıyor, ama 107 ölümü yine gündemlerine almıyorlar.... Gerçi alsalar ne olacak? Gündeme aldıkları konularda ne oluyorsa, ne yapıyorlarsa, farklı bir şey çıkmayacak.

Emek Platformu, **oyalama platformundan** başka bir şey değildir bu haliyle. Bugüne kadar bu rolü oynadı, özeleştirme yapmadığı sürece, bu rolü oynamaya devam ettiği düşünülecektir.

Oyalamaya son verecek olan, direniş ve devrimci örgütlenmedir!

Mevcut konfederasyonlar, platformlar, mücadeleleri, direnişleri, dışarıya çatışmayı değil, icazetçiliği örgütleyiyorlar. Beklemeciliği, oyalanmayı siyaset haline getirdikleri için, işçiler, memurlar, sürekli kaybediyor, sürekli geriye gidiyor. İşte bunun için beklenecek zaman yoktur. Bunun için örgütlenmek, direnişleri örgütlemek ve yine örgütlenmekten başka yol yoktur. Bunun öncülüğünü de devrimci, vatansever işçi ve memurlardan başka yapacak kimse yok.

Kamu Personel Rejimi Reformu, Yerel Yönetimler Reformu ve Kamu Yönetimi Reformu, oligarşinin meclisinin bu çalışma döneminin öncelikli gündemleri arasında yer alıyor.

Her biri "reform" kelimesinin arkasına saklanmış saldırı paketleri bunlar. Tüm halk için yeni hak gaspları var bu paketlerde. Ama öncelikle de memurları ilgilendiriyor bu üç yasa tasarısı. (Söz konusu tasarıların neler getirdiğine ilişkin Bkz. Ekmek ve Adalet, Sayı:77)

Tayyip Erdoğan TBMM'nin açılışı öncesi AKP Grubu'nda yaptığı konuşmada Kamu Yönetimi Reform Yasası'nın bir süre daha ertelenerek zamana yayılacağını belirtti. Bu "erteleme"de tekelin istekleri, AKP-MGK arasındaki iktidar savaşı belirleyicidir; halkın, memurların talepleri doğrultusunda bir erteleme değildir. Kaldı ki, öteki iki "reform" tasarısı, kısa sürede yasalaştırılacaktır. Memurların bekleyecek, erteleyecek durumu yoktur. KESK'in, devrimci memurların da kaybedecek zamanı yoktur.

Mücadeleyi, direniş, üretimden gelen gücü hep "ileriye" atarak, sadece geriye gidilmektedir!

Hatırlanacağı gibi, toplu görüşme sürecinin başlangıcında KESK Genel Başkanı Sami Evren, taleplerinin dikkate alınmaması durumunda üretimden gelen gücü kullanmak dahil her türlü direniş biçimine başvuracaklarını açıklamıştı.

Fakat, toplu görüşmelerde hükümetin memurların taleplerini kaale almayan, bununla da yetinmeyip memurların haklı-meşru eylemlerini terörle bastırmaya çalışan tavrı karşısında, Kızılay eyleminin ötesine geçilmedi. Tam tersine, iktidarın "uzlaştırma kurulu"nun kararını bile kaale almama tavrı karşısında direniş "ileriye ertelenerek", Evren tarafından "1 Ekim'de memurlar meclis önünde olacak" açıklaması yapıldı.

1 Ekim'de gördük ki, "*büyük, etkili bir eylem yapılacağı*" havası verilerek söylenen bu sözlerin anlamı, sadece temsilcilerin katılacağı bir gösteriden ibarettir.

Ve KESK yönetimi, 1 Ekim eyleminde de aynı açıklamayı yaptı. Aynen şöyle diyor bu açıklamada: "*Bütün milletvekillerini ve hükümeti, emekçilerin sesine kulak vererek sorumluluklarını yerine getirmeye çağırıyoruz.*

Eskişehir Paşabahçe'de Direniş

Paşabahçe işçisi yine direnişte. Bu kez direniş mekanı Eskişehir. Şişecam-Paşabahçe Eskişehir Fabrikası'nda Kristal-İş Sendikası'na üye oldukları için 27 Eylül'de işten atılan 300 işçi, patron tarafından kent dışından getirtilen işçilerin polis ve jandarma korumasında işbaşı yaptırılması üzerine, fabrikayı terketmeme eylemi başlattı. Eyleme destek veren Paşabahçe işçileri de iş yaptırarak sınıf kardeşlerine destek veriyor. 300 işçinin işten atılması ve sonrası gelişmeler tüm işçi düşmanlarını karşımıza çıkarıyor. Buna, kol-tuk çıkarları uğruna işçinin ekmeğiyle oynayan bir sendika da dahil.

Çimse-İş Patron Kolkola, İşçiler Sokağa

Fabrika'da örgütlü Türk-İş'e bağlı Çimse-İş Ankara Şubesi'ne üye 411 işçi istifa ederek yine Türk-İş'e bağlı Kristal İş'e üye oldu. Daha sonra da taşeron olarak çalışan 300 işçi Kristal-İş'e üye oldu. Çimse-İş yöneticileri, işyerindeki toplu sözleşme yetkisini kaybetmemek için, patronla işbirliği yaparak 300 işçinin işine hiçbir gerekçe göstermeden son verdi. Taşeron firma ile Paşabahçe arasındaki sözleşmeyi feshederek işçileri sokağa atan patron yasadışı yollarla, çevre kent ve ilçelerden işçi getirdi ve sigortalarını 10 gün önceden göstererek çalıştırmaya başlattı. Hem de sabaha karşı gizlice fabrikaya sokarak.

Böylece Şişecam patronu, sendikayı, dolayısıyla 300 işçiyi "fabrikada yasadışı eylem yapmakla" suçlayabilecekti. Nitekim her gün yaptığı açıklamalarda bu suçlamayı yöneltiyor ve jandarma müdahalesine çanak tutuyor.

Patronlar AKP'den Memnun

Anayasa'da sendikalaşma hakkı varmış iş güvencesi varmış patronun elbette taktığı yok. Çünkü biliyor ki, devlet onun devleti, polisi, jandarması ile onun yanında. Nitekim kaçak işçilerin jandarma ve polis korumasında çalıştırılması, yasadışı uygulamaya devlet koruması değilse nedir?

Cam patronu, Kristal-İş sendikasının Paşabahçe fabrikalarında yeniden örgütlenmesinden rahatsızdır. Sorun burada.

Şişecam patronunun şu açıklaması, nasıl bir sistem istediklerini de anlatıyor; "Ülkemizdeki tüm işyerlerinin çoğunluğunda, asıl iş dışında kalan, dünya rekabeti nedeniyle esnek çalışmanın gerektirdiği, bazı işler müteahhit firmalar aracılığıyla yaptırılmaktadır."

Esnek çalışma... AKP iktidarının patronlara

armağanı. Ve işte sonuçları. İş güvencesinin nasıl kağıt üzerinde bırakıldığı-

nın, işçinin ekmeğinin, geleceğinin nasıl kolayca gaspedilebildiğinin örneğidir Eskişehir. Bugün, sendikalaşabildikleri için direniyorlar ve onlara destek büyütülebilirse kazanacaklar. Aksi durumda 300 işçinin sokağa atıldığından kimsenin haberi bile olmayacaktı. Nitekim, her gün onlarca fabrikadan yüzlerce işçi örgütlenmek istediği için ya da daha ucuza işçi alınarak işten atılıyor. Tayyip "milyonlarca işsiz var" diye işçileri tehdit ederken, cam patronu pratiğe geçiriyor Tayyip'in sözlerini.

Sınıf Düşmanları Birarada Türk-İş Nerede

Patron saldırılarına ara vermiyor. Direnişi yasadışı ilan eden Şişecam patronu, eski işyeri Baştemsilcisi İsmail Ayer'i de, işçilere "sendika değiştirmesi konusunda baskı yaptığı ve işyerindeki eylemi örgütlediği" gerekçeleriyle işten attı. Direnen işçilere yemek götürülmesini yasakladı. İşçilere ekmek götüren fırına da baskı uygulanıyor. Jandarma müdahalesinin zeminini yaratmak içinse faşistler devreye sokuldu. Fabrikaya dışarıdan getirilen bir grup faşist, "Komünistleri bu fabrikadan temizleyeceğiz" diyerek provokasyon yaratmaya çalıştı.

İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız

Saldırıları püskürten Şişecam işçilerinin direnişi, tüm işçi sınıfının direnişidir. Türk-İş ve bağlı sendikalar ise anlamlı sessizliklerini koruyor.

İşçiler "ölmek var dönmek yok" şiarıyla direniyorlar. Direnişe destek ise büyüyor. Kristal-İş'in örgütlü olduğu 12 cam fabrikasında da eylemler başladı. Vardiya çıkışlarında işçiler fabrikayı terk etmeme eylemine başlayarak Eskişehir'deki direnişe destek verdiler. Ailelerin de işçilerin direnişine katılacağı açıklanırken, patron tarafından getirtilen işçilerin fabrikaya giriş çıkışları "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "İşveren Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Paşabahçe Bizimdir Bizim Kalamak" sloganlarıyla protesto ediliyor.

İşçiye Kapatılan Sendikalar Sendikayı Basan İşçiler

İşçi sınıfının iktidarı için mücadeleyi bir yana bıraksak da, bir sendika ne için vardır? İşçinin demokratik ve ekonomik haklarını savunmak, korumak, geliştirmek için.

Bugün ülkemizde, kimi istisnai örnekleri dışında, hiçbir sendikanın bu en temel ve bilinen işlevini yerine getirmediğini söylemekte hiç tereddüt edilemeyecek durumda sendikal hareket. İşçi sınıfına yönelik son yılların en önemli saldırı yasalarının sendikaların direnişleriyle karşılaşmadan, hatta “uzlaşma, iş barışı” kılıfıyla destek verildiğini gördü emekçiler. İş Yasası böyle çıktı. Toplu Sözleşme dönemleri ise işçinin alınterinin patrona ya da devlete peşkeş çekildiği, “istikrar” aldatmacası ile emekçilere “fedakarlık” masalının anlatıldığı onlarca örnek vardır.

Bu ihanet sendikacılığına, işçilerin miting meydanlarına yansıyan tepkilerine tanık olunmuştı. Hatta bunlardan birinde Bayram Meral Kızılay’da ağaca çıkarak öfkeden kurtulabilmişti. Bugünlerde sendikalara yönelen öfkenin örnekleri yaşanıyor yine. Birikim sendika basmaya dönüşüyor.

Tekel İşçisinin Özelleştirme Öfkesi Sendikaya Yönelindi

TEKEL işçilerinin Tek Gıda-İş Sendikası’na, özelleştirme konusunda daha aktif ve sonuç alıcı mücadele isteğiyle, duyduğu tepkiye geçen haftaki sayımızda yer vermiştik.

Ankara’da yapılan Tek Gıda-İş Sendikası’nın 12. Olağan Genel Kurulu da, TEKEL işçilerinin protestosuna sahne oldu.

Salon önünde toplanan yaklaşık 200 TEKEL işçisi “**Suskun Sendika İstemiyoruz**”, “**Suskun Türk-İş İstemiyoruz**” sloganları attı. İşçilere söz hakkı tanımayan sendika yönetiminin, sadece “İstanbul TEKEL İşçileri” imzalı bir bildirinin okunmasını kabul etmesiyle işçiler salona girdi.

Tek Gıda-İş Genel Başkanı Hasan Hüseyin Karakoç ve Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç’ın konuşmaları sık sık işçilerin “**Türk-İş Uyuma, Sıra Sana Gelecek**” sloganları ile protesto edildi. Salih Kılıç, işçilerin tepkisini yatıştırmak için, “bildirinizde söylediklerinize aynen katılıyorum” yalanına sarıldı.

İşçiler bildirilerinde, işçi sınıfını yok sayan iktidarların akıbetini hatırlatarak, “**AKP iktidarı da bunu hiç aklından çıkarmasın**” dediler. Türk-İş sorumluluğunu yerine getirsin diyen işçiler, “*sadece işçiler değil, köylüler, esnaf, zanaatkâr, kamu emekçileri, gençler ve aydınlar da yer alıp, hep birlikte bir bütün olarak mücadeleyi örgütlemeli, bu saldırılara karşı mücadele etmeliyiz. İş, ekmek, vatan şiarında birleşmeliyiz.*” çağrısı yaptılar.

27 Eylül’deki ikinci gününde seçim vardı. Koltuk sendikacılarının gerçek yüzü burada da gözüktü. İşçileri salona almayan, sadece delegelerle yapılabileceğini açıklayan sendika yönetimine işçiler tepki gösterdi. Salona giremeyen Urfa TEKEL Suma Fabrikası işçileri, kendi sendikasının kongresine faks yoluyla sesini duyurmaya çalıştı. Suma işçilerinin sendika yönetimine kendi adaylarını göstermesi engellenirken, dele-

□ Böyle sendikacı varken...

Çukobirlik ile Türk-İş’e bağlı Koop-İş arasındaki toplu sözleşme patronundan daha sermaye savunucusu ve direnişin önündeki sendikacı tipini gözler önüne serdi.

Sözleşme, işçinin beklentisi ve asgari yaşayabilmek için gereken ücretin altında bir anlaşmayla sonuçlandı. İmza töreninde Çukobirlik Yönetim Kurulu Başkanı’nın dahi “sözleşmeden dolayı üzgünüz, ancak elimizden gelen bu” diyerek verilen artışın yetersiz olduğunu kabullenmesine karşın Koop-İş Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Pala bakan ne dedi: “*En iyi sözleşme masa başında biten sözleşmedir. İşinize daha çok sarılın, daha çok çalışın. Bu parayı bulamayanlar var. Daha çok üreterek aldığınız parayı hak edin.*”

Sendikacı dediğin direnişi düşünmez, masabaşında işçiyi satar. Tayyip’in ağzıyla, bunu da bulamayanlar var diye işçiyi tehdit eder. Sendikacı dediğin, işçiyi posası çıkana kadar çalışmaya telkin eder. Böyle bir sendikacı varken, esnek çalışma gibi patronun istediği düzenlemelere bile ihtiyaç olmaz. Kokuşmuş, işçinin düşmanı haline gelmiş bu sendikacılık tutulup bir kenara atılmadan hak alınabilmesi mümkün mü?

□ Çare Kalmadı

İzmir’de Çiğli Belediyesi’ne bağlı Kafesan işçileri, alacaklarının ödenmemesi üzerine iş bıraktı. Belediye-İş’te örgütlü 276 işçinin 28 Eylül’deki iş bırakma eylemiyle ilgili açıklama yapan Belediye-İş Karşıyaka Şube Başkanı Atilla Aktaş, “Belediye yönetiminden bu konuda girişimde bulunan olmadı. Bırakın alacaklarımızı ödemeyi, bizi arayan soran bile olmadı. Bu durumda iş bırakmaktan başka çaremiz kalmadı” dedi.

gelere seslenen Suma işçileri şöyle dedi;

“Sendika yönetiminin anti-demokratik tutumu nedeniyle kongreye katılmadık. İçimizden çıkan ve onlara sunduğumuz imkânları sultanlar gibi yaşamak için kullanan, elleri nasırlı biz üyelere tepeden bakma gafletine düşen bu lider kadrolarımızı artık tasfiye etme vakti gelmiştir.”

İşçiye satış gerekçesi: “Piyasa böyle, işveren rekabet edemiyor”

Hiçbir patronun, “ben çok kazanıyorum, size de fazla vereyim” dediği görülmemiştir. Sendikalar da bunun için vardır. Ekonomist mücadeleyi bile vermekten kopan sendikaların nasıl patronun sözcüsü gibi davranabildiğinin örneği Tez Koop-İş’te yaşandı. Toplu İş Sözleşmesi’nde kendi bilgi ve onayları olmadan sendika ağaları tarafından satılan MİGROS işçilerine, sendika Genel Başkanı Sadık Özben’in cevabı; **“piyasa böyle, işveren rekabet edemiyor”** oldu.

Kendisini ilerici, demokrat, emekten yana gibi sıfatlarla tanımlayan, ama açık ki, piyasacı, patron sözcüsü olan bir sendikacı nasıl işçinin hakkını arayabilir. Piyasa dediğiniz her gün bas-bas bağıyor; “aman işçiye, memura fazla vermeyin, piyasanın kalbi kırılır” diye. Ve bir sendikacı bu piyasaları düşünüyor. Böyle sendikacılar varken, patronların işçi sınıfını daha fazla sömürmek için özel politikalar belirlemesine gerek yok. Bir sendikacının beyni kapitalist sömürü

çarkının çıkarlarına kilitlenmişse, orada artık ekonomist sendikacılıktan bile söz edilemez.

Doğal olarak MİGROS işçileri, satışa gelmekten öfkeli ve tepkisini Ankara’ya gelerek sendika genel merkezini basarak gösterdi.

Bu tepkiler elbette önemli, ancak abartılmamalıdır. Zira, tepkinin devrimci bir anlayışla örgütlenmemesi durumunda aynı işçiler kısmi ekonomik taleplerinin karşılanması durumunda tepkileri sönecektir.

Çözüm; Devrimci Sendikacılık

Sendikal hareketin nasıl bu duruma getirildiğini sıkça yazdık. Devrimcileri sendikalardan tasfiye etmek için kimin kimlerle kolkola girdiğinin, işçi sınıfına ihanetin nasıl meşrulaştırıldığının belgelerini yayınladık. Daha geçen hafta Liman-İş kongresinde yaşananlar tazedir.

Sendikacılığı ekonomik mücadele ile sınırlayan anlayışın zamanla ondan da geri durması kaçınılmazdır. Apolitikleştirmenin savunulduğu, devrimcilerin tasfiye edildiği bir sürecin sonunda gelindi buraya. Aynı anlayış hala sendikalara, konfederasyonlara hakimdir. Şu bu sendika yönetiminin değişmesi değildir sorun, nasıl bir sendikacılık sorusuna cevap bulmaktır. Ülkesinde yaşanan sorunlara duyarsız kalmayan, haklar ve özgürlükler mücadelesinin parçası olan, sendikacılığı sınıf bakış açısıyla ele alan bir sendikacılıktır çözüm. Bu, devrimci sendikacılıktır.

Sayı 80

23

5 Ekim
2003

Köylü’den...

AKP İthalatçının İktidarı Mı?

Şeker’de tartışma sürüyor. Şeker tekeli **Cargill** kotayı çoktan delerek piyasaya kotanın üç katı tatlandırıcı sürerken, ziraat mühendisleri, Türkiye Ziraatçıları Derneği ve Pankobirlik gazetelere verdiği tam sayfa ilanla iktidarın mısır ithalatçısından yana tavır aldığını ilan ettiler. Pancar ve mısır üreticilerinin tekelin çıkarları için karşı karşıya getirilmek istendiği belirtilen ilanda, “bu oyunu bozacağız” denildi. Ziraat Mühendisleri Odası Başkanı Gökhan Günaydın ise basına yaptığı açıklamada, çözümün mısır ve pancar üreticisinin desteklenmesinde olduğunu belirtti ve bunun tersini isteyen AKP’ye yakın ithalatçılar ve emperyalist tekeller olduğunu söyledi. Günaydın’ın altını çizdiği noktalardan bazıları şöyle:

◆ Hükümet mısır nişastasından elde edilen şeker kotasını pancar üretiminin yüzde 15’ine çıkarmaya hazırlanıyor. Türkiye’de pancarı daraltacaksınız, Cargill gibi tekeller aracılığıyla mısır getireceksiniz.

◆ Mısırın Türkiye’de üretilmemesinin nedeni desekleme sistemleridir.

◆ Mısırdan üretilen şeker daha ucuz. Cargill ve üreten birkaç tekel, fiyatlara yansıtıyorlar.

◆ Yabancı sermaye “mısırın kaderi nişasta bazı şeker üretimine getirilen kotanın arttırılmasına bağlıdır” diyor. Oysa ihtiyacının sadece bir kısmını yerli mısırdan karşılıyor.

Kayıs Üreticisinin isyanı

Malatya Kayısı üreticileri Kayısı Birliği’nin 2 milyon 500 bin lira olarak açıkladığı baş fiyatı protesto etti. Tür Köy-Sen üyesi üreticilerin 26 Eylül günü kayısı pazarının kurulduğu Şire Pazarı’nda yaptığı eyleme Ziraat Odası da destek verdi. Geçen yılki 4 milyonluk baş fiyatın neredeyse yarı yarıya düşürülmüş olmasına tepki gösteren üreticiler, maliyeti 2 milyon 256 bin olan kayısının hangi akıl ve vicdan sahibi tarafından bu fiyatla alınmak istendiğini sordular. Eylemde konuşan Tür Köy-Sen Malatya Şube Başkanı Hayri Yıldırım, tarımın IMF politikaları ile yok edilmek istendiğini belirterek, tarımla ilgili bütün kuruluşlara birlikte mücadele etme çağrısı yaptı.

Şehit Aileleri Mezartaşlarına Saldırlara Öfkeli - 2

Pir Sultanlar Ölmediki, Evlatlarımız Ölsün

Serbest Bırakılsınlar

Ali Özbakır'ın mezarına saldırıyı incelemek üzere giden heyetin içinde yer alan ÇHD İstanbul Şube Başkanı Süleyman Şensoy ve Temel Haklar'dan Metin Özkan, tutuklamaların hukuk dışı ve polisin komplosu sonucu olduğunu, OHAL'in devam ettiğini belirterek, derhal serbest bırakılmalarını istedi. 28 Eylül'de Temel Haklar binasında bir basın toplantısı düzenleyen Şensoy, heyet olarak "Öldüler Yenilmediler" yazısı bahane edilerek mezar taşının sökülmesini incelemek üzere Per-

tek'e gittiklerini belirterek, benzer yazı ve mezar taşlarının Türkiye'nin birçok yerinde olduğuna dikkat çekti. Şensoy polisin komplosunu ise şöyle anlattı:

"Mezar başındayken elinde telsizle yanımıza gelen bir polis bağırarak 'bu mezarın taşlarını kaldıran alçak, şerefsiz ve namussuzdur' dedi. Aynı polis hemen savcuyu arayarak 'sayın savcım bu kişiler mezar taşlarını kaldıranlara hakaret ediyorlar' dedi. 'Savcı sizi istiyor' diyerek gözaltına aldı, arkadaşlarımız tartaklandı."

Şensoy, mezar taşlarına saldırının çifte standart ve tutuklan-

maların hukuka aykırı olduğunu dile getirerek Mehmet Doğan, Mehmet Dolas, Sakine Aba ve İsmail Gider'in derhal serbest bırakılmasını, kamuoyunun duyarlı olmasını istedi.

Sayı 80

24

5 Ekim
2003

Bir kısmını geçen hafta yayınladığımız, mezar taşlarına yönelik saldırılarla ilgili şehit aileleriyle yaptığımız röportajı yayınlamaya devam ediyouz.

Sahiplenmemizden korkuyorlar

Hayriye Ersoy (Fatma Ersoy'un annesi): Yaptırırken sorun çıkmadı. Sonradan polis mezarların çekimini yaptı, dava açıldı. Polis fezlekesinde, "şehit" diye yazıldığını belirtmiş ancak savcılığa sunduğu delilde sadece "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" yazıyordu. Savcılık ise "örgüt mü yaptınız mı" diye sorguladı. Adalet Yıldırım'ın da mezarını yapmıştık. "Onu niçin yaptınız" diye sordu. Biz de "yeğenimizin mezarını yapmak suç değil" dedik. Dersim'de sadece bize değil tüm ailelere davalar açıldı.

Pertek'teki heyete destek için Dersim'den gittik. Sahiplendik. Bugün orada yaşananlar yarın bizim, hatta sıradan insanların da başına gelebilir. Devlet sahiplenmemizden korkuyor. Çocuklarımızı katletti. Şimdide adlarını anmamızı istemiyor. İnadına anacağız, sahipleneceğiz.

Herkese sesleniyorum. Ölülerimiz bize bir değer bıraktılar, bu değeri sahiplenmek bizim insanlık vazifemizdir. Sahip çıkalım mezarlarımıza ki katiller rahat yüzü görmesin.

Fikirleri yok edemezler

Zarife Taçyıldız (Cihan Taçyıldız'ın annesi): Elbet yaptırdık. Daha sonra dava açıldı. "Şehit

yazısı sizin fikriniz mi?" diye sordular. "Benim fikrim" dedim. O gün bu kadar bilinçli olsaydım daha fazla şey yazardım. "Oğlunun düşüncesini benimsiyor musun?" diye sordu. "Elbette" dedim. Oğlum yüce insandı. Devletin kalkıp mezarlarla uğraşması yozluğun göstergesidir. Tarihe geçecek bir ayıptır. Onların fikirleridir ölmeyen. Devlet bu noktada saldırıyor. Pir Sultanlar, Bedrettinler ölmedi ki bizim evlatlarımız ölsün. Evlatlarımızı öldürdüklerini sanıyorlar ama yanılıyorlar. Devlet bu yanılıştan dönmelidir. Fikirleri yok edemezler.

Halk sahip çıkmalı. Bu halkın davasıdır. Korkamalıyız. Bizim ölülerimizden korkanlar korkularını gizleyemiyorlar.

Feryat içindeyiz

Kekil Kalşen (Fidan Kalşen'in babası): Elbet yaptırdık mezarını, boynumuzun borcudur bu. Yazı dolayısıyla dava açtılar. Cenazede bir ton sorun çıkardılar. İnsanları taciz edip korkutmaya çalıştılar. Polise ve mahkemede savcuya söyledim. "Adaletin tükendiği yerde feryatlar yükselir. Feryadın üzerine zulümle gidersen nefsi müdafada başlar" dedim. Haklısın dediler cevap veremediler. Bizler mezarlarımıza sahip çıkacağız. Pertek'e giderken kızımın mezarını ziyaret ettiğimizi gördüm, çok duygulandım. Hasta olduğumdan gelemedim. Birlik olmalı ve bu saldırının önüne set çekmeliyiz.

Feryat içindeyiz. Zulmederlerse nefsi müdafa-

mız en doğal hakkıdır.

Gaz döküp bizi yakınlara

Kumru Beyaz (Gülseren Beyaz'ın annesi): Biz yaptırdığımızda bir sorun çıkmadı. Ancak sürekli polis nezaretinde mezar ziyareti yaptık. Bizim mezarlarımıza, ölülerimize sahip çıkmamızı istemiyorlarsa gaz döküp bizi yakınlara. Sahip çıkacağız. Öldürdüler yetmedi, şimdi mezarlara saldırıyorlar. Bizi rahat bıraksınlar.

Çocuklarımızın vasiyetini yerine getirmek bizim görevimizdir

Hediye Kaya (Nihat Kaya'nın annesi): Mezarı yaptığımızın ikinci günü Terörle Mücadele Şubesi'nden polisler mezar ustasına gelerek "o mezar-

ları kim yapıyor, onların mezarlarını yapmayacak" dediler, "bir dahaki sefere elimizde fotoğraflarla geleceğiz" diyerek mezar ustasını tehdit ettiler. Ali Özbakır'ın mezarına gelen heyet ile birlikte incelemeye gittik. Etrafımız polisler tarafından abluka altına alınmıştı.

Pertek Emniyeti'ne götürdüler. Burada hakaretler yağdırıp, onur kırıcı davranışlarda bulundular. Savcılıkta ifade verirken savcı bana "senin ne işin var, bu kişinin mezarında, sen ihtiyar birisin" dedi. Ben de "benim oğlumun arkadaşının mezarıdır" dedim.

Çocuklarımızın vasiyetlerini yerine getirmek görevimizdir.

Hukuk Bir Yana Bırakılmıştı

Erkin Zengin (Çemişgezek'te mezar yaptırırken tutuklandı, itiraz üzerine serbest bırakıldı.): Mezarı yaparken aradan bir saat geçti ki köye doğru sanırım 6-7 askeri zırhlı araç, makineli tüfekli asker ve korucular mezarlığa yığıldı. Adeta operasyon havası yaratmışlardı. Jandarma komutanı astsubay "neden başka mezarları değil de bunları yapıyorsunuz?" şeklinde konuştu. Beni diğer insanlardan ayrı tutmaya çalıştılar. "Kim yazdırdı bunları?" dediler, Aileler, "biz yaptırıyoruz" dediler. "Neden taşları alıyorsunuz. Bir hukuki durum vasa tutanak tutarsınız" dedim, yüzbaşı "sana mı soracağım, ben işimi bilirim" cevabını verdi. Çemişgezek Jandarma Karakolu'na götürdüler. Akşam geç saatlerde savcılığa çıkarıldık. Savcının sorgu yöntemi bir fail bulma-yaratmaya yönelikti. Ailenin "neden hep aynı yazılar" sorusuna cevabı "vasiyetleridir" olunca, "doğru söylemiyorsun, yalan söylüyorsun" şeklinde savcının sesi geliyordu. Hukuk bir yana bırakılmıştı.

Mahkemede ise "mezar başında intikam yemini içecekmişsiniz" şeklinde sorularla karşılaştım. Hakim bir şey bulamayınca "toplumda infial yaratmaktan" tutuklandı.

Bir infial durumu yaratılmışsa o da askerin operasyon havasıyla mezarlığa baskına gelmesinden dolayıdır. Zaten gözaltından bir gün önce Çemişgezek'e geldiğimizde ilçede olağanüstü bir durum olduğunu yöredeki halktan dinledik. Baştan sona bir keyfiyet vardı. Jandarma Karakolu'nda "Avrupa İnsan Hakları Sanık Hakları" formu dolduruyorlardı. Sanık hakkı diye yapılan bu formaliteler bir yana keyfi gözaltı ve tutuklama bir yana. Gerçek hangisi acaba? Gördük ki ikincisiymiş.

Şimdi diyorlar ki o yazıyı silin mezarınızı öyle yaptırın. Yasalara sığdıramadıkları keyfiliği bu kez fiili olarak uygulamaya kalkıyorlar. Onlara vefa borcumuzu yerine getiriyoruz. Onlar tarihimizin onur anıtlarıdır.

Kürtçe isme özgürlük komedisi

Faşist Kafa İnkardan Vazgeçemez

Burjuva basın, İçişleri Bakanlığı'nın yasanın çıkmasından aylar sonra lütfedip "Kürtçe isim konulabileceği" genelgesini, "uyumda önemli adım" diye duyurdu. Oysa İçişleri Bakanlığı'nın genelgesi, Kürt halkının çocuklarına kendi adlarını vermesini ne yapıp edip mutlaka engellemeye çalışacağına da belgesi niteliğindedir. Genelgede Kürtçe isimlere Türkçe alfabeye zorunluluğu getiriliyor. Yani, 'x', 'w' ve 'q' harflerinin geçtiği yüzlerce Kürtçe isim yine yasak kapsamında.

Sorun tek başına bu harflerin geçtiği isimlerin yasak ya da serbest olması sorunu değildir. Oligarşinin Kürt halkının hak ve özgürlüklerine bakışının bir yansımasıdır bu örnek. Kimse, "AB'ye uyum" adına yapılan makyajlamalar, oligarşinin Kürt'ü inkar ve imha politikalarından vazgeçeceğini beklememelidir. Böyle faşist bir kafanın "Kürtçe isme özgürlükten" anladığı ancak bu kadardır. Kaldı ki, pratikte çok daha katmerli bir yasağın süreceği de deneylerle sabittir. Örnek mi; işte Kürtçe kurs ve TV rezaleti. Kürt halkı bu oyunlarla aşağılanamaz, her halkın en doğal hakları AB oyununun malzemesi yapılamaz.

Sayı 80

25

5 Ekim
2003

"MGK Operasyonları"

Gizli-açık yönetmelikler

Bölüm 5

"Cezaevlerindeki Eylemlere Karşı Uygulanacak Faaliyet Programı" ve ULUCANLAR KATLİAMI

Sayı 80

26

5 Ekim
2003

Radikal Gazetesi'nde MGK Genel Sekreterliği'nin Gizli Yönetmeliği yayınlandığında kimi kesimlerin sergilediği şaşkınlık, tam bir riyakarlıktır. Birincisi; yönetmelik açık olarak görülme- se de, ortada MGK kurmaylığında açık bir yön- etim biçimi vardır. İkincisi, bu tür yönetmeliklerin benzerleri daha önce açıklanmış, yayınlanmıştı.

Bunların en önemlilerinden biri, hapishane- lerle ilgili olanıdır.

"Cezaevlerindeki Eylemlere Karşı Uygula- nacak Faaliyet Programı" başlığını taşıyan bu genelge, Ulucanlar katliamından 19 Aralık katli- amına ve F tiplerine geçiş sürecinin nasıl, hangi kurumlar tarafından hazırlandığını da gösteren bir genelgedir.

22 Kasım 1998 tarihli Milliyet Pazar ekinde büyük bölümü yayınlanan genelge "hapishane- lerdeki eylemleri durdurmak, eylemlerin kamu- oyunu etkilemesini önlemek için alınacak ön- lemleri" içeriyordu.

1996 Ölüm Orucu, oligarşinin hücre tipi ha- pishane planlarında önemli bir "kesinti" yarattı. Tutsakların kararlılığını görmüşlerdi. Bunun üze- rine MGK yönetiminde yeni bir planlama yapıldı. Hapishaneler sorunu, özellikle bu dönemden iti- baren tüm MGK toplantılarının ana gündem maddelerinden biri oldu. 1988 Kasımı'nda hazır-

lanan genelge, işte bu planlamanın bir parçasıydı.

Başmüsavir Vekili Adnan Yılmaz'ın imzasıyla devlet kurumlarına gönderilen genelge, birçok açıdan MGK Genel Sekreterliği Gizli Yönetmeli- ği'ne paraleldi: Bu genelge de "gizli" damgalıy- dı; üzerinde "ivedi" yazıyordu. Sonundaki bölüm ise, genelgenin asıl niteliğini yansıtıyordu:

"İcra makamı: Adalet Bakanlığı

Koordine makamı; MGK Genel Sekreterliği, MİT Müsteşarlığı ve İçişleri Bakanlığı."

Genelgenin bir diğer bölümü ise, hapishane- lerdeki eylemler karşısında TRT'nin nasıl kulla- nılacağını, basın açıklamalarının nasıl yapıla- cağını, kamuoyunun nasıl yönlendirileceğini, eylemin propagandasına hizmet edecek ya- yınların engellenmesini... maddeler halinde hükme bağlıyordu.

Görüleceği gibi MGK Genel Sekreterliği Gizli Yönetmeliği'nin daha dar bir alanda geçerli bir kopyası var karşımızda.

Genelgenin "Birinci Bölümü" ve Ulucanlar'da Koğuş Sorunu

10 sayfalık genelgenin birinci bölümü, "ha- pishanelerde bir eylem başladığında başvu- rulması gereken acil önlemler"e ayrılmıştı.

Ulucanlar Hapishanesi'nde de koğuş sorunu nedeniyle bir "eylem" başlamıştı. Ulucanlar'da devrimci tutsaklar, 40 kişilik koğuşta 120 kişi kalmak zorunda bırakılmıştı. Tutsaklar bir yıldır idareden yeni koğuş talebinde bulunuyorlar, an- cak talepleri, çözüm imkanı olduğu halde çeşitli bahanelerle reddediliyordu. 10 ay sorunu diya- log yoluyla çözmeye çalışan tutsaklar, hiçbir çö- züm niyeti görmeyince 2 Eylül'de bitişik koğuşu işgal ederek, sorunu fiilen çözdüler.

"Eylem" başlamıştı. MGK Genel Sekreterli- ği'nin koordinasyonunda "acil önlemler" uygu- lanmaya başlanacaktı... "Acil önlemler"in içinde provokasyon vardı, propaganda vardı, kamu- oyunun yönlendirilmesi, ölüm mangalarının ha- zırlığı vardı.

Ulucanlar'la ilgili neredeyse hergün haberler çıkıyordu burjuva medyada. Ama hiçbir tutsak- ların koğuş sorununu yazmıyordu. Bunun yerine yalan yanlış tutsakların sayım vermediği, silahlı eğitim yaptığı vb. anlatılıyordu. Tutsak aileleri, avukatlar açıklama üstüne açıklama yapıyorlar, bu açıklamalar da yer bulmuyordu medyada.

Aynı günlerde idare, sayım almamaya başla- dı. Aile ve avukat görüşü yasaklandı. Adalet Ba- kanlığı Müsteşarı İhsan ERBAŞ, 21 Eylül'de yaptığı açıklamada, "cezaevinde yatak sıkıntısı

olmadığını, koğuş işgalinin başka nedenleri olduğunu” söyledi. Tutsakların sayım vermediği iddia edildi.

Adalet Bakanlığı, sorunun çözümü için yapılan girişimleri geçiştiriyor, sorun bilinçli bir şekilde tırmandırılıyordu. Aileler saldırı ihtimalini gördükleri için son altı gündür hapishanenin dışında sabahlıyorlardı. Katliamın gerçekleştirileceği gece, önce bölgedeki tutsak yakınları uzaklaştırıldı, ardından bölge trafiğe kesildi. Sonuçta 26 Eylül’de Ulucanlar’a ölüm mangaları sokuldu. 10 devrimci tutsak katledildi, 28’i de ağır yaralandı.

Katliam öncesi yalan; sonrası yine yalan! Yalanın karargahı MGK:

Katliamın hemen ardından Ulucanlar Hapishanesi bahçesinde bir “**tiyatro**” sergilendi. “Arama”da bulunanlar sergileniyordu güya. Masanın üstü silahlarla doluydu. Bir tiyatro oyununda kullanılan silahlardı gerçi hepsi, ama olsun, uzaktan çekimde sahici gibi görünüyordu. Bütün televizyonlar ve gazetelerde de böyle yayınlandı. Gazetelerin kimine göre operasyon tünel ihbarı üzerine yapılmıştı, kimine göre sevk ve nakiller için hapishaneye girilmiş, karşı çıkıldığı için de “bu olaylar” çıkmıştı. Kimine göre “**Güvenlik güçlerinin üzerine av tüfekleri ve kleşlerle ateş açılmıştı**”; gerçeğin ne önemi vardı!

“**Cezaevleri cephanelikti**” diye yazdı 28 Eylül tarihli Sabah. Aynı günkü Milliyet’in başlığı ise “**cezaevi değil örgüt evleri**”ydi. Aynı gün **Hürriyet** ise, “**Beş dakika önce**” başlıklı bir haberle katliama “haklılık” kazandırma operasyonunu sürdürdü. Haberde şöyle yazıyordu:

“**Ankara Kapalı Cezaevi’ndeki teröristler, kanlı isyanı başlatmadan 5 dakika önce ellerinde sopalarla hatura fotoğrafı çektiler.**”

Ama bu çok aleni bir yalandı. Ertesi gün o fotoğrafın Ulucanlar’da çekilmediği, aylar önce başka bir yerde çekildiği açığa çıktı. Hürriyet, özellikle Ulucanlar konusunda büyük darbe yemişti. Devreye Radikal girdi. “**Cezaevi Gerçeği**” adlı bir yazı dizisiyle, oligarşinin demagojileri bir kez daha tekrarlandı.

Burjuva medya, MGK tarafından çok sıkı bir şekilde yönetilip yönlendiriliyordu. O kadar ki, hapishanelerde Ulucanlar katliamını protesto eylemleri sürerken gazete ve TV’ler MGK’dan yeni bir talimat daha aldılar. Buna göre devrimci tutsaklara “siyasi tutuklular” denmeyip “teröristler” denecekti. Emir hemen yerine getirildi.

Ulucanlar operasyonunu gerçekleştiren katliamcılarının kimseden hiçbir çekincesi yoktu. Sekiz saat boyunca tutsaklara işkenceye devam

ettiler. Birçok tutsak işkencede veya kan kaybindan katledildi ama medya **ateş ettiler, sevke karşı çıktılar, tüneli sakladılar** yalanlarına pervasızca devam etti.

Adalet Bakanı Sami TÜRK Ulucanlar katliamının ardından “**oraya silah kullanmak için gidilmedi... genel arama yapılmak üzere gidildi. Saatlerce yapılan anonslarla kimsenin zarar görmeyeceği**” söylendi. Buna rağmen **ateş açıldı. Kaldı ki orada ölen tutuklu ve hükümlülerden bir kısmının kendi silahlarından çıkan kurşun ve saçmalarla öldüğü** anlaşılıyor. Bu durum, **örgüt içi infaz** da olabilir.” diyordu.

Oysa, kesin bir katliam planıyla gidilmişti. Aramaya, sayım yapmaya, sevk... değil; katliam yapmaya gidilmişti!

Ulucanlar’da saldırının başladığı saatlerde Ecevit Amerika yolundaydı. 26 Eylül-1 Ekim arasında Clinton’un huzurunda olacaktı. Yola çıkarken gazeteciler havaalanında Ulucanlar’a ilişkin “söylentileri” sordular. Şu cevabı verdi:

“**Ben İçişleri Bakanı’yla sürekli temastayım. Devletin gücü cezaevlerinde gösterilecektir.**” Bu cevapta hiç “aramaya” gidildiğini gösteren bir emare var mı?

Ecevit, Brüksel’de mola verdikleri sırada, tekrar Ulucanlar’daki gelişmeleri soran gazetecilere hapishanelerde “**otoritenin ne pahasına olursa olsun sağlanacağını**” söylüyordu bu kez. Aynı 19 Aralık’taki gibi **katliam kararı alınmış, asgari-azami “zaiyat” sayısı** belirlenmişti. Kimlerin katledileceğinin listesi bile vardı ellerinde.

Bunu o gün söyleyemedikleri için “**tünel vardı, kaçacaklardı, onun için arama yapacaktık**” denildi. Fakat “zor” bir yalan seçmişlerdi. Günlere tüneli gösteremediler medyaya. Önce “4. koğuşa yoğun gazdan dolayı hala giremedik” dediler, sonra yalancılıkları iyice teşhir olunca, alelacele kendileri bir tünel kazdılar.

MGK’nın yazıp yönettiği senaryo, her katliamda hep aynı şekilde sahnelendi.

“**Terör örgütleri hapishanelerden yönetiliyor.**” En çok başvurulan demagojilerden biri buydu. Buca’da, Ümraniye’de, Ulucanlar’da ve tabii 19 Aralık’ta hemen saldırı öncesi bu demagoji en yoğun biçimde kullanıldı. Buca katliamı öncesi İzmir yerel basınında herkes mesela şu tür haberler okuyordu: “**Gaziemir Tansaş Kafeterya’nın bombalanması emri Buca Cezaevi’ndeki siyasi tutuklular tarafından verildi ve eylem sırasında sloganlar ve alkışlarla eyleme destek verdiler.**”

Buca’da tutsaklar tarafından en sıradan hak-

lar için yapılan en sıradan protesto eylemleri bile basında "Buca'da yine isyan" başlıklarıyla yansıtılıyordu. 18-19-20-21 Eylül tarihli gazetelerde yalan haberler had safhaya ulaştı. **21 Eylül saldırı günüydü.** Saldırıda 3 DHKP-C tutsağı katledildi, onlarcası ağır yaralandı.

Katliam sonrası "görev" yine burjuva medyandı: tefrikalar halinde "devletin tutsakları öldürmeye nasıl "mecbur edildiği", "tüm girişimlere rağmen terör örgütü üyesi tutukluların ikna edilemediği" yazılıyordu.

MGK operasyonlarının değişmez maşalarından biri: Mafya

Hapishanelerde devrimcilere yönelik hemen her katliam öncesinde, her operasyon öncesinde, hapishanelerde büyük çaplı mafya çatışmalarının yaşanması, acaba sadece bir tesadüf mü?

MGK'nın halka karşı savaşında, yaptığı sayısız operasyonda faşist mafya örgütlenmelerinin de operasyonun bir parçası olduğunu gözönünde bulundurduğumuzda, hapishanelerdeki bu gelişmeye de bir tesadüf gözüyle bakılamayacağı açıktır.

Mafyacıların hapishanelerdeki konumu da "devlet için" yaptıkları işlere göre ayrıcalıklıdır. Resmen içeride gözükken mafyacıların dışarıda olması bile, bu sistemde normaldir. Hapishane maltalarında belde silah gezerler, her türlü haberleşme imkanına sahiptirler; bundan para bile kazanırlar. Çoğu çek-senetten, uyuşturucudan tutuklanmışlardır ama içeride de bu işi sürdürürler. Bunun sonucunda doğal olarak içeride de mafya grupları arasında rant kavgası sürer. Oligarşi işte bu kavgaları kullanmıştır sürekli.

Mafyacılarla ilgili kamuoyuna yansıyan her olayda, Adalet Bakanlığı yeni kısıtlamalar, yeni "önlem"ler alındığını açıklar. Ama işin asıl çarpıcı yanı, bu kısıtlamalar görünürde mafyacıların çıkardıkları olaylar nedeniyle konulmuş olsa da, asıl olarak devrimcilere uygulanacaktır.

Ulucanlar katliamının hemen arifesinde Sağmalcılar Hapishanesi'nde faşist mafya grupları arasında bir çatışma çıktı. "Olay" bizzat ikinci müdürün odasında meydana geliyordu üstelik. Faşist Tevfik Ağansoy'un adamlarından Hakan Çiloğlu, Alaattin Çakıcı'nın adamlarından Kenan Ali Gürsoy'u vuruyor, sonra çatışma maltada devam ediyor... Neticede bu çatışmada yedi mafyacı öldü.

Sonra ne mi oldu?

Ecevit, Sağmalcılar'daki olayı soran gazetecilere aynen şu açıklamayı yaptı: "Bazı cezaevlerinin mimari yapısı teröristlerin orada başıboş şekil-

de etkinliklerini sürdürmesine olanak veriyor..."

Aynı olayla ilgili olarak Adalet Bakanı H. Sami Türk de şu açıklamayı yapıyordu: "Türkiye'deki cezaevleri sorununun çözülmesi için koğu sisteminden oda sistemine geçilmesi gerekiyor. Bu amaçla yeni cezaevlerinin ihaleleri yapıldı. Bu yıl F tipi oda sistemini öngören 6 cezaevinin ihalesi yapıldı. 5 cezaevinin daha önümüzdeki günlerde ihalesi yapılacak."

Ne mafyacılar, ne 7 kişinin ölümünden söz ediyorlar. Onların tek derdi "teröristler". Mafyacılar çatışıyor, onlar devrimcileri hedef gösteriyor.

19 Aralık'ın hemen öncesinde de Uşak Hapishanesi'nde Ergin çetesinin çıkardığı olayları hatırlayın. O olaylar da hapishanelere saldırının gerekçesi yapıldı hükümet ve medya cephesinde.

Buca, Ümraniye, Ulucanlar, 19 Aralık; aynı planın halkaları:

Buca Hapishanesi'ndeki katliam, oligarşinin "katliamlarla teslim alma dönemi"nin başlangıcıydı. Buca katliamı gerçekleştirilirken, ona paralel olarak Ümraniye tabutluğu açıldı. Açılımasının üzerinden 1-2 ay bile geçmeden 13 Aralık 1995'te de ilk büyük saldırı yapıldı. Bu saldırı amacına ulaşamayınca, 4 Ocak 96'da bir kez daha saldırıldı. Bu saldırıda 4 Cepheli tutsak katledildi, onlarcası yaralandı. Ve ardından Ulucanlar.

Ecevit, 26 Eylül'de, katliam günü ABD'ye gittiğinde, Uluslararası Tahkim Yasası meclisten geçirilmiş, Mezarda Emeklilik Yasası çıkarılmış, IMF talimatları imzalanmıştı. Sırada emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin başka istekleri de vardı. Peki nasıl uygulanacaktı bütün bunlar? Cevabı, Buca, Ümraniye, Ulucanlar katliamında ve nihayet 19 Aralık'tadır.

"MGK Operasyonları" başlıklı yazı dizimizi bu bölümle sona erdiriyoruz. Türkiye'nin gündeminde önemli yer tutan bazı cinayet ve katliamlar çerçevesinde, MGK Gizli Yönetmeliği'nin nasıl uygulandığını ortaya koyduk. Sadece bu örnekler bile gösteriyor ki, ne MGK'nın rolünde, ne onun bu "operasyonları" nasıl, kimleri kullanarak gerçekleştirdiğinde "gizli" olan bir yan yoktur. Ulucanlar ve 19 Aralık katliamının zamanlaması bile tek başına herşeyi anlatıyor: MGK, yani açık haliyle Milli Güvenlik Kurulu, tüm mesaisini emperyalizm ve işbirlikçilerinin isteklerinin "güven ve huzur içinde" karşılanması için harcıyor. Bunun için halka karşı savaşıyor, bunun için "psikolojik savaş" yürütüyor.

Genelkurmay'ın yasadışılığı

Bam teline basılan Genelkurmay, yasadışı şekilde internet sitemize girişi engelliyor

Korku gerçeklerden. Karşısında yalakalaşmayan, sinmeyen, milliyetçiliklerinin sah-teliğini haykıran devrimci basına düş-manlığını hukuku ayaklar altına alarak gösteriyor.

Yaklaşık iki aydır dergimizin internet sitesine E-Kolay.net ile Turk.net aboneleri başta olmak üzere, okuyucularımızın girişleri engelleniyor. Sitemize girmek isteyenleri, (aynı durum Özgür Politika için de geçerli.) karartılmış bir ekran ve "Ankara Sulh Ceza Mahkemesi'nin 21.05.2003 gün, 2003/408 Müteferrik No'lu kararı gereğin-ce "www. ozgurpolitika.org" "www.ekmekve-adelet.com" sitesine erişim engellenmektedir" yazısı karşılıyor.

Engellemenin kaynağını netleştirene kadar bu konuda bir şey yazmamayı tercih ettik. Araş-tırmalarımız sonucunda söz konusu kararın, alı-şılacağı üzere polisin internet servis sağlayı-cılarına baskıları, mahkemelere başvuruları ile olmadığını, bu kez halka karşı savaşın üssü Ge-nelkurmay'ın işini bizzat kendisinin yaptığını, maşa kullanmadığını öğrendik.

Sansürün kaynağı; GENELKURMAY.

Genelkurmay'ın Bam Teli ve Düşünceye Tahammülsüzlüğü

Söz konusu karar Genelkurmay'ın Adalet Ba-kanlığı'na başvurusu, Adalet Bakanlığı'nın da savcılığa emri ile açılan bir dava sonucunda alındı. Dava konusu, 16 Şubat 2003 tarihli Ek-mek ve Adalet'te çıkan "Bir 'Kemalist' Genera-lin Gözyaşları ve Bir Soru: Ülke ABD Uydusu Olurken "Milli Ordu" nuz Neredeydi?" başlıklı yazımızda, "Silahlı Kuvvetleri tahkir ve tezyif - TCK 159-" ettiğimiz gerekçe gösteriliyor.

"İnternette sansür olur mu olmaz mı" diye dünya tartışadursun, Genelkurmay iktidar ol-manın gücünü kullanarak mahkemelere karar aldırabiliyor bu ülkede. Servis sağlayıcı şirketin "internette sansür olmaz" diye yaptığı başvuru da, aynı hukuksuzluk mekanizması tarafından reddediliyor.

"Site sahibi olarak dava açacak muhatap bu-lamadığını", söyleyen savcılık, Genelkurmay'ın hukuksuzluğuna ortak olarak, madem dava

açacak kimseyi bulamadım, o zaman sansür uygulamam diyor, "Tedbiren sitenin kapatılması" davası açıyor ve mahkeme de buna uyarak söz-konusu kararı alıyor. "Tebdir"e bakın!

Mahkeme Karar Almadan, Kendi Kararını Uyguladı

Dava ile ilgilenen savcılığın verdiği bilgiye göre, daha mahkeme tedbir kararı almadan, Genelkurmay siteye girişi teknik olarak çoktan engellemeye başlamıştı bile. Ki, savcının, "bu iş Genelkurmay kaynaklı, bu yüzden de üstünde duruluyor" sözleri Türkiye'de hukuk mekaniz-masının nasıl işlediğinin en veciz ifadesidir. Çünkü o eleştirilemez, o her şeyin üzerinde, hu-kukun dışında, hukuk ancak onun emirlerine uyduğu sürece bir anlam ifade eder. Bütün dün-ya onun basın özgürlüğüne, düşünceye düş-manlığını bilir, tren garlarında resimlerini yere sererler, o ülkeyi ayağa kaldırıp tersini ispatla-maya çalışır.

İnternette sansürün hukuka uygunsuzluğu bir yana, daha ortada mahkeme kararı yokken, kendini mahkeme yerine koyan Genelkur-may'ın hukuksuzluğu, yasadışılığı, düşünceye düşmanlığı tartışmasızdır. Türkiye'yi de böyle yasadışı yöntem ve yönetmeliklerle yöneten zihniyet, düşünceye düşmandır, muhaliflerini her türlü hukuk kuralını ayaklar altına alarak susturmaktan başka bir şey bilmez. Andıçlar, "süngü takip gezdirmeler", psikolojik savaşta medyayı kullanmak bu zihniyetin ürünüdür.

Gücsüzler düşünceden korkar, panikler, eleş-tiriye tahammülsüzdür. Genelkurmay, gerçekle-ri dile getirmemiz karşısında paniğe kapılmış, bam teline basılmış olmanın hezeyanı ile yasa kural tanımazlığını göstermiş, halkın haber alma hakkına doğrudan saldırmıştır.

Sansürcü zihniyet, DGM'lerin her sayımızı toplatmasından tatmin olmamış olacak ki, der-

Sayı 80

29

5 Ekim
2003

“Düşünce özgürlüğü” diyenler; Genelkurmay’ın düşünceye düşmanlığına, eleştiriye tahammülsüzlüğüne ne diyor?

Yoksa, “Ekmek ve Adalet’in düşünceleri sansürlenebilir” mi diyorsunuz?

Yoksa, “devrimcilerin, sistemin bütün pisliklerini gözler önüne seren, bu kokuşmuş düzenin reformlarla, ‘uyum yasaları’ ile düzeltilemeyeceği gerçeğini haykıran düşünceleri ne karşı her türlü yasadışı uygulama, yol, yöntem mübahdır” mı diyorsunuz?

Basın özgürlüğü diyenler; devrimci basının hak ve özgürlükleri sizi ilgilendirmiyor mu?

ğinin hiçbir sayısının, hiçbir şekilde internet üzerinden okunmasını istemiyor. Yasadışılık burada da kendini gösteriyor. Söz konusu yazıdan dolayı alınmış bir karar varsa, o yazıyı, o yazının yayınlandığı sayıyı etkilemesi gerekirken, Genelkurmay “zinhar tümünden susturula!..” talimatı vermiştir. Hak ve özgürlüklerden, düşünce özgürlüğünden sözeden AKP iktidarının Adalet Bakanlığı da, emri aynen yerine getirerek mahkemeleri harekete geçirmektedir. “Hani mahkemeler bağımsız olmalıydı?” gibi soruları sormayın Cemil Çiçek’e. Bu demagogiler sadece demokrat görünmek için söylenen sözlerden ibarettir. Genelkurmay’ın emirleri tüm demagogiler bir yana itilmesi için yeterlidir.

Yalan, Yanlış Olan Tek Satır Var Mı?

16 Şubat 2003 tarihli 48. sayımızı açıp yeniden okuyun o yazıyı. Tek kelime yalan, yanlış yoktur. Hürriyet’ten Emin Çölaşan’a mektup ya-

zarak Türkiye’nin nasıl sömürgeleştirildiğini anlatan Emekli Korgeneral Nevzat Bölügiray’ın mektubundan aktarmış ve sormuşuz;

“Ülke, Bölügiray’ın tarif ettiği hale gelirken, ‘milliliği’ kimseye bırakmayan ordu neredeydi? ‘Siyasetin dışında, kışlasındaydı’ cevabına kimse inanmayacağına göre, ordunun bu sadakatini ne kadarının altında imzası vardır?”

Sorunun cevabını da, tamamen bilimsel bir tartışma içinde, ordunun kendi açıklama ve icraatlarına dayanarak verdiğimiz yazıda dile getirilen hiçbir şey, hiç kimse için sır değildir. Hele o günden bu yana Amerika’dan zılgıt yiyen, başına çuval geçirilen, ‘kırmızı çizgileri’ morlaştıran ordu gerçeği herkesin malumu iken, sansürün geriye bir tek gerekçesi kalıyor; gerçeğe tahammülsüzlük, gerçeklerden duyulan korku.

Genelkurmay, karşısında yalakalaşan, gerçekleri dile getirmeyen, tehditlerine boyun eğen bir basın görmeye alışmıştır. Ekmek ve Adalet’in tam tersine gerçekleri, bedellerini ödeyerek dile getirmesi karşısında yasadışı yüzünü sergilemekten kurtulamamaktadır.

Özellikle de milliyetçiliklerinin riyakarlığını sergilememiz, Genelkurmay’ı rahatsız etmiştir! Bütün mesele burada. O, Amerikan eğitimi ve Amerikan silahlarıyla katledecek, Amerika adına “liderlik görevini” yerine getirecek, muhalifleri susturacak, terör estirecek, kimsenin itirazı olmayacak; böyle bir ülke istiyor Genelkurmay.

Bam teline basılmış, feryat ediyor; “yok öyle değilim”. Peki ya nasılsın? Yurtsever misin? Bağımsızlıkçı mısın? Çocuklara masallar! **Kimse kimseyi aldatmasın**, gerçeklerin üzerini zorbalıkla, yasadışılıkla, hukuksuzlukla örtmeye çalışmasın.

“Tüm Anti-Demokratik Kurum ve Yasalar Kaldırılsın”

“Demokratik Türkiye İçin Çağrı Girişimi” adıyla biraraya gelen aydın, sanatçı ve sendikacılar ile bazı siyasi partiler, anti-demokratik yasaların kaldırılması için bir kampanya başlattıklarını duyurdular.

30 Eylül günü Türkiye Gazeteciler Cemiyeti’nde düzenledikleri basın açıklamasında konuşan girişim sözcülerinden öğretim görevlisi Ülkü Azrak’ın okuduğu basın açıklamasında, başta 12 Eylül Anayasası olmak üzere, MGK, TMY, YÖK, DGM, Sıkıyönetim ve OHAL gibi anti-demokratik özel kurum ve kuruluşların kaldırılması, TCK, CMUK, Medeni Kanun, Siyasi Partiler ve Seçim Yasası, Basın Yasası, Hakim ve Savcılar Yasası, Polis Vazife ve Selahiyetleri Yasası, Sendikalar Yasası, Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Yasası ile İş Yasası’nın da yeniden

düzenlenmesi istendi.

Girişim adına konuşan Adnan Özyalçınar da, “bütün kurum, kuruluş, sivil toplum örgütleri, meslek örgütleri, sendikaları, sanatçı, bilim adamı ve aydınları, demokratik bir Anayasa’nın oluşturulması için çalışmaya çağırıyoruz” dedi ve bu amaçla “Demokratik Türkiye” sempozyumu düzenlemek istediklerini belirtti.

Yasemin Okuyucu İlter: Adalet ister bu topraklar

İstanbul 1 No'lu DGM'de 11,5 yıldır süren Devrimci Sol davası 3 müebbet hapisle sonuçlandı. Yasemin Okuyucu, Metin Dikme ve Bayram Kaya'nın yargılandığı davanın karar duruşması 25 Eylül günü yapıldı. Duruşmaya tutsakların dışında avukatları katılırken, karar "Yaşasın Halkın Adaleti, Yaşasın DHKP-C" sloganları ile karşılandı.

Aralarında, İstanbul DGM Başsavcısı Yaşar Günaydın ile iki koruması, emekli Orgeneral Adnan Ersoz, İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Şakir Koç ile koruması ve Başkomiser Atif Ödül ile polis memurları Salih Sevgican ve Mürüvvet Akpınar'ın cezalandırılmalarının bulunduğu eylemlerden dolayı yargılananlardan Metin Dikme, daha önce başvurduğu Pişmanlık Yasası'ndan yararlanmaktan "ahlaksızca bulunduğunu" belirterek vazgeçerken, Yasemin Okuyucu, AB'ye uyum yasalarının birer aldatmacadan ibaret olduğunu, yaşanan süreci baştan itibaren değerlendirdiği bir savunma okudu.

"Bu yargıdan beklediğim bir adalet olmadı, olmayacak da" diyen Okuyucu, 19 Aralık ve ölüm orucu sürecindeki kahramanlığı dile getirdiği savunmasını şu sözlerle bitirdi:

"... Bedenlerimizi kurşunlayabilir, yakabilir; mezar taşlarımızı parçalayabilirler. Ama halkın bilincinden vatanseverlerin devrimciler olduğu gerçeğini silemezler.

Evet kahramanlar ölmez! Halkın yüreğinde, bilincinde yaşar.

Evet halk yenilmez! Halkı, haklılığı yenecek hiçbir güç yoktur yeryüzünde. Çünkü bu halkın emperyalizm karşısında kurtuluş bayrağını her koşulda dalgalandıran, ömürlerinin son nefesinde "Bağımsız Türkiye" diye haykıran va-

tanseverleri var. Biz varız! 1071 gün boyunca emperyalizmin halkları teslim alma saldırıları karşısında biz varız dedik.

Bu 1071 günde her günün adını fedacıların adıyla yeniden yazdık. 1071 kere, 1071 tane yeni taptaze umut dolu tarih sayfası yazdık. Yola çıktığımız gün ne kadar güveniyorsak haklılığımıza, gücümüze, kazanacağımıza hala aynı heyecan ve coşkuyla inanıyoruz. 107 kahramandan aldığımız güçle tekrarlıyoruz, biz kazanacağız. Mutlaka kazanacağız. Ölümlerden dağlar kurup, ölümlerden yollar döşeyip, ölümlerden nehirler akıtarak savaşıyoruz. Ve herkes görecektir ki, adalet ister bu topraklar. Hesaplaşmak ister. Eşitlik, bağımsızlık, sömürsüz bir dünya ve bunun için can feda diyerek, teslimiyet için dayatılan tüm silahları parçalayarak. Canla, dişle, tırnakla, bedenle, taşla, sopayla, silahla. Ama mutlaka sonuna, sonsuza, sonuncumuza kadar savaşıyoruz.

Ne imparatorluğun karanlığı, ne karanlığın cellatları, orduları, işkence tezgahları teslim alabilir fed ruhunu.

1071 gün oldu kızıl bantlarımızı kuşanalı. Ve kimbilir kaç kez daha kucaklayacağız sonsuzluğu. Kaç kez daha yazacağız zafer halayına adımızı. Ama şundan adımız kadar emin ki biz kazanacağız.

Dünyanın hiçbir yerinde diremeden hiçbir hak kazanılmaz. Bu nedenle her yerde, her biçimde direnmenin üstünde bir insan hakkı yoktur, bulunmaz. Bugün sadece ve güvenilir tek bir adalet vardır.

Bunu da ne bu duruşma salonlarında, ne AİHM'de, ne de emperyalizmin herhangi bir plan ve projesinde aramadık, aramayız. Biz sadece adaletin halkların elinde olduğuna, direnişçilerin zaferlerinde olduğuna inandık, inanmaya devam edeceğiz."

Mahkeme karar verdi: F Tipi Protesto Yasak Değil

Ankara 1 No'lu DGM'de F tipi cezaevlerini protesto gösterileri nedeniyle 'yasadışı örgüte yardım ve yataklık' suçlamasıyla yargılanan 22 kişinin davası ve yine aynı iddia ile yargılanan İHD üye ve eski yöneticilerinden oluşan 13 kişinin davası 25 Eylül günü sonuçlandı.

Her iki davada da savcının istemine uyarak beraat kararı veren mahkeme heyeti, aynı zamanda F tiplerini protestonun suç olmadığına da hüküm altına almış oldu.

Söz konusu davalarda uygulanan 169. maddenin kapsamında yapılan değişiklikler gerekçe gösterilerek verildi beraat kararları.

Eminiz oligarşi F tiplerini ağızına alını, protesto edeni cezalandırmak için başka maddeleri devreye sokacaktır. Ancak, bu karar dikkat edilirse eylemin iddianamede dile getirildiği gibi "örgüte yardım yataklıkla" cezalandırılmayacağını belirtmekle birlikte, başka bir madde ile cezalandırılmasını da öngörmüyor. Aksine, F tiplerini protestonun halkın gösteri ve toplantı hakkını kullanma kapsamında olduğunu kabul etmiş oluyor.

Hatırlanacağı gibi özellikle 19 Aralık'ın hemen öncesinden başlanarak, Adalet Bakanı H. Sami Türk'ün emriyle binlerce kişi, onlarca kurum, sendika bu maddeye dayanılarak cezalandırılmış, susturulmuş, F tiplerine atılmış, dernekler, partiler kapatılmıştı.

“Burası pislik içinde”

“AİHM'e başvurularda çok büyük düşüş var... İnsan hakları eğitimi veriyoruz... İnsanlara müşteri gibi bakıyoruz ve memnuniyeti ön planda tutuyoruz. Güvenlik hizmeti verirken, karşılık beklemezsiniz, insan odaklı, güleryüzlü polis olmaya çalışıyoruz. Görevimizde önce insan, sonra polisiz. 'Karakolda doğru söyler mahkemede şaşar' değişimlerinden uzak, bilimsel, insan hakları ve hukuka saygılı polis anlayışıyla çalışıyoruz. Anadolu'nun bağrından kopup gelen polisimiz vatandaş için canını feda etmeye hazırdır.”

Bu yalanların ve altıboş ajitasyonun sahibi, tahmin edeceğimiz gibi, kendisine halkın gözünün içine bakarak yalan söyleme görevi verilmiş olan Emniyet Genel Müdürlüğü sözcüsü Feyzullah Aslan.

IMF'nin Polisleri Halk İçin Tırnağını Bile Kanatamaz

“Yalancı Feyzo” olarak tanınan Feyzullah Aslan, her gün bir rüşvet, cinayet, çete, tecavüz suçu basına yansıyan emniyet teşkilatından değil de başka bir kurumdan bahsediyor adeta. “Vatandaş için ölülmüş...” Geçin bu palavraları, rüşvetçiliği ayyuka çıkanlar sadece para için ölürler. IMF için cop sallayanlar, Amerika için devrimcileri infaz edenler ne bu ülke için, ne bu halk için ölebilirler.

Bunu geçiyoruz. Eminiz dinleyenler de gülüp geçmiştir. Peki gerçekten bu polis eğitilebilir mi? Cevabını yine bir polis veriyor;

“Burası pislik içinde.”

Bu sözün sahibi, geçtiğimiz günlerde iki polis arkadaşını rüşvet yüzünden öldüren polise ait. Emre Şen'in babasına zaman zaman söylediği bu sözler dışında bir de tuttuğu “rüşvet notları” ortaya çıktı. Mahkemeye teslim edilen Şen'in el yazılı 'rüşvet notları'ndan bazıları şunlar:

“19 Ağustos 2003: Sigorta varmış gibi işlem yapıldı. 23 Ağustos 2003: Ceza yazılmıyor. Para alınıyor. Parayı otoparkçıya aldınıyorlar.” (29 Eylül, Milliyet)

Amerika Eğitiyor, Halka İşkence Yapıyorlar

Pisliğe batmış bir teşkilatı eğiterek adam et-

menin mümkün olmayacağı tartışmasızdır. İşkence konusunda da, İÜ Adli Tıp

Anabilim Dalı Başkanı Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı'ya kulak verelim:

“İşkence yöntemleri çok gelişti, işkence tanımını koymakta zaman zaman zorluk çekiyoruz”

Yalancı Feyzo'nun polisi “bilimi” nasıl kullanıyor görüyor musunuz; işkence yöntemi geliştirmekte. Ama belirtelim ki, işkenceye dair ne öğrenmişlerse emperyalistlerden öğrenmişlerdir. Son tekniklerin eğitimini de onlardan aldılar. Daha bu hafta onlarca işkenceci Amerika'ya “eğitim” için gönderildi.

İşkenceler, infazlar, katliamlar, komplolar için emperyalistler eğitiyor, onlardan öğrendiklerini halka karşı uyguluyorlar. “İnsan Hakları Şube Müdürlüğü”nü Terörle Mücadele Şubesi bünyesinde kurmak bile riyakarlığın göstergesi. En büyük işkence merkezi, insan hakları dersi veriyor polise. Her şey vitrin meselesi.

Ama halk bu yalanlara aldanmıyor.

Polisin zaman zaman afişler basarak halka şirin görünme kampanyalarından birini düzenleyen Üsküdar İlçe Emniyet Müdürlüğü, Üsküdar Meydanı'na bir defter açarak, “polis hakkındaki düşüncelerinizi yazın” diyor. İşte size en fazla yazılan bir kaç konu başlığı:

“Nerden başlasam? Arkadaşımın kolunu kırmanızdan mı? Yoksa başıma indirdiğiniz coplardan mı? Vicdansız hareketlerinizle bizi incitiyorsunuz? Sizi sevmiyoruz...”

-Sizi keşke buraya astığınız fotoğraflarla hatırlasak. Ancak sizi coplarken hatırlıyoruz.

-Hırsızlık vakalarında sizinle işbirliği yapıldığı söylentilerini bitirin.

-Polisleri rüşvet yemedikleri sürece seviyoruz.” (27 Eylül, Milliyet)

Yalan propaganda ile halkı aldatan, rüşvetçi, işkenceci, hırsızın suç ortağı... Halk, yalancı Feyzo'nun yalanlarına değil, yaşadıklarına bakıyor. Bunlar yaşadıklarının, gördüklerinin sadece bir kısmı.

Gözaltında Polis Cinayeti

Mahkemeler işkencecileri korudukça; işkenceciler, infazcılar, ölüm mangaları katlettikçe, işkence yaptıkça ödüllendirme, terfi ettirme politikaları sürdürüldükçe; hakkında kesinleşmiş mahkumiyet kararı affa uğratılan 'Hortum Sü-

leyman'lar terfi edip Fatih Ekipler Amiri yapıldıkça; tescilli bir işkenceci, başbakanın koruma müdür yardımcılığına kadar yükseldikçe; işkenceci Süleyman Yeter'i katledenlere "bir daha olmasın" diye ödül verildikçe; işkenceciler hakkında suç duyurusunda bulunan hakime bu devletin valileri soruşturma açtıkça; İbrahim Peker gibi işkenceciler, 20'si işkence ve kötü muamele, ikisi de hürriyeti tehdit ve tecavüz iddialarıyla ilgili olmak üzere hakkında açılan onlarca soruşturmanın hiçbirinden ceza almaması bir yana, 'başarılı çalışmalarından ötürü' tam 21 kez takdirname ve taltif ile ödüllendirildikçe;

Perpa Katliamı'nın sanıkları hem mahkeme hem de emniyet tarafından ödüllendirildikçe...

İşkencecinin, katilin eli soğutulmuyor demektir. Eli soğutulmayanlar da işkenceye devam ediyor, her fırsatta silahına sarılmakta tereddüt etmiyorlar.

En son örnek, Ankara Kavacık Karakolu'nda yaşandı. Kavga yüzünden gözaltına alınan Ahmet Aydın, polis İlhan Çerçi tarafından karakolda dört kurşunla katledildi. Polisin gerekçesine bakın; "bana küfretti"!

Kimse, İlhan Çerçi'nin psikolojik bozuklu-

Altunbaş'ı işkencede katledenlere adım adım 'zaman aşımı'

Polisini Bulamayan Devlet, İşkenceyi Savunan Devlettir

1991 Ocak'ta Ankara işkencehanelerinde katledilen Birtan ALTUNBAŞ'ın katili polislerin yargılandığı Ankara 2.Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşma 26 Eylül günü yapıldı.

Dava herkesin gözleri önünde zaman aşımına götürülmek isteniyor. İşkenceci emekli polis Süleyman Sinkil aylardır bu devletin polis teşkilatı tarafından bulunamıyor. Ceza vermek zorunda kaldıklarında göstermelik cezalar veren devlet, işkencecisini korumaya devam ediyor. Çünkü işkence devam ediyor, Sinkiller'e ihtiyacı var.

Bu duruşma da bu yönde gelişmelere sahne oldu. Sinkil'in avukatı, "müvekkilinin nerede olduğunu bilmediğini, gıyabi tevkif çıktıktan sonra peşini bıraktığını" söyleyerek, zamanaşımı oyununa katkısını dolaylı olarak kabul ederken, Altunbaş'ın avukatları Özgür Gider, Ender Büyükçulha ve Elvan Olkun'un oyunun bozulması yönündeki talepleri ise mahkeme tarafından reddedildi. Mahkeme savcının talebine uyarak, Sinkil hakkında dosyayı ayırmadı ve bulunmasının beklenmesi için davayı 24 Ekim'e erteledi.

Manisa Yeterli!

Zamanaşımında mahkemenin bilinçli bir politika izlediği bu duruşmada da gözler önüne serildi. Mahkeme, yasal düzenlemelere aykırı olarak davayı 14 Kasım'a ertelemek istedi. Ancak avukatların 1 aydan fazla ertelenemeyeceği itirazı üzerine tarih düzeltilirken, oyun devam ediyor.

Duruşma öncesinde savcının verdiği bir karar ise, işkencenin devlet politikası olduğunun bir örneği oldu. Hatırlanacaktır; daha

önce iki işkencecinin adresleri bilindiği halde yakalanmaması üzerine, yakalamayan polisler hakkında suç duyurusunda bulunulmuştu. Bu davada da savcı

takipsizlik kararı verdi.

Ha gayret hakimler, savcılar, işkenceci avukatları, polis teşkilatı, valiler, kaymakamlar, Adalet Bakanlığı... 2006'ya kadar bin türlü gerekçe bulup oyalamaya devam ederseniz, amaç hasıl olmuş olacak. AB'ye yaranma meselesi olmadıkça işkencecilerin korunmaya devam edileceğini, AB gündeme getirmediği (ki onlar için bir Manisa örneği yeterliydi, amaç vitrin düzelsindi) AB'cilerin de Türkiye'nin en uzun işkence davasını gündemine dahi almadığını bu dava en açık şekilde gösteriyor. Bu dava bütün demagogileri bir yana atıp, iktidarın da, AB'nin de, AB'cilerin de maskelerini indiriyor.

Duruşmaya katılan Ankara Gençlik Derneği ve TAYAD üyeleri, duruşma çıkışında Adliye önünde basın açıklaması yaparak "Birtan'ın katili MGK'dır, işkenceciler aklanmak isteniyor" dediler ve "katillerin cezalandırılmasını" istediler.

Sayı 80

33

5 Ekim
2003

ğundan sözetmesin. Kendi araştırmaları ortaya koyuyor ki, polisin büyük çoğunluğu “depresyonda!” O zaman onların herkesi öldürmesi basit bir psikoloji sorunu olarak mı görülmeli?

Katletmenin yeri, yurdu yok; her yerde anında silahına davranan bir polis teşkilatını hangi düzen, nasıl yarattı? Kim bu ruh halini, nasıl oluşturdu?

Katledilen Aydın’ın bir akrabası, “biz terörist değiliz ki...” demiş.

İşte bütün mesele burada; onyıllardır “teröristti... dur ihtarına uymadı... çatışma çıktı...” denilerek devrimcilerin infaz edilmesi meşrulaştırılmak istendi. “Terör” denildiğinde akan sular durdu, her türlü hukuksuzluk, cinayet, katliam görmezden gelindi. Polis her türlü yetki ile donatıldı, yasal yetkinin yetmediği yerde yasadışı davranmasına gözyumuldu, mahkemeler, valiler, İçişleri ve Adalet Bakanları tarafından korundular.

Sıradan bir insana “biz terörist değiliz ki...” dedirten, devletin bu propagandaları ve bu demagojiler karşısında sesini yükseltmeyen, gizli/açık onay verenlerdir. Kendine göre “terörist” dediğini imha etmeyi, işkence yapmayı meşrulaştıran polis özünde tüm halka düşmandır. MGK genelgesindeki bakış açısının tıpkısını poliste görebilirsiniz; tüm halk potansiyel olarak tehlikelidir, düşmandır, bastırılmalı, sindirilmelidir.

Ve bu polisi hiçbir eğitimin, hiçbir yalanın temize çıkarması mümkün değildir. Her biriminden, her karesinden, en üst düzeyinden en alt düzeyine kadar pislik içinde olduğunu arşivlere geçen suçları anlatıyor, kendileri kim olduklarını her-kese gösteriyor.

Yargıtay, DEHAP Yöneticilerine Sahtekarlık(!)tan Verilen Cezayı Onayladı

MGK-AKP iktidar kavgasında DEHAP malzeme yapılıyor

SAHTEKARLIK, faşizmi demokrasi diye yutturmaktır. **SAHTEKARLAR**, hak ve özgürlükler mücadelesini bastırmak için her türlü baskı ve yasağa, komploya başvuran, partileri kapatanlardır.

Yargıtay, DEHAP’lı dört yönetici hakkında daha önce Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından “*evrakta sahtecilik yapmak*”tan dolayı verilen 1 yıl 11 ay 11’er günlük hapis cezası kararını 29 Eylül’de onayladı.

Karar, Hukukun değil, MGK’nın kararıdır!

Deveye “boynun niye eğri” demişler, “nerem doğru ki” diye cevaplamış. DEHAP yöneticileri hakkında verilen bu kararı “hukuk” açısından tartışmak mümkün değildir. **Karar, MGK’nın kararıdır.** MGK bu kararla, DEHAP’ın oylarını geçersiz saydırarak DYP’yi meclise sokmayı, AKP’nin gücünü DYP aracılığıyla sınırlamayı planlamıştır. MGK eski Genel Sekreteri Orgeneral Tuncer Kılınç, bu planı alenen savunmuştur. MGK, iktidar kavgasında, Susurluk partisi DYP’ye ve onun kontra şefi Ağar’a yaslanmaktadır.

Ankara Ağır Ceza Mahkemesi ve Yargıtay MGK planı doğrultusunda karar vermiştir. Şimdi sırada Yüksek Seçim Kurulu vardır. YSK’da ne karar verileceğini hep birlikte göreceğiz. Oligarşi içi it dalaşı şimdi bu noktada yoğunlaşmıştır. AKP de, MGK da düzen mediasındaki tüm bo-

razanlarıyla saldırıya geçmiş, kararı ve dolayısıyla TBMM’yi kendilerine göre şekillendirmek istemektedirler.

Her türlü sahtekarlık sistemin kendisindedir!

Kavga, MGK-AKP kavgasıdır; bürokrasinin ince yöntemleri kullanılarak DEHAP’ın bu kavgaya malzeme yapılmasıyla MGK bir taşla iki kuş vurmuş olmaktadır. AKP’nin gücünü bölerken, DEHAP’a da hem örgütsel, hem psikolojik bir darbe vurmayı hedeflemektedir.

Sahtekarlık, iktidar için her yolu mübah görenlerdendir. İstedikini iktidar yapıp, istemedikini meclisten uzak tutmak, hükümetten düşürmek için her yolu mübah sayan MGK değil mi? DEP’ten, HEP’ten bu yana, Kürt halkının taleplerini savunan partileri kapatan, Kürt yurtseverlerini sık sık parti kurmak zorunda bırakan MGK değil mi?

Bugünkü siyasi tablodaki çarpıklık, DEHAP’ın eksik belgelerle seçime girmesinde değil, sistemin bütünündedir.

Halkın iradesinin, düzen içi taleplerinin bile meclise yansımalarını engelleyen faşist düzenin demokrasicilik oyunundadır asıl çarpıklık.

Direnişe yeminliyiz

-THAWRA HATT TEN NASR (Zafere kadar devrim)-

Dünya halklarının en çok yaktığı, ayaklar altına alarak onda simgeleşen emperyalizme öfkesini dile getirdiği bayrak Amerikan bayrağıysa, en fazla dalgalandırdığı, halkların zulme ve işgale karşı direnişine desteğini de Filistin bayrağını dalgalandırarak göstermiştir. Halkları yenecek hiçbir silahın bulunmadığının adıdır Filistin. Yenilmezliğin, başeğmezliğin, zafer için çok büyük bedeller ödemeyi göze almadan direnilemeyeceğinin adıdır Filistin.

“Değişen Dünya”, Daha Fazla Silahlı Direniş, Daha Fazla İntifada’yı Gerektiriyor

Filistin’e, tüm dünya halklarına emperyalizmin dayattığı, silahlı direnişi bırakın. Aslında söylenen ne silahlı ne silahsız hiçbir şekilde direnmeyin, protesto eylemleri yapmayın, biz lütfedersek veriz! Yeni dünya düzeninin, “11 Eylül sonrası değişen dünyanın” bunu gerektirdiğini vaaz ediyor emperyalist ideologlar.

İşbirlikçileri de aynı şeyi söylüyor. İster Türkiye’de isterse Filistin’de. Filistin’e dayatılan yönetimin işbirlikçi eski Güvenlik Bakanı Muhammed Dahlan da İntifada’nın üçüncü yıldönümünde konuştu. “11 Eylül sonrası dünyadaki değişimi anlayamadık” diyen Dahlan, “silahlı mücadelenin hata olduğunu, silahlı mücadelenin ulusal davaya zarar verdiğinin kanıtlandığını” söyledi. Ve ekledi: “Filistinli grupların değişen dünyayı anlayacaklarını ve sonuçlarını öğreneceklerini umuyorum.”

Dahlan’ı konuşturan emperyalistlerdir, siyonizmdir. Tam tersine, İntifada’nın üçüncü yılı dolarken, halkların, özelde Filistin halkının silahlı mücadeleden başka hiçbir yolu olmadığı tartışılmaz bile. Zira uzlaşmacı, emperyalistlerin dayattığı anlaşmaların Filistin davasına verdiği zarar, topraklarının büyük bir çoğunluğundan bu anlaşmalarla vazgeçmesi, sürgünlerin dönüşünden vazgeçilmesi gibi tavizlerle sabittir.

Halkların silahlı mücadeleyi, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnişi bıraktığı noktada, emperyalistler halklara istediği koşulları daha rahat dayatacak. İntifada işte bu aldatmacanın, ideolojik kuşatmanın reddidir.

Direniş taviz vermedikçe, işgalci siyonist güçlerin içinde de çeşitli gelişmelere kaçınılmaz olarak yol açmaya devam ediyor. Siyasi ve ekonomik olarak Amerikan desteğiyle ayakta duran İsrail’de 27 pilot Filistin topraklarında görev yapmayı reddettiklerini ilan eden bir açıklama yayınladılar. “İsrail demokrasisi”nin cevabı pilotları görevden almak oldu, ancak direnişin düşman saflarında yarattığı çatlama da tüm dünya görmüş oldu.

Dünya Halklarının Elinde Filistin ve Irak Bayrakları

Yoğun ideolojik saldırılar, terör demagogileri ile halklar baskı altına alınsa da, İntifada’nın 3. yıldönümünde yine Filistin bayrakları dalgalandı dünyanın dört bir yanında. Filistin bayraklarına, direnen Irak halkının sesi eklendi. İntifada’nın üçüncü yıldönümünde, 27 Eylül günü tüm dünyada Filistin’e özgürlük diyen, Irak’ta işgale son verilmesini isteyen gösteriler düzenlendi. Avrupa’daki gösteri-

Sayı 80

35

5 Ekim
2003

Onlar tetiği tek parmaklarıyla çekiyorsa, biz 10 parmağımızla çekeceğiz

Batı Şeria ve Gazze sokaklarında intifadanın 3. yılı büyük bir öfke ve direniş yeminleri ile kutlandı. Sokaklara dökülen binlerce Filistinli “Zafere Kadar Devrim” sloganları attılar. Nablus’taki mitingde, “Eli tetikte tek bir İsrail askeri ya da Yahudi yerleşimci kaldığı sürece aynı şekilde yanıt vereceğiz. Onlar tetiği tek parmaklarıyla çekiyorsa, biz 10 parmağımızla çekeceğiz” pankartı taşınırken, Lübnan’daki Bass Mülteci Kampı’nda 8 bin Filistinli gösteri yaptı. Filistinli çocukların ‘Kudüs Bizimdir, Geri Döneceğiz’ yazılı bandanalar taktığı eylemde, üzerinde BM amblemi olan ve ‘Sizin Demokrasiniz Öldü’ yazan tabut taşındı.

Barguti: "İşgal altında yaşamaktansa ölmek daha iyidir"

İntifada'nın liderlerinden Merwan Barguti teröristçe kaçırılıp yargılamaya tabi tutulduğu İsrail mahkemelerini tanımadığını haykırdı. 30 Eylül'de çıkarıldığı mahkemede İntifada'nın coşku ve kararlılığı ile konuşan Barguti; "Filistin İntifada'sından gurur duyuyorum. İşgal altında yaşamaktansa ölmek daha iyidir" dedi.

lere Cephe Güçleri de katılarak Filistin ve Irak halkını selamladı.

Yunanistan'ın başkenti Atina'da iki gün üst üste gösteriler düzenlenirken, Selanik, Yannena ve Preveza şehirlerinde ve Girit Adası'nda gösteriler yapıldı. Aralarında Cephe Güçleri'nin de bulunduğu binlerce kişi İsrail ve ABD'yi protesto eden slogan ve pankartlarla ABD elçiliğine kadar yürüdü. "Yaşasın İntifada" ve "Düşman Tektir Emperyalizm" sloganları sık sık atıldı.

Avusturya'nın başkenti Viyana'da iki ayrı yürüyüş düzenlendi. Cephe Güçleri her iki gösteriye de "Amerikan Saldırganlığına Hayır" pankartlarıyla katılırken, Cephe temsilcisi mitingte yaptığı konuşmada, emperyalizme karşı direnişin Irak'tan Filistin'e Kolombiya'dan Türkiye'ye halkların umudu olduğunu belirtti. F tiplerindeki direnişten sözeden Cephe temsilcisi, hücreleri yapan emperyalist politikayla işgalcilerin aynı amacı taşıdıklarını, bunun halkları teslim almak olduğunu belirtti ve "başaramayacaklar, halklar direnecek" dedi.

Fransa'daki gösterilerde İsrail ve ABD'nin işgal ettiği yerlerden çekilmesi istendi ve Amerika'nın barbar sömürgeciler olduğu belirtildi.

Beyrut'ta 5 bin kişinin yürüyüşü BM önünde son bulurken **Cezayir** ve **Mısır**'da kitlesel gösteriler düzenlendi. **İspanya**'nın başkenti Madrid sokaklarında "İşgale Son" sloganları yankılanırken bir şehirde de gösteriler düzenlendi. **Almanya** ve **İsveç**'te işgalciler protesto edilirken, **İngiltere** Londra'da 20 bin kişi toplandı. "Yalancı Blair"

pankartlarının taşındığı eylem işgalden bu yana en kitlesel eylem oldu. **Amerika**'nın onlarca kentinde Irak'ta işgale son verilmesi, Filistin'e özgürlüğünün verilmesi için binlerce Amerikalı sokaklara doldururken, **Japonya**'dan **Güney Asya**'ya, **Ortadoğu**'dan **Latin Amerika**'ya, **Afrika**'ya kadar yaklaşık 39 ülkede yüzbinlerce kişi aynı sloganları haykırdı.

Meydanlarımızdan Yükselen Ses: "Halklar İşgal ve Tecrit Kuşatmasını Yaracak"

Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de 27 Eylül'de birçok kentte yapılan gösterilerde Filistin'e Özgürlük Irak'ta İşgale Son şiarı haykırıldı.

İstanbul Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonunun düzenlediği mitingde yaklaşık 5 bin kişi katıldı. Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin, 700 kişilik korteji, kızıl bayraklar ile "HALKLAR İŞGAL VE TECRİT KUŞATMASINI YARACAK" pankartıyla katıldığı mitingde çok sayıda siyasi grup, sendika, kitle örgütü yer aldı. İslamcı kesimden Özgür-Der'in de katıldığı eylemde yürüyüş korteji AKP il binasında "İşte Burası İşbirlikçi Yuvası" sloganlarını haykırdı.

Türkçe, Arapça ve Kürtçe marşların çalındığı kürsüden "Selam olsun Filistin'e, Selam olsun Irak'a. Selam olsun yeryüzünde zorbalık ve sömürüye karşı direnen bütün halklara" anonsuyla miting başlatılırken, Koordinasyon adına yapılan konuşmanın ardından Mihri Belli ve Abdurrahman Dilipak konuştu. Burhan Berke ve Özgür-Der Müzik Grubu'nun dinletisiyle sona eren mitingde sık sık "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Bu Vatan Bu Halk Bizim Kahrolsun Emperyalizm, Savaş Sürüyor Direniş Büyüyor, Halkız Haklıyız Kazanacağız, İşgal Ortaklığına Tecrite Son" sloganları yükseldi.

Ankara Barış Adalet Komisyonu (BAK) tarafından düzenlenen eyleme de 3 binden fazla kişi katılırken, İsrail Konsolosluğu önünde de eylemler vardı.

Ankara Temel Haklar, İsrail Başkonsolosluğu önünde düzenlediği eylemde Filistin ve Irak halklarının yanında olduğunu vurgulayan, "Direnen Halklar Teslim Alınamaz" başlıklı bir açıklama

yaptı. Daha sonra Filistin Büyükelçiliği'ne yürüyen kitle burada Filistin halkıyla dayanışma sloganları attı. Temsilcilerin elçilikle görüşmesinin ardından yapılan basın açıklamasında, "Filistin halkının kazanacağına inanıyoruz. Tarihte kazanan sadece direnenlerdir. Direnen halklarla yüreklerimiz birlikte atıyor. Onların direnişinden gurur duyuyoruz. Kardeşlerimize de bu düşüncelerimizi aktardık. Zafer direnen halkların olacak. Ortadoğu'nun tüm direnenlerini selamlıyoruz" dendi.

EMEP ve SDP'liler de elçiliği ziyaret ederek, direnişe desteğini ifade ettiler.

İzmir Savaş Karşıtı Platform, Konak meydana kadar, "İşgale Hayır, Filistin'e Özgürlük", "Yaşasın Filistin İntifada'sı" sloganlarıyla yürüdü. Yaklaşık bin kişinin katıldığı eylemde, TAYAD'lı Aileler de "İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son" pankartı ve kırmızı bayrakları ile yer aldı.

Adana Valilik tarafından yasaklanmasına karşın, demokratik hakkını kullanan Savaş Karşıtı Platform tarafından Uğur Mumcu Meydanı'nda gerçekleştirilen eylemde, 3 bin kişi katıldı. İşgalcilerin lanetlendiği eylemde TAYAD'lı Aileler'in, "İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son" pankartı ile DEHAP'lıların "Tecrite Son" dövizleri alana sokulmadı.

Malatya, Diyarbakır, Tunceli Malatya'da Savaş Karşıtı Platform'un düzenlediği eylemde 100 kişi katılırken, Temel Haklar üyeleri "İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son" dövizleri taşıdılar. Diyarbakır'da Demokrasi Platformu, EMEP ve DEHAP; İstasyon Meydanı'nda ortak bir basın açıklaması yaptı. Tunceli'de ise Postahane önünde toplanan ve Temel Haklar üyelerinin de yer aldığı kitle, "Filistin'e Özgürlük", "Katil ABD İşbirlikçi AKP" sloganları attı.

Elazığ Postahane Meydanı'nda Temel Haklar, EMEP, İHD ve DEHAP tarafından yapılan eylemde "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol" sloganları atıldı.

Antalya Gençlik Derneği ve EMEP'in düzenlediği eylemde polis saldırarak 15 kişiyi gözaltına aldı. Direnen halkların sesine tahammül edemeyen AKP iktidarının polisinin engellediği, il binasına yürüyüşte Gençlik Derneği "Amerika ve İşbirlikçilerine Karşı Birleşelim" ve "Amerika Irak'tan İsrail Filistin'den Defol" yazılı pankartlar ve kırmızı

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, İstanbul ve birçok kentte Filistin ve Irak halkının direnişinin halkların direnişi olduğunu, F tiplerindeki direnişin emperyalizme karşı direnişlerin parçası olduğunu haykırdı.

bayraklar taşıdı. Akşam saatlerinde yeniden bir araya gelen kitle saldırıya protesto eden bir eylem düzenledi. Gözaltına alınanların bırakılmasını karakol önünde halay çekerek bekleyen Gençlik Derneği ve EMEP üyelerine saldırı girişimleri sonuçsuz kalırken, gözaltına alınanlar ise bir süre sonra serbest bırakıldı.

Eskişehir, Amasya Eskişehir'de ise, Adalar Migros önünde toplanan Gençlik Derneği'nin de bulunduğu kitle, "Tecriti Kaldırın, Ölümleri Durdurun", "Katil Amerika Ortadoğu'dan Defol", "Gün Gelecek Devran Dönecek Amerika Halklara Hesap Verecek" sloganları attı.

Amasya'da KESK ve DİSK'e bağlı sendikalar, partiler ve Gençlik Derneği tarafından düzenlenen eylemde emperyalizme karşı mücadele çağrısı yapıldı.

Alanlarda Direnenlerin Sesi Çanakkale, Antep, Hatay, Bolu, Samsun, Bursa, Sivas, Çorum, Kastamonu, Gebze, Sinop, Kayseri ve Balıkesir'de düzenlenen eylemlerle Türkiye halkı, Irak ve Filistin halkının direnişinin yanında olduğunu haykıracak, işgal ortaklığına hazırlanan Amerikan işbirlikçisi AKP'yi protesto etti.

Sayı 80

37

5 Ekim
2003

Onurlu Hiçbir Avukat, Pişmanlığı Savunamaz! PİŞMANLIK YASASINI SAVUNMAK, FAŞİST DEVLETİ SAVUNMAKTIR

Bu kez “topluma kazandırma yasası” adıyla gündeme sokulan Pişmanlık Yasası, siyasi, örgütsel, ideolojik, kültürel bir saldırdır. Halka saldırdır.

Pişmanlık, düzenin hukuksuzluğunu, adaletsizliğini meşrulaştırmaktır. Halktan yanayım diyenler, hukuku, adaleti savunanlar için bu yasa savunup-savunmamak diye bir tartışma olamaz.

Hiçbir siyasi kimlik, hiçbir sıfat, laf olsun diye taşınmaz. Kişinin taşıdığı siyasi kimlikle, pratiği örtüşmüyorsa, orada riyakarlık, istismarcılık, ahlaksızlık vardır. Devrimciler, sosyalistler, ilerici için bu yasa karşısında tavrı almak, tartışmasız doğru ve gerekli olmalıdır.

Devrimciliği, sosyalistliği bir yana bırakın; kendisine demokratım diyen bir avukat da

bu yasaı onaylayamaz; buna karşı tavrı alır. Hatta demokrat olmayı da bırakalım bir yana; onurlu ve dürüst bir avukat da böyle düşünür. Pişmanlık Yasası’na karşı çıkmak, adaleti, hukuku savunmaktır.

“Bu yasadaki yararlanan her insan itirafçı değildir, böyle değerlendirmemek gerekir” gibi gerekçelerle meşrulaştırılmaz.

Bir avukat müvekkilini “ne olursa olsun özgürlüğüne kavuşsun” anlayışıyla sahiplenmez; böyle düşünüldüğünde, orada meslek ahlakından da, insan ahlakından da söz edilemez.

İHD İst. Şube Başkanı’nın dediği gibi “kendisiyle ilgili açıklama yapma hakkı vardır, ihbarcı olarak başkalarına zarar veriyor mu o önemlidir” düşünceleriyle de itirafçılık masumlaştırılmaz. “Başkasına

zarar vermediği” durumda bile, oligarşinin propagandasına malzeme oluyor, halkın mücadelesine zarar veriyordur.

Pişmanlık Yasası, devletin devrimcilere, vatanseverlere karşı bir saldırısıdır. İktidar sözcüleri de bunu açıkça ifade etmektedir. Hal böyleyken, bu yasaı, yasadaki yararlanmayı hangi biçimde olursa olsun savunmak, bu saldırıya ortak olmaktadır.

Bu yasaı ve müvekkillerinin bu yasadaki yararlanabileceğini savunan bir avukatın kimin yanında olduğu ve kime hizmet ettiği açıktır. Hele “sol”da olduğunu söyleyen avukatların bunu yapması, kabul edilemez. Halkın ve devrimcilerin “sol” adına bunun meşrulaştırılmasına izin veremeyeceği bilinmelidir.

Avukatlardan Avukatlara Çağrı: “Onur, namus ve adalet duyguları, üç beş kuruşa, nüfuza tahvil edilemez.”

Pişmanlık Yasası üzerine avukat M. Özgür Gider ve Av. Süleyman Şensoy’la görüştük:

Ekmek ve Adalet: Topluma Kazandırma Yasası olarak da tabir edilen Eve Dönüş Yasası kabul edildi ve yürürlüğe girdi. Bu yasa tam olarak nasıl tanımlanabilir?

Av. M.Özgür Gider: Yasanın asıl amacı devrimciliğin meşruluğunu ortadan kaldırmaktır. Ülkesinin bağımsızlığı için, demokrasi için mücadele etmeyi ve bunlar için mücadele edenleri gayri-meşru olarak göstermektir. Bunun içindir ki yasanın uygulanması konusunda hemen her türlü yol kul-

lanılmaktadır. Yargılananların talepleri olmasa bile İtirafçılık Yasası’ndan tahliyeleri yapılmaktadır. Yasa siyasi iktidarın özel önem verdiği bir yasadır ve itirafçılık ve pişmanlık yasasıdır. Yasanın F tipi hapishanelerde tecrit politikalarının uygulanmaya başlanması ile birlikte gündeme alınması rastlantı değildir. Siyasi iktidar F tipi hapishanelerde tecrit ile ezdiği siyasi tutukluları şimdi bu yasa ile toplum dışına çıkarmaya çalışmaktadır.

... Esas amaçları devrimcileri düşüncelerinden vazgeçirmektir. Bunu başarabildikleri ölçüde de iktidarlarını koruyabileceklerdir. Bunu sağlamak için bir yandan fiziki imha tercih edilirken diğer yandan da itirafçılık ve pişmanlık ile değerlere saldırılmaktadır. Kim, neden pişman olacaktır? Ya da itirafçılık denilen ahlaksızlığı kim nasıl yapacaktır? İtirafçıların isimleri halkımız tarafından köpeklerine dahi verilmez.

Çünkü itirafçılık ahlaki çöküntünün ifadesidir. İtirafçı her şeyini satabilir. O artık iradesini siyasi iktidara teslim etmiş olan bir plak haline gelmiştir. Nasıl doldurulursa öyle çalar. Kendisinden nasıl bir ifade isteniyorsa o ifadeyi verir. Kimin üzerine ifade vermesi isteniyorsa ifade verir.

Ekmek ve Adalet: Bu yasa nasıl uygulanıyor? Gizli ifade alındığı bildiriliyor. Gizlilik kararı hangi hallerde alınabilir ve savunma hakkına etkisi nedir?

Av. Süleyman Şensoy: İtirafçılık Yasası'ndan faydalanmak isteyenlerin başvuruları gizli olarak kabul edilmekte, bu başvurular dosyalarına konulmamakta, aynı yerde muhafaza edilmektedir.

İtirafçılık başvurusu yapanların başvuruları duruşmalarda okunmamakta, duruşmalarda ne sanıklar ne de hakimler itirafçılığa ilişkin tek bir söz bile söylememektedir. Sanki önceden aralarında anlaşmış gibidirler. Onlar için özel duruşma günleri belirlenmekte, bu duruşmalara kimse alınmamaktadır. Hatta aynı dosyada yargılanan diğer sanıklar veya onların avukatları dahi bu duruşmalara alınmamaktadır. Yasada yer

alan **"ifadelerin gizli alınacağı"** düzenlemesi nedeniyle böyle yapıldığı belirtilmektedir.

Elbetteki yasalarda gizlilik düzenlemesi vardır. Ancak bu istisnaidir. Kural olarak duruşmalar alenidir yani herkesin izlemesine, görmesine ve dinlemesine açıktır. Oysa bugün DGM'ler hiç kimseyi almadıkları duruşmalarda itirafçıları dinlemektedir. Bu ifadeler emniyete gidecektir, bu ifadeleri savcı ve hakimler okuyacaktır. Delil olarak değerlendireceklerdir ama sanıklar ve sanık avukatları kendi savunmaları aleyhine delil olan ifadeleri inceleyemeyecek, savunmalarını yapmadan yargılanıp ceza alacaklardır. Burada artık hukuktan, savunmanın varlığından, adil yargılamadan söz edilemez.

"En az yargılananlar kadar avukatlarının da sorumlulukları vardır"

Ekmek ve Adalet: Tutuklu ve hükümlülerin ailelerine ve avukatlarına bu konuda neler söylenebilir?

Av. Süleyman Şensoy: Pişmanlık Yasası konuşmuş çürümüş asalak bir anlayışın kendini koruma yolundaki çaresizliğinin itirafıdır. İktidar kendisini kurtarmak için yüzyılların oluşturduğu gelenekleri, görenekleri, kültürel ve ahlaki değerleri bir çırpıda ortadan kaldırmak istemektedir; buna alet olmak, **hatta sessiz kalmak** bile bir insanlık suçudur. İtirafçılara destek olmak, teşvik etmek aynı zamanda onların yaptıklarına ve yalanlarına da ortak olmak demektir.

Bu nedenle tutuklu ve hükümlülerin, aileleri-

nin ve avukatlarının, **ömür boyu taşıyacakları bir lekeyi** almamaları gerektiğini düşünüyoruz. İtirafçılık ile bir çok kişinin özgürlüğü elinden alınacaktır. Üstelik itirafçının beyanlarının doğruluğu ya da yanlışlığını mahkemeler araştırmayacak ve tartışmayacaktır. Ailelere, avukatlarına, avukatların meslek örgütlerine büyük sorumluluklar düşmektedir. Aileler çocuklarına bir ya da birkaç yıl erken kavuşabilmek için onların tüm geleceklerini karartmamalıdır. İtirafçılık, muhbirlik yapmanın lekesini çocuklarının alınına sürmemeliler. Çocuklarının tüm geleceğini ipotek altına almamalıdır.

En az yargılananlar kadar avukatlarının da sorumlulukları olduğunu düşünüyoruz. Avukatlar müvekkillerine İtirafçılık ve Pişmanlık Yasasını doğru ve tam olarak anlatmalıdırlar. İtirafçılık veya pişmanlık başvurusunda bulunan kişinin vekilliğine devam etmek; kendileriyle çelişmektir. Bir duruşma önce **"hayır bu eylemleri yapmadı, yaptığı eylemler de demokratik hak arama eylemleridir, suç değildir"** diye savunma yapacaksın, bir duruşma sonra gelip **"tamam bunlar demokratik eylem değil suçtur, daha önce yapmadı dediğim eylemleri de yaptım"** demek olacaktır. Onur, namus ve adalet duyguları, üç beş kuruşa, nüfuza tahvil edilemez. Avukatlar bu nedenle İtirafçılık Yasası'ndan faydalanmalarını için müvekkillerini ikna etmelidir.

Hiçbir avukat bir başka insanı ya da insanları onlarca yıllık hapis cezaları ile karşı karşıya bırakan uygulamalara prim vermemelidir. Bunu meslek ahlak kuralı olarak kabul etmek gerekir. Mesleğine saygı duyan hiçbir avukat buna ortak olamaz.

Barolar bu konuda bağlayıcı karar almalıdır. Unutulmamalıdır ki avukatlık toplumsal yönü olan, içerdiği adalet, bağımsızlık duyguları ile halka güven veren, hatta bu noktada ticari yönü geri planda kalan, meslek olmaktan çıkan bir noktadadır. Halkımız bu nedenlerle avukatlara güvenir ve saygı duyar. Çünkü savunma olarak adaletin, bağımsızlığın, demokrasinin temsilcileri olarak görülür. Barolar da avukatların meslek örgütü olarak bu değerlere bağlılığını göstermeli, İtirafçılık Yasası'nın yürürlükten kaldırılması için tavır almalı, gerekli girişimlerde bulunmalı, davalar açmalı, meclis üyeleri ile görüşebilmelidir. Avukatları itirafçıları savunmaya çağırmalıdır. Bunlar yapılmadığında avukatlık sadece çıkar için yapılan, ticaret aracı olan bayağı bir meslek olarak görülür. Avukatlık mesleğinin temel değerleri, yüzlerce yıllık geleneklerle yoğrulmuş değerleri çürür, yıkılır.

İki miting ve solun görünümü

27 Eylül'de "İrak'ta İşgale Son, Filistin'e Özgürlük" talebiyle iki ayrı "birlik" tarafından, İstanbul'da ve Ankara'da iki ayrı miting yapıldı. Talep aynıydı, ama solun çeşitli kesimleri mitingi birlikte örgütleyemedikleri için ayrı iki miting çıktı ortaya. Ankara'daki mitingi örgütleyenlerin taraftarları İstanbul'daki mitinge, İstanbul'daki mitingi örgütleyenlerin taraftarları Ankara'daki mitinge katılmadılar. Sonuç, her iki mitinge katılanların toplamı 10 bin kişi!

Herkesin kendince nedenleri var elbette. Ve herkes elbette kendince haklıdır! Ama bu, ortaya çıkan tabloyu değiştirmiyor.

Geniş kitleler, bu ayrılığı anlamıyor, bir yere oturtamıyor. Çünkü onların kafalarında bu "ayrılık"ları belirleyen küçük hesaplar yok; bilinçli veya bilinçsiz, sınıflar mücadelesinin çıplak gerekleri açısından baktıklarında birlikte olunmaması için bir neden de göremiyorlar.

Bozgunculuğun ve ayrılığın başını çeken ÖDP'liler, kitle karşısına çıkıp "niye Koordinasyon'u dağıtmak istediniz?... niye ayrıldınız?" sorusuna ne diyecek? Mitingte taş atıldılar da... sosyal demokratlar, 'örgütler' var diye gelmiyorlar da, biz 'bireylerin birliği' olsun istiyoruz da...

Kimi ikna edebilirler bunlarla? Eğer ikna edileceklerine güveniyorlarsa, İstanbul'da, Ankara'da, Türkiye'nin dört bir köşesinde kitlelerin önünde yapalım bu tartışmaları. Ama ÖDP, Koordinasyon içinde bile tartışmaya cesaret edememiştir.

Kimin ne farklı talebi var?

Kimsenin farklı bir talebi yoktu. O kadar ki, rahatlıkla islamcı kesimlerle bile ortaklaştırılabilmişti bu talep.

Özgür-Der'lilerle, Mazlum-Der'lilerle birlikte eylem yapmak, çok değil, kısa süre önceye kadar solun ufkunu aşan bir şeydi. Dev-Genç'liler, türban yasağına karşı eylemlere destek verdikleri için solda ne yorumlar yapılmadı!.. Fakat Koordinasyon içinde bu çarpık anlayış belli ölçülerde aşıldı.

Bu her şeye rağmen sağlanmış bir gelişmedir ama onlarla bile birlikte eylem yapabilirken, solun

"kendi içinde" birlikte eylem yapamamasının izahı bu noktada daha da güçtür.

Taleplerde bir farklılık yoksa, eylem biçiminde bir farklılık yoksa, nedir o zaman sorun?

Mülkiyetçilikten başka bir sorun yoktur.

Böyle bir bölünmüşlük, halkın işgal ortaklığına karşı mücadelesini zayıflatmış, moral kaybı yaratmış, onun için önemli değildir. Önemli olan tek şey, "benim olsun" anlayışıdır. Yapılan eylem "ona" malolmuşsa, ötesi hiç önemli değildir. Küçük olmuş, etkisiz olmuş, güçleri parçalamış ama işte Ankara'daki miting ÖDP'nin mitingidir, de-dirtmiştir.

Hani bireyler katılacaktı, hani "örgütler" olmayınca kitleler "korkmadan, ürkmekten" akacaktı?

Bu düşünce ve teorilerin hepsi çürümüş, ezilmiştir.

Ankara dışından otobüslerle kitle taşımalarına rağmen, Ankara'daki tablo meydandadır.

Barış Adalet Koalisyonu adıyla oluşturulan yapıda "birey"ler falan yoktur; tam tersine Koordinasyon'da olmadığı kadar "örgüt" belirleyiciliğindedir Koalisyon; tek bir örgütün hem de ÖDP'nin.

Kavramlar çarpıtılarak, siyasetle, birliklerle, eylemlerle oynanıyor adeta.

Birbiriyle doğrudan ilgisi olmayan iki olaydaki benzerliğe bakın; biri -ÖDP- onlar şiddetten yana, onlar "yasadışı örgütler" diye propaganda yapıp birilerini kendi yanına çekmeye çalışıyor, öteki -İHD- bunlar örgüt avukatı diye aynı cepheden vuruyor. İHD'nin ve ÖDP'nin kafası aynı. "Birey" diyerek, "insan" diyerek sınıflara, örgütlülüğe, sınıflar mücadelesi gerçeğine karşı çıkılıyor. Ezilenler yok, ezenler yok, sınıflar yok. Öyle olmayınca, halka karşı sorumluluk yok, ciddiyet yok. Kendi küçük dünyasında mülkiyet kavgası var.

Aynı ideoloji, aynı kafa; bu kafa grupçudur, bozguncudur, ilgi duydukları ve duymayacakları, gündemlerine alacakları ve almayacakları konu-

ları, ülke gerçeğine, mücadelenin ihtiyaçlarına göre değil, subjektif kaygı ve hesaplarına göre belirlerler. Onun için de, ikisinin de tarihine bakın; mitingleri, eylemleri bölmekle, faşizme değil “sola alternatif” olma kaygılarıyla kampanyalar örgütlemekle, birlikleri bozmakla doludur.

İki miting işte bu anlayışın sonucunda ortaya çıkmıştır. Bu anlayışın sonucu ortada: iki meydanda toplam 10 bin kişi.

Bu musibet öğretecek mi?

Göreceğiz.

“İki miting” konusunu ele alırken ÖDP’nin Ankara’da “illa kendine malolacak” bir miting dayatmasına karşı, İstanbul’da illa bir miting yapılması düşüncesi-nin de isabetli bir düşünce olmadığını belirtelim. Nitekim, ortaya çıkan tablo da bu düşüncenin pek de yerinde olmadığını göstermiştir.

Evet, o gün dünya halklarıyla birlikte aynı talebi dile getirmeli, aynı sloganları haykırmalıydık. Ama **Abide-i Hürriyet**’te bir mitingle değil.

Abide-i Hürriyet’e kapanmaktan vazgeçilmelidir. Tek yöntem bu olamaz. Kitle nezdinde de Abide-i Hürriyet kapanında yapılan eylemler bir coşku vermekten çıkmıştır. Yasak savmaya dönüşmüştür.

Bu kapandan çıkmak durumundayız.

Öyle bir hale getirilmiş ki, demokratik mücadele **eşittir** Abide-i Hürriyet’te miting diye bakılmaktadır. En “sakıncasız” eylem biçimi olarak buna sığınılmaktadır. Çok daha farklı eylem biçimleri vardır ve bulunabilir. Elbette bu biçimlerin kimilerinde riskler olacak, bedeller de ödenecektir. Göze alınmalıdır. Direniş, aktif mücadele esas alınmalıdır. Böyle ele alındığında, oligarşinin çizdiği sınırlar dışına çıkılabilir, daha etkili, kitlelerin iradesini ortaya koya-bildiği bir eylem çizgisi de geliştirilebilir.

“Birey” diyenler, “her şeyde rağmen, her koşulda yasallık” diyenler, bu şekillenmeyi yaratmıştır. Düzen içi kaygılar, statükoyu koruma anlayışları, birlikleri bozuyor, mücadeleyi etkisizleştiriyor. Bu anlayış kendi sonunu da hazırlamıştır. Bu “son”a ortak olunmak istenmiyorsa, bu anlayıştan çıkılmalıdır.

İHD, Kiraz Biçici’yi İhraç Etmeyecek Mi?

İHD İstanbul Şubesi’nin Başkanı sıfatını taşıyan Kiraz Biçici, kendisine “kontrgerillanın gazetesi” Hürriyet tarafından devrimci avukatlar hakkında yöneltilen sorulara, açık bir ihbarcılıkla cevaplar vermiştir.

Haberi okuyanların göreceği gibi, ihbarcılığı, “Eylem Göktaş’ı bırakan avukatı başka sebep gösterse de emareler asıl nedenin ölüm orucunu bırakması olduğunu gösteriyor” diyecek kadar ileriye götürmüştür.

Ve işte bu ihbarlar sonucunda İstanbul Barosu soruşturma açtı. Devletin savcılarının da yarın ceza davası açmayacağına garanti yok.

Biçici’nin tavrı, insan haklarını savunmakla bağdaştırılamaz. Biçici’nin tavrı, demokratlıkla, ilericilikle, sosyalistlikle de bağdaştırılamaz.

İHD, birilerinin haklarını bu kadar aleni çiğneyen, devrimcileri hedef gösterip ihbar eden bir tavır karşısında ne yapacak?

Haklar ve özgürlükleri savunmak da, sosyalist demokrat olmak da, çeşitli değerlere sahip olmayı gerektirir. Bunların en başında da adaletli olmak, dürüst olmak, burjuvaziye kendini kullandırmamak gelir.

Bu değerlere sahip olmayanlar, kimsenin insan haklarını savunamazlar. Kiraz Biçici’nin “kendi özel değerleri” var sanki. Ben söylerim kim nasıl kullanır beni ilgilendirmez diyen mantık, İHD mantığı mıdır? İHD, Biçici’nin tavrı karşısında alacağı tavırla bunun cevabını da verecek!

İHD’nin gündemine girenler ve girmeyenler

Mezarlara saldırı, mezar yaptı diye bir çok tutuklu yakınının, haklar ve özgürlükler savunucularının gözaltına alınıp işkenceden geçirilmesi, Afyon’da tutsak yakınlarının polis-faşist işbirliğiyle linç edilmek istenmesi, TAYAD’lıların Abdi İpekçi’de gözaltına alınmaları, açlık grevi yapmaları, neden İHD’nin gündemine girmez.

Gülben Ergen’in bile, polislerin bile “haklarının” yılmaz savunucusu olarak ortaya çıkan İHD, nedense bu sorunlara sahip çıkmaz.

Afyon’daki saldırıyı burjuva medya bile görmezden gelemez, ama İHD görmez. İHD susar. **Bir açıklama bile yapmaz.**

Demek ki, İHD’nin “özel ilgi alanları” var. “Standartları” var, “grup çıkarları” var. İlgileneceği, gündemine alacağı konular ve olaylar da bunlara göre belirleniyor. Peki İHD içindeki sol ne diyor bu “gündem” anlayışına?

İHD içindeki sol, bu tavra ortak mı?

Avukatlara yönelik Cumhuriyet-Hürriyet-İHD İst. Şubesi-İstanbul Barosu zinciri halinde geliştirilen saldırı, solda da sessizlikle karşılandı!

Solun sessizliği iki açıdan önemlidir; birincisi, oligarşinin bir saldırısı karşısındaki duyarsızlık, saldırının önemini, boyutunu, kendilerini de vuran yanını göremeyen aymazlık açısından önemlidir. İkincisi, saldırının bir ayağında İHD kullanılmıştır. İHD, solun önemli bölümünün içinde yer aldığı bir kurum olması nedeniyle saldırı doğrudan onları da ilgilendiren-bağlayan bir yana sahiptir.

İşte bu noktada, İHD içindeki tüm sol kesimler, bu tavra ortak mı, değil mi, açıklamak zorundadır; açıklamaktan kaçmak, onaylamaktır. Devrimci avukatları ihbar etmeye varan, oligarşinin psikolojik savaş saldırısına sorumsuzca alet olan bu tavra karşı çıkılmazsa, bu anlayış mahkum edilmezse, bu olayı tarih, sadece “insan hakları savunucuları”nın değil, kendine Marksist-Leninist, komünist diyen kimi grupların devrimci avukatlara saldırısı olarak kaydeder.

İHD içindeki solun durumu, ülkemize özgü bir ucu bedir. “İnsan hakları dernekleri” birçok ülkede, esas olarak burjuva, küçük-burjuva aydınlar tarafından kurulmuştur. Bu derneklere, “Uluslararası Af Örgütü” gibi emperyalistlerin doğrudan-dolaylı denetimindeki “uluslararası” kuruluşlarla bağlantı içinde burjuva hümanist, uzlaşmacı bir insan hakları savunuculuğu yapılmaktadır. Ülkemizde ise, kuruluş koşullarından kaynaklı, İHD farklı şekillenmiş, esas olarak solun belli çevrelerinin inisiyatifinde gelişmiş ve bu nedenle bugüne kadar da sayısız çarpıklığa kaynaklık etmiştir.

İHD’deki sosyalistler, devrimciler, “biz nelere ortak oluyoruz?” diye bir kez sormamışlardır kendilerine. İHD kongrelerinde bu tür ideolojik, politik sorunları tartışmamışlardır. İHD yönetiminde bir yer kapmak, falan şubeyi ele geçirmek onlara daha önemli gözük-müştür.

Peki yönetimde bir yer kapınca, bir şubeyi ele geçirince ne olmuştur; o ele geçirdikleri “mevzileri”, devrimci doğrultuda mı değerlendirmişlerdir? Hayır! O mevzilerde “komünist, Marksist-Leninist, sosyalist” olarak İHD’ciliğe, o çarpık insan hakları anlayışına ortak olmuşlardır.

Kendisi Marksist-Leninist, komünist ama İHD’li olarak çıkıp hiç yüksünmeden “her türlü şiddete karşıyız” şakısını çiğneyebilmiştir. İşler öylesine çıgrından çıkmıştır ki, adında “Marksist-Leninist...” sıfatı bulunan, “komünist” olduğunu söyleyen gruplar, falan derneğin yönetiminde yer almakla övünebilmekte, ama o derneğin mesela “her türlü şiddete karşıyız”, “biz ta-

rafsızız” türünden açıklamalarından, devrimci eylemlere yönelik “kınama”larından ne rahatsız olmakta, ne de bunda bir terslik görmekteydiler.

İnsan hakları savunuculuğu açısından da baksanız, Marksist-Leninistlik, komünistlik iddiası açısından da baksanız, tam bir ucube. Böyle olduğu içindir ki, bu anlayış sahipleri kendi sıfatlarını, siyasi kimliklerini unutup “uluslararası standartları”, ÜCM’yi savunabilmektedirler.

Türkiye solunun, devrimci, sosyalist, komünist, Marksist-Leninist olduğunu iddia eden, **hala devrim ve sosyalizm diye bir hedefi olduğunda ısrar eden** tüm kesimlerinin Avrupalılıkla, sivil toplumculukla, ve bunun bir uzantısı olan burjuva insan hakları savunuculuğuyla, burjuva hümanistliğiyle kesin bir biçimde he-saplaşması kaçınılmazdır.

Burjuva, küçük-burjuva aydınların alanında, Marksist-Leninistler, komünistler cirir atıyor. “İyi ya, bir mevziyi ele geçirmişler” de diymiyorsunuz; çünkü o mevzide kendi ideolojileriyle değil, yerini aldıkları burjuvaların, küçük-burjuvaların ideolojisiyle düşünüp yaşıyorlar. Kendilerine ait olmayan bir ideolojiyle politika yapıyorlar.

Avrupa’nın, Amerikan destekli uluslararası kuruluşların fonlarından beslenenlere bakın; önemli bir kesimi ne yazık ki “sol” sıfatını taşıyor. Bu ülkenin “en Avrupalıları” kim diye sorulduğunda, herkesin aklına emperyalizmin 50 yıllık uşakları, emperyalizm işbirlikçileri gelmiyor da, bazı sol çevreler, sol aydınlar geliyor. Bunda bir çarpıklık yok mu? Bunda bir çarpıklık görmeyen solcunun, devrimcinin kafası çarpıktır. Bu solculuk değildir. Bu legal imkanları değerlendirmek değildir. Bu, solculuk adına kepezektir.

Suskunluk, sorumsuzluk, aymazlık, işte bunun sonucudur. Psikolojik savaş ancak kendilerine yönelirse tepki gösteren bir bakış açısı, ne devrimcidir, ne demokrattır. Bir süre sonra kendisine de yöneldiğinde tepki göstermez hale gelecektir. Sol “İHD’ciliğini” sorgulamak zorundadır. Fakat bundan da önce, içinde yer aldıkları kurumun avukatlara yönelik bu saldırıya ortak olması karşısındaki tutumlarını açıklamak zorundadırlar. İçinde yer aldıkları kurumun “psikolojik savaşa” ortak olmasına itiraz etmeyenler de bu saldırının parçası olurlar.

EMPERYALİST ZULÜM

imparatorluklar da yıkılır

Emperyalizmin Kontra faaliyetleri - Venezuela/Kolombiya -

Darbeler, kontra faaliyetleri emperyalizmin halkların direnişlerine karşı sıkça başvurduğu yöntemlerdir. Reformizmin, Kürt milliyetçiliğinin, “emperyalizmin değiştiği” teorileri üzerinden darbelere başvurmayacağı, cuntaları desteklemeyeceği sözlerinin mürekkebi kurumadan Venezuela’da ilerici başkan Chavez’e karşı CIA destekli darbe girişimi gündeme gelmişti. Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez yabancı basın mensuplarıyla bir toplantı düzenleyerek, **“Venezüella’da CIA’nin gizli faaliyetler yürüttüğüne dair elimizde kanıtlar var”** dedi. CIA elemanlarının, Chavez’e karşı darbe yapan Amerikancı sermayenin adamlarını “takip ve keşif” konusunda eğitirken video kameraya kaydettiklerini açıklayan Chavez, CIA ile de dalga geçerek, “teknik pek de iyi değil, kasede çekmeyi başardık” dedi.

Bu kaset, CIA’nın Venezuela darbe girişiminde oynadığı role ilişkin kanıtlardan sadece bir tanesi. Ki, daha önce ortaya çıkanlara da dergimizde yer vermiştik. Darbeyle Chavez’i deviremeyen CIA amacından vazgeçmiş değil. Bir yandan muhalefeti örgütlemeye devam ederken, öte yandan Chavez’e karşı suikast girişimi de Venezuela askeri istihbaratı (DIM) tarafından ortaya çıkarıldı. Buna göre, Chavez’in Washington’da temaslarda bulunmak, Harlem yoksullarına seslenmek ve New York’ta BM Genel Kurulu açılışında konuşmak üzere ABD’ye gidişi sırasında uçağı düşürülecekti. ABD gezisini iptal eden Chavez, aynı zamanda BM’ye bakışını da şu sözlerle özetledi: “Oraya gidip günlerce birbiri ardına nutuklar dinleyip duruyorsunuz, hem de ne için? Amaç ne? Ben kusurları açığa vurmayı, sistemin işlemediğini söylemeyi tercih ederim.” BM’nin nasıl temelinden anti-demokratik olduğunu ve nasıl demokratikleştirilmesi gerektiğini de anlatan Chavez, yaklaşan OPEC toplantısında Irak temsilcisini resmi bir temsilci olarak tanımayacaklarını da söyledi.

Chavez’in büyük suçu, emperyalist tekellere ülkesini yağmalatmaması, daha doğrusu onyıllardır yağmalanmasına son vermenin adımlarını atması, yoksullara yönelik politikalara öncelik vermesi ve Küba ile iyi ilişkiler geliştirmesi. CIA, Afganistan işgali günlerinde, açık olarak halka karşı savaşacaklarını “eldivenlerimizi çıkardık” sözleriyle anlatmıştı.

Chavez’e karşı “eldivenli” yasadışı terörist faaliyeti sürüyor.

Emperyalistlerin Chavez’e yönelik suçlamalarının dan biri de Kolombiya’da gerillaları desteklemesi. İstiyorlar ki, bağımsızlık ve özgürlük için savaşanlara kimse destek vermesin. Terör demagojileri de bunun için var. Ancak her dönem olduğu gibi emperyalistlerin, halka karşı örgütlenen resmi ve sivil kontra güçlerine destekleri de sürüyor. Kolombiya kontrasıyla ABD’nin ilişkisinden sonra, İngilizlerin eğitim verdiği de ortaya çıktı.

Binlerce Kolombiyalı’yı katleden, işçi ve köylü liderlerini kaçırıp vahşice öldüren Kolombiya kontrası (Kolombiya ordusuna bağlı özel kuvvet birimi) elemanlarına 2000 yılından bu yana İngiltere tarafından eğitim verildiği bizzat İngiltere Savunma Bakanlığı tarafından kabul edildi. Savunma Bakanlığı belgeleriyle ortaya çıkan gerçekler karşısında **“ulusal güvenlik nedeniyle”** daha fazla açıklama yapamayacağını söyleyen Bakanlık hangi “ulusal güvenlik”ten söz ediyor? Sen bir halkın katledilmesine ortak ol, sonra “ulusal güvenlik” de! Kolombiya kontrası insan hakları ihlalleri ile suçlanıyor ve insan haklarını dilinden düşürmeyen emperyalist demokrasi onları eğitiyor; Avrupa emperyalist demokrasinin gerçek yüzü budur işte, halklara karşı işlenen hiçbir suç onlardan bağımsız değildir, onların eğitimiyle katlediyor işbirlikçileri. Bu arada “yardım” sadece eğitimle de sınırlı değil, Kolombiya yoksul halkının iktidarı ele geçirmesini engellemek için İngiltere istihbarat, askeri donanım ve askeri istihbarat ağını kurmak üzere yardım sağlıyor.

Dünyanın tüm kontrgerilla örgütleri, emperyalizm tarafından eğitilmiş, yönlendirilmiştir. Amerika’da bu işin resmi okulu (Schools Of America) varken, bunu tartışmak, buna şaşırarak abestir.

Silah Tekeli İlerici Avında

Ortadoğu işbirlikçi devletlerine silah satışının rüşvet vermesiyle tanınan İngiliz silah tekeli BAE’nin, Irak işgaline karşı çıkan İngiliz ilericiilerini takip ettirmek, fişlemek için yüzbinlerce sterlin harcadığı ortaya çıktı. İşgalin kimin çıkarına olduğunu gösteren bu örnek, silah tekelleri için “rutin” bir iş. Anti-komünist bir dedektiflik bürosuyla anlaşılan BAE, İngiltere’nin en büyük silah üreticisi ve İngiliz Devleti’nden bağımsız değil. Topladığı istihbaratı ne için kullanacağı da sır değil. Muhalefetin kontrollerinden çıkması durumunda cinayetler, kontra faaliyetlerinde kullanılacaktır bu istihbaratlar. İngiliz gizli servisi kontra faaliyetlerini çok iyi bilir zaten. Şimdi yardımcılarının kim olduğu da anlaşıyor. Ne güzel demokrasi değil mi?!

Sayı 80

43

5 Ekim
2003

Avrupa Emekçileri Eylemde

Liman işçileri direnişte: Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden liman işçilerinin katıldığı Hollanda'nın Rotterdam'daki protesto gösterisine polis saldırdı. Emekçi haklarına saldırılarını sürdüren Avrupa Komisyonu'nun limanlarda yük indirme-bindirme işlerini yapan işçilere ilişkin uygulanan kriterleri ortadan kaldırma yönündeki planlarını protesto eden 8 bin emekçi 28 Eylül'de Rotterdam'da toplandı. Hollanda, Romanya, Belçika, Almanya başta olmak üzere Avrupa ülkelerinden gelen işçilerin yürüyüşüne müdahale eden polisle yaşanan çatışmalarda onlarca gösterici gözaltına alındı.

Halklara saldırıya karşı direniş: Hollanda Sendikalar Federasyonu üyesi işçiler, sağcı hükümetin, emekçi haklarını kısıtlamasına karşı eyleme geçti. Geçtiğimiz hafta Rotterdam'da düzenlenen gösteriye 5 bin kişi katılırken, Amsterdam'daki protesto ya yüzlerce parti, sendika, siyasi grubun oluşturduğu 20 bini aşkın kişi, "2. Balkenende hükümetine karşı genel greve" sloganları attı.

Köln'de Demokratik Haklarımız Paneli

Almanya'da polisin demokratik kurumlara, kişilere yönelik saldırılar, anti demokratik uygulamalar hakkında bilgilendirme amacıyla 28 Eylül günü Anadolu Halk Kültür Merkezi'nde bir panel yapıldı. Bir Alman ve iki Türkiyeli avukatla birlikte, kültür merkezi yönetiminden bir kişinin katıldığı ilk panelde, Avrupa'da demokratik mücadele ve haklarımız tartışıldı. Demokratik kurumlara yapılan baskınların hukukdışılığı gözler önüne serilirken, yasal haklar, polisin ve savcılarının yetkileri, keyfi uygulamalara karşı haklarımızın ne olduğu gibi sorular cevaplandırıldı.

Panellerin süreceği ve ikincisinin 26 Ekim'de yapılacağı belirtildi.

İngiltere'de grev, İtalya'da genel grev çağrısı: İtalya'da işçi sendikaları, Tayyip'in "dostu" Silvio Berlusconi Hükümetinin, "reform" adıyla, emeklilik sistemini tasfiye etme girişimlerine karşı genel grev çağrısı yaptı. Üç büyük işçi konfederasyonu 24 Ekim'de şalterleri indirme çağrısı yaparken, Berlusconi'nin partisi Forza İtalya partisinden bir yetkili Avrupa gerçeğini özetler nitelikte konuştu: "Sendikaların tepkisi öncü. Avrupa'daki tüm hükümetlerin, ister solcu ister sağcı olsun, kamu harcamalarını kısıtlayarak unutuluyorlar."

Londra'da ise posta işletmesinde çalışan emekçiler 1 Ekim günü greve çıktılar. Posta emekçileri bir gün iş bırakırken taksi şoförleri de yakıt zammını protesto için bir süre kontak kapattı.

Danimarka'da liseli-ler boykotta: Liseli öğrenciler, liselerde "tasarruf" gerekçesiyle yapılmak istenen kısıtlamalara, sınıflardaki öğrenci sayısının artırılmak istenmesine karşı, çeşitli liselerde boykot eylemleri başlattılar.

ELN Allende'yi Andı

KOLOMBİYA: Kolombiya'da ikinci büyük gerilla örgütü Ulusal Kurtuluş Ordusu (ELN), 8 turistin kaçırılmasını üstlenerek, "Şili Devlet Başkanı Salvador Allende'yi deviren darbenin 30. yıldönümü nedeniyle kaçırdık" dedi ve serbest bırakılmaları için herhangi bir talepte bulunmadı.

Gerilla Hayatı Durdurdu

NEPAL: Nepal Komünist Partisi-Maoist'in çağrısı ile başlayan 3 günlük grevde hayat durdu. İşyerleri, havalimanları, otobüslerin çalışmadığı Katmandu'da asker ve polis boş yollarda devriye gezdi.

Katliam ve Genel Grev

BOLİVYA: Suyun özelleştirilmesine karşı mücadeleyi kazanarak, emperyalist tekellere büyük darbe vuran Bolivya halkı, şimdi de doğalgazın özelleştirilmesine direniyor. İki haftadır süren direnişlerde, geçtiğimiz hafta Aymara yerlilerinin, bölgelerinde doğalgaz kaynaklarının uluslararası tekellere peşkeş çekilmesine karşı direnişe geçerek yollara bariyerler kurmasına ordu katliamla cevap verdi. 5 yerlinin katledilmesi halkı yıldırmadı. Köylülerin direnişine işçi ve memurların grevleri eklendi. 30 Eylül günü süresiz genel grev ilan eden Bolivya'nın en büyük sendikasının çağrısına uyan onbinler başkent La Paz'da gösteriler düzenlerken, köylüler yollara bariyerler kurarak direndi. Öğretmenler ise Devlet Başkanı Gonzales Sanchez de Losada'nın istifasını ve yüksek ücret talebiyle eylemlere katılıyor.

İsrail Grevlerle Sarsılıyor

İSRAİL: Kamuda çalışan 50 bin emekçinin grevi İsrail hükümetini zorluyor. Sharon grevi bastırmaya çalışırken, Liman işçilerinin özelleştirmeye karşı grevini kırmak için planlar yapılıyor. Sharon, grevi kırmak için ithalat ve ihracatı Mısır ve Ürdün limanlarını kullanmayı, Hayfa'da özel bir limanı derhal inşaa etmeyi tartışıyor. Meşhur İsrail demokrasisi!

Grup Yorum Üzerine Bir Kitap

And Dağları'ndan Anadolu'ya Devrimci Müzik Geleneği ve

Sıyrılıp Gelen Grup Yorum

Türkiye'nin önemli müzik yazarlarından **Orhan Kahyaoğlu**'nun, beş yıldır üzerinde çalıştığı, “**Sıyrılıp Gelen-Grup Yorum**” isimli kitap geçtiğimiz günlerde yayınlandı. Kitap, Grup Yorum'un on sekiz yıldır yaşadığı baskıları ama asıl olarak müzikal gelişimini anlatıyor.

Yazar, kitabın önsözünde, kendisini böyle bir çalışmaya yönelten asıl sebebi “**grubun yaşadıkları na duyduğu tepki**” sözleriyle açıklıyor. Ancak, Orhan Kahyaoğlu, yola çıkış noktasını bu baskılar olarak belirtse de bundan öte Grup Yorum'un müziğini inceleme ve grubu oluşturan geleneği inceleme kaygısını taşıyor. Bu yanıyla da olumlu bir adım atıyor. Çünkü, bugüne dek Grup Yorum'un müziğine dair yazılmış, gazete yazıları dışında bir çalışma yoktu. Oysa, yazarın kitabında da belirttiği gibi, Grup Yorum bir “fenomen”dir. Bugüne dek politik kimliğiyle birlikte, üretim süreci de incelenmeye değerdir. Ülkemiz sanatçıları için de ciddi dersler taşıyor. Oysa bu yan, kimi nedenlerle geçiştirilmiştir.

Dört ana başlıktan oluşan kitap, yazarın Grup Yorum'un ilk dönem müziğiyle paralellikler kurduğu Latin Amerika Yeni Şarkı Hareketi'ni bir bölüm olarak mücadelenin yükselişi ve bunun sanatta, özellikle de müzikteki yansımaları da ayrı bir bölümde ele alıyor. Bu bölümde, özellikle, 1970'li yıllarda Türkiye'de politik müziğin gelişimi genel başlıklarla anlatılıyor.

Grup Yorum'un politik ve müzikal birikimi olarak değerlendirdiği bu olguları ele aldıktan sonra Yorum'u anlatmaya başlıyor yazar. Grubun başından geçenler, belgesel bir üslupla anlatılırken, yazarın kimi eleştirileri de devreye giriyor. Bununla birlikte müziği de ayrıntılı olarak ele alınıyor. Albümlerindeki şarkılara kadar ayrıntılı bir değerlendirmenin yapılması da yazarın konuya yaklaşımındaki ciddiye gösteriyor.

Kitabın son bölümü ise Grup Yorum bünyesinde çalışmış ve “çeşitli nedenlerle” kopmuş elemanlarının bugün yaptıkları müziğe genel bir değinmeden oluşuyor.

Kahyaoğlu, “iyi niyet ve ahlaki olarak” erdemli bir çalışmaya imza atsa da, kitabında özellikle kişisel değerlendirmelerinde ciddi yanlışlara da düşüyor. Öncelikli olarak, Yorum'u özgün kılan, onu, birçok politik müzisyenden ayıran tarafı olarak yo-

rumladığı “**örgütlü sanatçılık**” tezine yaklaşımı konusunda. Yazarın bunu reddetmesi bir yana Yorum'un söylediklerini ve savunduğu yaklaşımı da derinlemesine kavramadığı açık. Bunlar grubun politik yapısını, türkülerini, çeşitli olaylar karşısında aldığı tavırları eleştirirken gözle görülüyor. Daha dışarıdan, daha yabancı bir bakış söz konusu. Burada da yazarın örgütlülüğü reddeden kimliği devreye giriyor.

Yine kitabın önsözünde belirttiği gibi, Orhan Kahyaoğlu arşivler üzerinden bu çalışmayı hazırlamış. Oysa Grup Yorum gibi bir müzik topluluğu yakından tanınmadan anlatılacak türde bir müzik grubu değildir. Türkülerin üretimi, marşları yaratan duygular öyle arşiv belgelerle çokta sağlıklı kavranamaz. Böyle bir çalışma içinde, Yorum'a ilişkin bir çalışmada çok daha farklı noktaların yakalanması mümkündür.

Ancak buna rağmen, yazarın, Grup Yorum'un yaşadıklarına, hayata bakışına, bunca baskıya rağmen varlığını ve üretimini aralıksız sürdürmesine duyduğu saygı, anlama çabası da kitabın temelini oluşturuyor.

Yazarın olumlu bir yanısıdır bu. Kaygılardan uzak olarak, eleştirilerini haklı çıkarmak için gerçekleri çarpıtmıyor, karalama yöntemine başvurmuyor. Böyle olduğunda da eleştirileri, kendi dünya bakışıyla bir anlam kazanıyor.

Sonuç olarak, değerlendirmelerinde bazı eksiklikler bulunsa da, Orhan Kahyaoğlu'nun yazdığı, “Sıyrılıp Gelen Grup Yorum” kitabı Yorum'un yarattığı değerleri ele alması bakımından olumlu bir çalışmadır. Öyle ki Türkiye'de bu tipten çalışmaların sayısı genel anlamda sınırlıyken Orhan Kahyaoğlu'nun bu alanda çalışıp emek vermesi de olumlu bir adımdır. Hem kendisinin de belirttiği gibi, ağırlıklı olarak batı müziği üzerinde yoğunlaşan bir müzik yazarı olmasına rağmen, kendi ülkesinde önemli adımlar atan bir müzik grubunu ele alması olumlu bir yaklaşım.

Sayı 80

45

5 Ekim
2003

Yabancılaşmanın ve Küçük-Burjuva Sanatçı Duyarsızlığı'nın Bir Örneği İlkay Akkaya ve "Yine"

Sanatçının toprağına, ülkesine yabancılaşması, yabancılaşmasıyla birlikte müzikte de, sözde de halkın duygularından kopuşu yeni bir durum değildir. Yeni olmadığı gibi, salt müzikle sınırlı olmayıp, birçok alanda üretim içinde olan sanatçılar için genel bir sorundur. İşte bunu son örneklerinden birini "Yine" isimli yeni bir müzik albümü yayınlayan İlkay Akkaya'da görüyoruz.

Grup Yorum'la başladığı müzik çalışmalarına Kızılırmak ile devam eden ve birkaç yıldır müzik yaşamına bireysel olarak devam eden Akkaya'nın albümü; ağır, ruhsuz, umutsuz, kime hitap ettiği belirsiz şarkılardan oluşuyor. Hemen her şarkıda acı, yenilmişlik, umutsuzluk, kalp ağrısı, yalnızlık, ağlamak, arkasız kalmak, sahip çıkılmamak... türünden vurgulara yer verilmiş.

Müzikte ağıt da bir anlatım biçimidir, acı da anlatılmalıdır, nitekim Anadolu'nun acılarını anlatan binlerce türküsü, ağıdı vardır. Ama "Yine"de acı da anlatılmıyor ve karşımıza, acıyı içerik olarak arabeskleştiren bir yaklaşım çıkıyor. Bu da elbette kaynağını umudu büyütecek örgütlülüğün uzak oluştan alıyor. Ki bu da salt İlkay'a özgü değildir.

Albüm başladığı gibi aynı tempoda aynı ruh haliyle bitiyor. Şarkıların bir diğerinden ayırmak çok güç. Sanki aynı acıklı şarkı başlıyor ve albümle birlikte o şarkı da bitiyor.

Albümün müzikal üretimden yoksunluğu bir yana, en belirgin ve değerlendirilmesi gereken yanı **yabancılaşmanın ve küçük burjuva sanatçı duyarsızlığının ciddi bir örneği olmasıdır.**

Bu ülkenin gerçekleri ve yaşananlar, İlkay ve diğerlerinin bilmediği şeyler değildir. Gerçeklere sırt çevirince bir sanatçının ne üreteceği de artık meçhul olmaktan çıkmaktadır. Akkaya'nın "Yine" albümü işte bu yaklaşımın ciddi örneklerindendir. Albüm kapağında albümü tanıtan, kısa da olsa Akkaya'nın kaleminden yazılmış bir şey aradığımızda karşımıza yalnızca iki cümlelik bir ithaf çıkıyor:

"Güneşin ve yağmurun kokusunda kaldılar.. Bir de şarkılar da... Rachel Corrie ve Violetta Parra'nın anısına..."

Hepsi bu kadar, başka birşey yok!

Rachel Corrie, Filistin'i desteklemek için gittiği İsrail'de tankla ezilerek katledilen bir Amerikalı 'barış eylemcisi'.

Violetta Parra ise Şili Darbesi'nin ardından Paris'e sürgüne gönderilmiş ve daha sonra intihar etmiş Güney Amerikalı bir müzisyen.

İlkay hangi ülkede yaşadığını bilmeyen bir sanatçı mıdır? Peki ülkemiz güllük gülistanlık mıdır? Uğruna şarkılar, marşlar adanacak insanları mı yoktur? Ölüm orucu neden anlatılmaz, yoksulluk neden anlatılmaz? Peki demokrasi bu mudur? İlkay da pek çoğu gibi son noktada aynı yere gelmiş oturmuştur. Kendi söyleyip kendi dinleyen, kendi söylediğinden tatmin olan, yaşadığı topraklardan, tarihten haberi olmayan, çok küçük bir çevrenin dinlediği, kendine ve başkasına vereceği bir şeyi olmayan bir sanatçı. Geline bu nokta üzücüdür. İlkay ve onun durumunda olan onlarca sanatçı yüzünü gerçeklere, ülkemize dönmelidir.

Van'da Devrimci ve Kürtçe Müzik Yaşağı

Van Valiliği, aralarında Grup Yorum'un 'İleri' kasetinin de bulunduğu birçok sanatçının kasetlerini yasaklayarak seyyar satıcı tezgahlarına kadar toplattı. Ahmet Kaya, Şivan Perver, Koma Amed, Koma Agırê Jiyan gibi sanatçıların kasetleri Kürtçe olduğu için yasaklanırken, olgışı bir yandan da genelge yayınlama, isim yasağını kaldırma şovları yapıyor. Halkın türkülerine, diline düşman zihniyet şu ana kadar 75 kaseti resmi tebligatlarla yasakladı. Van'da başka ülkenin kanunları mı geçerli?

Diyarbakır'da Demokratik Eyleme Gaz Bombası

4 DEHAP'lı yönetici hakkında "evrakta sahtecilik" yaptıkları iddiasıyla açılan davada verilen kararın Yargıtay tarafından onanması birçok yerde olduğu gibi Diyarbakır'da da protesto edildi. DEHAP Diyarbakır İl Örgütü'nün, İstasyon Meydanı'nda yapmak istediği kitlesel basın açıklamasına polis, biber gazı bombası ile saldırdı. Aralarında DEHAP yöneticilerinin, DEHAP'lı belediye başkanlarının da bulunduğu 2 bin kişinin katıldığı eylemde alanı ablukaya alan polis terör estirdi. Saldırıdan sonra kitle dağıldı.

Şu veya bu şekilde iradesini beyan eden halkın oylarını hem anti-demokratik yasalarınızla çalacaksınız, hem de sesini çıkardığında gaz bombalarını tepesine yağdıracaksınız. Oligarşinin parlamenter sistemi de, demokratikleşmesi de işte bundan ibarettir.

Medya

Devlet Gazetesi Psikolojik Savaşa Devam Ediyor

Psikolojik savaşın basındaki karargahı durumunda olan Hürriyet'in 1 Ekim tarihli manşeti şuydu: **"İşte Türkiye'yi Kilitleyen Dört Kişi"**

Hürriyet, sahibi Aydın Doğan'ın bir röportajda itiraf ettiği gibi "devlet gazetesi"dir. Devletin bütün kirli, kanlı işlerini savunmak, üzerini örtmek, hedef şaşırtmak onun işidir.

DEHAP'a ilişkin kararın Yargıtay tarafından onanması ve siyasi dengeleri değiştirecek bir tablonun ortaya çıkmasıyla atılıyor yukarıdaki manşet. DEHAP yöneticileri hedef alınıyor.

Hürriyet; "bu nasıl seçim sistemi ki, bir parti-nin 2 milyona yakın oyunu yok sayıyor, ona oy verenlerin iradesini hiçliyorsunuz" diye sormuyor.

Hürriyet, "Türkiye'yi kilitleyen"ın kendisinin desteklediği, yalakalığını yaptığı MGK ve AKP ol-

duğunu çok iyi biliyor. Düzenin hukuksuzluğunun, it dalaşlarının iktidar savaşlarının üzerini örtmek için atıyor bu manşeti.

Herkes, bu çatışma nezdinde bu ülkeyi yönetenlerin tek derdinin koltuk olduğunu görüyor, Hürriyet bu gerçeğin üzerini örtmeye çalışıyor. Hukuksuzluk üzerine tek kelime söylemeden, hedef sapıtılarak 2 milyon oyu yakılan bir parti-yi suçluyor. Söylemek istediği şu esas olarak; işte bunlar yok mu, vurun onlara!

Hürriyet, psikolojik savaş yürütüyor, halkı yanlış yönlendiren manşetlerle MGK'nın halka karşı savaşında görevini yerine getiriyor.

İslamcısından 'Devlet Gazetesi'ne Psikolojik Savaş Neferleri

27 Eylül tarihli Yeni Şafak Gazetesi'nden; "Militana 'kendini yak' cezası: Eve dönüş yasasından faydalanmak isteyen DHKP-C militanı **Bener Ekmekçi**, örgütün başvurusunu öğrenmesi üzerine kendini yakma cezasına çarptırıldı... 'Ya seni öldüreceğiz ya da kendini yakarak kendi kendini cezalandıracaksın' diye baskı yaptı..."

İlk soru, **"Sen F tiplerinde ne yapıyorsun ki, pişmanlık dilekçesi veren bile kendini yakıyor"** olmalıyken, o örgüt emretti diye yalan uyduruyor. Aynı haber Hürriyet ve başkalarında da yer aldı. Sözkonusu devrimciler olunca, islamcısından devlet gazetesine aynı haber kelimesi kelimesine tek muhabirin kaleminden çıkmış gibi yer alıyor. MGK'nın halka karşı savaşının neferleri bunlar.

Fethullah Medyasının iflah olmaz yalancılığı

24 Eylül tarihli Zaman Gazetesi: "Canlı bomba-yı, Sezer'in affettiği mahkûm eğitmiş: ... canlı bomba Şengül Akkurt'un, Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer tarafından affedilen DHKP-C'nin Ankara sorumlusu Mustafa G. tarafından 15 gün boyunca başkentte eğitildiği ortaya çıktı."

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi tarafından yalanlanan bu haber, klasik bir kontrgerilla yayıncılığıdır. Bu kafa haktan, hukuktan, adaletten nasibini

Meydanlarda 'ortak sloganlar' İslamcı basında devrimci düşmanlığı

Özellikle Irak'la ilgili eylemlerde islamcı kesimle sol, devrimci, ilerici kesimlerin aynı meydanlarda, ortak ve ayrı sloganları haykırdıkları yazılıp çiziliyor. Doğrudur ve olması gerektir. Ben zulme karşıyım, bu düzene muhalifim diyenlerin mutlaka ortak hareket edecekleri noktaları fazladır.

Sonra dönüp islamcı basına bakıyorsunuz; MGK'nın devrimcilere karşı psikolojik savaşının, halkın hak arama mücadelesine karşı savaşın nasıl gönüllü aleti olduklarını görüyorsunuz. Sol ile meydanlarda aynı sloganları haykıran islamcı kesimler dönüp sormalı bu basına; kimin sopasını sallıyorsunuz? YÖK'le Sezer'le, çatışmanın malzemesi yapmaya, anti komünist propaganda yapmaya utanmıyor musunuz, bu mu müslümanlık diye sormalılar.

almamıştır. KESK eylemine saldırı, polisin ve AKP'nin terör demagojilerine paralel olarak yapılan operasyondan "canlı bomba..." haberleri yapan gazetecilik, devrimci düşmanlığını meslek haline getirmiştir, iflah olmaz Fetullah yayıncılığının örneğidir. "İddia..." bile demiyor, kesin ifadelerde, çok sevdikleri bir deyimle "yargıya intikal etmiş" bir olay hakkında hükümde bulunuyor. Bu mu müslümanlık, bu mu adalet! Beyninin tüm kıvrımlarında düzen içi çatışmalar ve pislik akıyor!

kahramanlar Ölmez

Erdiñ ASLAN
5 Ekim 1999

Adana Yüreğir'de kaldığı eve baskın düzenleyen ölüm mangaları tarafından infaz edildi. Bu kontrgerilla operasyonunda önce Erdiñ Aslan'ın kaldığı evin karşısındaki eve giren katiller, orada da Murat BEK-TAŞ adlı bir işçiyi katlettiler.

1977 HATAY-Samandağ doğumlu Erdiñ, Arap milliyetindendir. 1995'de devrimci hareketle tanıştı. Bir çok alanda görevler üstlendi. Defalarca işkencehanelere götürüldü, katiller karşısında eğilmedi. 1999'da Silahlı Propaganda Birlikleri'nde istihdam edildi.

Hüsamettin CİNER
5 Ekim 2000

Ulucanlar'da vahşice katledilen tutsakların hesabını sormak amacıyla üzerinde taşıdığı bombayla hedefine doğru giderken, bombanın patlaması sonucu, İstanbul-Harbiye'de şehit düştü.

Hüsamettin, 5 Mart 1975, Artvin-Hopa doğumlu Laz milliyetindendir. Dev-Genç'li olarak başladığı mücadelesinde bir Silahlı Propaganda Birliği savaşçısı olarak ölümsüzleşti.

Ali Rıza AKASLAN
7 Ekim 1999

Tokat ili, Almus İlçesi Çamdalı köyü yakınlarında Karadeniz Recai Dinçel Kır Gerilla Birliği'ne bağlı bir müfrezeyle oligarşinin askeri birlikleri arasında çıkan savaşmada şehit düştü.

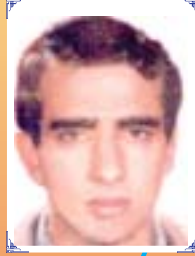
1976 Tokat doğumlu olan Ali Rıza, üniversite yıllarında mücadeleye katıldı. Gerilla olma, savaşma isteğiyle doluydu ve 1997 Haziran'ında bu isteğine kavuştu. Şehit düşüncüye kadar dağlarda kurtuluş bayrağını taşıdı.

İsmet GÜVENÇ
6 Ekim 1996

3 Ekim'de çalıştığı işyerinden İstanbul Emniyet Müdürlüğüne bağlı ölüm mangaları tarafından gözaltına alındı. Yoğun işkencelerden sonra başına bir kurşun sıkılarak katledildi ve cesedi Esenler'de bir inşaata bırakıldı.

İsmet, 1966 Dersim-Pülümür doğumludur, Kürt milliyetindendir. Demokratik alanda çalışmış, bu süreçte defalarca gözaltına alınmasına, ölümle tehdit edilmesine rağmen, mücadele coşkusundan bir şey kaybetmemiştir. Şehit düştüğünde bir DHKC savaşçısıdır.

Halil İbrahim EKİCİBİL

Pınar GÜNGÖR

Adnan BERBER

Necla ÇAVUMİRZA

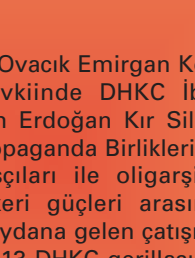
Tuncay KARAMAN

Yalçın ÇAKMAK

Aydın BULMAK

Hatice YILDIZ

Zeynel KIZILKAYA

Adalet YER

Ali ÇELİK

Murat ER

Ovacık Emirgan Köyü mevkiinde DHKC İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birlikleri savaşçıları ile oligarşinin askeri güçleri arasında meydana gelen çatışmada 13 DHKC gerillası şehit düştü.

Birçoğu hayatın çeşitli alanlarında mücadelelerinin ardından silah kuşanmışlardı. Kimisi, mücadeleyle gerilla aracılığıyla tanışmış ve doğru gerillaya katılmıştı. Çeşitli milliyetlerden, çeşitli mesleklerden olmalarına karşın tek bir ideal uğruna omuz omuza savaşırken ölümsüzleştiler.

Sultan CENİK
10 Ekim 1992

1988'de devrimci kadın hareketi içinde yer alarak mücadeleye katıldı. 1990'da yer altına geçti. İstanbul Acıbadem'de kaldığı üs polis tarafından kuşatıldığında direnerek şehit düştü.

Hayri KOÇ
10 Ekim 1991

Bir halk kurtuluş savaşçısıydı. Üç işkencecinin cezalandırıldığı bir eylemin hemen ardından İstanbul Merter'de polisle girilen çatışmada şehit düştü.

İbiş DEMİR

8 Ekim 1994

Sultançiftliği'nde bulundukları evin İstanbul polisi tarafından basılması sonucu katledildiler.

İkisi de Dersimli'ydi. İkisi de tekstil işçisiydi. İkisi de Devrimci Sol savaşçısıydılar. Omuz omuza şehit düştüler.

Güler CEYLAN

KAYIP

Lutfiye KAÇAR
5 Ekim 1994

İstanbul'da polis tarafından gözaltına alındı, kaybedildi.

Ayhan EFEÖĞLU
6 Ekim 1992

İstanbul'da polis tarafından gözaltına alındı ve kaybedildi.

ELMAS YALÇIN ANILDI

Devrim şehidi Elmas Yalçın, ölümünün 9. yılında ailesi, yoldaşları ve memurlar tarafından mezarı başında anıldı. 28 Eylül'de Helvacı Dede Mezarlığı'nda yapılan anmada abisinin yanı sıra TÛM BEL-SEN başkanı birer konuşma yaptı. Saygı duruşu ve "Anadolu'yum Ben Tanıyor musun" şiirinin okunmasının ardından, Temel Haklar ve Özgürükler Derneği Memur Komisyonu adına Nazmiye Kaya konuştu. Elmas Yalçın'ın devrimci yaşamını ve memur mücadelesinin örgütlenmesindeki yerini anlatan Kaya, "Eğer, dün ve bugün kamu emekçileri hak alma bilinciyle sokağa çıkabiliyorsa bu Elmas Yalçın'ın düşünceleri ve yaptıklarıyla dün bugüne ışık tutmasından kaynaklanmaktadır." dedi.

Mücadelesini sürdüreceklerini belirten Kaya'nın ardından Grup Yorum, direniş marşlarını Elmas Yalçın için söyledi. 80 kişinin katıldığı anma, "Elmas Yalçın Ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganlarıyla son buldu.

Elmas Yalçın'ın anıldığı bir başka toplantı da aynı gün TÛM BEL-SEN'de gerçekleştirildi. Burada da Elmas Yalçın'ın mücadelesini anlatan konuşmalar yapıldı.

Elmas Yalçın ve İsmet Erdoğan ile birlikte Arzum Cafe'de katledilenlerden Fuat Erdoğan'ın ölüm yıldö-

nümünde bir açıklama yapan ÇHD İstanbul Şubesi, "polis suç işlemeye devam ediyor" diyerek, derneklerinin üyesi Av. Fuat Erdoğan'ın otopsi belgeleriyle ortaya çıkan infazına dair bilgiler verdiler.

Yargılama sonucunda Av.Fuat Erdoğan'ı katledenler hakkında beraat kararı verildiğini ve terfi ettiklerini belirten ÇGD şunları söyledi:

"Av. Fuat Erdoğan Halkın Hukuk Bürosu avukatıydı! Avukatlar üzerinde yine aynı türden bir oyun oynanıyor! Av. Fuat Erdoğan'ı katledenler bu gün aynı suçları işlemeye devam ediyorlar.

Avukatlar hak savunuculuğu nitelikleri gereği demokrasi karşıtı güçlerin daha fazla hedefi olmaktadır. Bu durum avukatların örgütlenme ve demokrasi mücadelesi içinde yer alma zorunluluğunu bir kat daha artırmaktadır."

Sayı 80

49

5 Ekim
2003

SES'ten F Tipleri İçin

Komisyon Oluşturma Çağrısı

SES Merkez Yönetim Kurulu 1 Ekim günü yaptığı yazılı açıklama ile F tipi hapisaneler ve tecrite dikkat çekti. Tecritin daha da ağırlaştırılmasıyla birlikte hapisanelerde insanca yaşam koşullarının ortadan kaldırıldığını dile getiren SES, devletin cezalandırma anlayışının öldürme, çürütme ve yok etmeyi hedeflediğini belirtti.

Tecritin insan üzerinde yarattığı etkilere yer verilen açıklamada, insanın beden ve ruh sağlığının hiçe sayıldığı belirtildi ve buna karşı sesiz kalınması gerektiği vurgulandı. F tiplerindeki tecrit konusunda incelemelerde bulunmak üzere bir komisyon oluşturulması çağrısı yapan SES Merkez Yönetim Kurulu şöyle dedi:

"TTB, TİHV, İHD ve Barolar gibi konuyla ilgili kitle örgütleriyle komisyon oluşturarak, cezaevlerinde sağlık sorunlarını yerinde tespit etme çalışması başlatılmalıdır. SES olarak her türlü çalışmada yer alacağız."

köyün Delisi

İKİ GEMİ VE AKP'NİN TERCİHİ

İki gemi. İki de karasularımızda bekliyor. Biri kumarhane biri kütüphane. İki gemi ile de ilgili sorun var. Bakanlar harekete geçiyor ve ilk önce "yüzen kumarhane" demir atıyor, müslüman AKP'nin yönettiği "örnek müslüman ülke" limanlarına. Hem de kumarhane yasak olmasına rağmen. Merak etmeyin, kütüphane de geliyor. Ama Türkçe dışında kitap satışı yasaklanarak. Gerekçe malum; ya yasadışı propaganda yapıyorsa bu kitaplar!

Devlet politikası: Kitap bu ülke için kumardan daha tehlikelidir!

Sayı 80

50

5 Ekim
2003

Kriterlere uygun!

Cem Uzan'la niye uğraşıyorsunuz; adam pekala başbakan olmak için kriterlere uyuyor: Hırsız, arsız, hayasız, demagog, yalancı, dolandırıcı, kasası dolu, hem de bir ayağı başka ülkede.

IMF Duymasın!

Ramazan geliyor, AKP şovu başlıyor, izleyin "yardım" şovlarını. İlk şov Tayyip'ten. Kameralar yayında, Ali Babacan'a sesleniyor: "İşçilerin parasını Ramazan'da ödeyin." Babacan "ama bütçe..." diyecek oluyor. Cevap: "Ben bütçe mütçe dinlemem"...

Vay be başbakana bak!... Aman IMF duymasın!

Ordu'nun "geyiği"

KKK Org.
Aytaç Yalman, "Batı

ile entegrasyonun öncüsü olan ordunun, AB ve demokrasinin karşısında olamayacağını" söylemiş. Ordunun "geyiği"! Ne zaman AB'ci'lere yönelik bir çıkış yapsalar, hemen emperyalistler yanlış anlamasın diye bu sözünü ederler...

Şapka kiminse...

Cola Turka'nın şapkası, sonra CocaCola kızmasının diye onun şapkası, şimdi de Aydın Doğan'ın şapkası... Kimin şapkasını giyersen, ona hizmet edersin!

ÇİZGİYLE

